

Thúc Thúc, Biệt Bào (Chú Oi, Đừng Chạy!)

Contents

Thúc Thúc, Biệt Bào (Chú Oi, Đừng Chạy!)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	41
10. Chương 10	45
11. Chương 11	50
12. Chương 12	55
13. Chương 13	60
14. Chương 14	67
15. Chương 15	72
16. Chương 16	78
17. Chương 17: Phiên Ngoại 1	84
18. Chương 18: Phiên Ngoại 2	88
19. Chương 19: Phiên Ngoại 3	95
20. Chương 20: Phiên Ngoại 4	103
21. Chương 21: Phiên Ngoại 5	106

Thúc Thúc, Biệt Bào (Chú Oi, Đừng Chạy!)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hài, ngụ ý thục chất (em là con nuôi), niên hạ (anh lớn tuổi hơn em, nhưng xét vai vế trong nhà thì n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-thuc-biet-bao-chu-oi-dung-chay>

1. Chương 1

‘Đầu lưới ẩm áp chạy trên người hắn, dấy lên đám đám hỏa hoa, làn da trắng nõn nhuộm lên sắc thái ***, hô hấp trở nên ồ ồ, dục vọng trong cơ thể nhanh chóng trở nên co rúm, hắn nhin không được ngẩng cổ, trầm thấp rên rỉ càng ngày càng mê người, tay căng ra quần quanh nam nhân phía trên mình, phảng phất dây.....’

Nhan Mộc tâm như ruộng khô được tưới nước gõ bàn phím, nhanh chóng nhập văn tự vào máy tính.

Lúc này dưới lầu truyền đến tiếng phụ thân gọi, Mộc Mộc, xuống nhanh lên, hôm nay đến nhà ông của người chúng ta ở đó lễ mừng năm mới.”

“A.....” Nhan Mộc không thèm trả lời một tiếng, giữ nguyên bên dưới liền ôm laptop cầm lên hành lý xuống lầu. Năm nay là tết âm lịch Nhan Thanh Vân trở về nhà lần đầu tiên sau khi làm lành với người nhà, Nhan Mộc nhìn thấy trong tay hắn nâng một tá sách lập tức sửng sốt, khóe miệng không khỏi có chút run rẩy, “Cha..... Người sẽ không lại có ý định tặng sách a.....”

“Không được sao? Đây là sách con ta viết, đương nhiên muốn tặng một ít cho họ hàng a.” Nhan ba ba có chút tự hào.

Nhan Mộc không nói gì, kỳ thật hắn viết chính là viết tiểu thuyết đam mỹ, dùng để kiếm tiền tiêu vặt, mỗi ngày ngồi ở trong phòng điện cường gõ bàn phím viết văn, nghĩ giấu diếm Nhan Thanh Vân cũng là không có khả năng, đơn giản ăn ngay nói thật, không nghĩ tới Nhan ba ba trái lại rất tin tưởng, nhưng Nhan Mộc chưa nói mình viết chính là tiểu thuyết nam nam, nếu không không chừng cũng bị Nhan ba ba lấy dao đuổi giết mười dặm lộ.

Về sau may mắn xuất bản sách, buổi kí tặng lại bị Nhan ba ba bắt được, vì vậy bị hỏi không ngừng, trải qua ba ba yêu cầu không nheo nói muốn tặng sách cho hàng xóm, hắn lại vụng trộm đi mua loại sách bình thường không thể bình thường hơn, chính là tiểu thuyết suy luận cho ba ba mang tặng.

Năm đó ba của hắn không để ý người nhà phản đối, cùng một nam nhân nghèo bỏ trốn, hai người tới thành phố lớn cùng một chỗ dốc sức làm, trải qua cố gắng rất cực rất cụ vẫn có chuyện, nam nhân cuối cùng bị áp lực từ gia đình và xa hội, lựa chọn cùng một nữ nhân kết hôn, vì vậy sau ba năm oanh oanh liệt liệt tuyên bố chấm dứt tình cảm.

Nhan Mộc là con nuôi của hắn, hai người chia tay, Nhan Thanh Vân một mình chăm sóc Nhan Mộc, hắn cũng một mực không có mặt mũi nào về với ông bà, nhiều năm như vậy đều là cùng Nhan Mộc sống nương tựa lẫn nhau. Năm nay đột nhiên nhận được tin cha mẹ, gọi hắn về nhà lễ mừng năm mới, xem như được tha thứ đi, chứng kiến cha mẹ gọi, đại nam nhân gần trung niên, đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc.

Nhà cha Nhan Thanh Vân ở trong một trấn nhỏ, tại nơi này coi như là một đại gia tộc, cơ bản đều có họ với nhau, gia gia nãi nãi thúc thúc bác|cô ca ca tỷ tỷ một đồng làm cho Nhan Mộc hoa mắt, gọi đến miệng đều muốn nhũn ra, trong lòng của hắn cực phiền, kỳ thật một người cũng không nhận ra, nhưng là không muốn làm ba ba không vui, bởi vì Nhan Thanh Vân còn mang một chút áy náy, cho nên đối mặt với thân thích luôn khách khí.

Lúc này một thanh niên đi tới hướng bọn họ chào hỏi, hắn vô ý thức đã kêu: “Ca.....” Lời nói chưa xong đã bị Nhan Thanh Vân đập một cái dũ dội vào ót: “Gọi bây cái gì.” Ngược lại ôn hòa thân thiết cười với người thanh niên kia, “Thoáng cái cháu đã lớn như vậy, khi đó người mới nhỏ như vậy.” Nhan Thanh Vân lấy tay so so, “Thời gian trôi qua thực nhanh.”

Nhan Tích lễ phép cười cười, "Chào gia gia, chào thúc thúc."

Nhan Mộc ngây ngốc..... Thúc thúc, thúc thúc..... Tại sao lại bị người lớn hơn mình gọi thúc thúc, lòng của hắn đang khóc.

"Mộc Mộc, đây là cháu người, tiểu Tích kỳ thật so với người lớn hơn ba tuổi, nhưng vai vế kém người một bậc, xem như người cho tiểu tử này chiếm tiện nghi."

Loại này tiện nghi ta còn không cần! Nhan Mộc trong nội tâm kháng nghị.

"Tiểu Tích, đây là sách thúc người viết, tiểu thuyết suy luận, không sai, có rảnh thì xem qua." Nhan ba ba lại bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ tác phẩm của con mình.

"Thật không, thì ra thúc thúc cũng viết....." Nhan Tích cảm thấy hứng thú tiếp nhận sách, nhìn tên người viết lại gần người, không biết có phải hay không Nhan Mộc nhạy cảm, hắn phát hiện cháu mình đang nhìn đến lời bạt, tiểu dung có điểm vụn vặt, giống như bị chuột rút.

"Sách này thì ra là thúc thúc viết, thật sự là kinh hỉ! Ta sớm đã xem qua, chính là rất, vui, mừng." Nhan Tích một chữ dừng lại.

Yêu mến thì yêu mến, người không có cần thiết nghiêng răng nghiêng lợi a? Nhan Mộc nghi hoặc, đột nhiên bị đối phương lạnh như băng nhìn lướt qua, hắn nhận không được trong nội tâm phát lạnh, nhìn kỹ lại, trong cặp mắt đào hoa kia vẫn là vui vẻ, vừa mới nảy hình như chính là mình hoa mắt, sách này dù sao cũng không phải Nhan Mộc viết, hắn vẫn có chút chột dạ, chỉ có thể hắc hắc cười khúc khích.

"Thật sao? Trùng hợp như vậy, ha ha, vậy người cùng Mộc Mộc nhà ta nói chuyện đàm đạo, ta sẽ không quấy rầy các người." Nhan Thanh Vân vui tươi hơn hử vồ vồ Nhan Mộc rồi rời đi, vì bọn họ tạo ra hoàn cảnh cùng trao đổi.

Hai người đứng ở tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là Nhan Tích để sát vào ân cần gọi, "Thúc....."

Cánh tay Nhan Mộc nhanh chóng nổi da gà, lui ra phía sau một bước gượng cười nói: "Ách..... A, chuyện gì? Còn có, cái kia chúng ta tuổi không sai biệt lắm, người kêu tên của ta là tốt rồi."

"Như vậy sao được, vai vế cũng không thể loạn." Nhan Tích nghiêm trang, sau đó lại hiếu kỳ hỏi, "Thúc, bộ tiếp theo quyền này khi nào thì ra a?"

"A? Bộ tiếp theo?" Nhan Mộc ấp úng nói, "Qua, qua chút thời gian nữa a." Lòng bàn tay của hắn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hắn không nghĩ tới gặp được độc giả chính thức.

"Như vậy a " Nhan Tích lộ ra bộ dáng buồn rầu, chờ mong đích về phía Nhan Mộc, "Hung thủ rốt cuộc là

ai, người có thể tiết lộ cho tahay không.”

Quý biết là ai, cũng không phải tôi làm! Nhan Mộc bị cặp mắt cười rộ lên như Nguyệt Nha Nhi nhìn chăm chăm, càng lùi về phía sau.

Nhan Tích thấy hần khó xử, bĩu môi biểu hiện ra bộ dáng thất vọng nhưng vẫn đang rất sẵn sàng, vì hần suy nghĩ, “Ta biết rằng buôn bán là phải bí mật a?”

Đối phương đã thả cho một bậc thang, Nhan Mộc nào có không biết đạo lý, liên tục gặt đầu, “Đúng đúng, khó mà nói khó mà nói.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, ha ha..... Nhưng là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hào khí quý dị.

‘Leng keng đương leng keng đương Linh nhi nhiều người biết tới.....’ tiếng chuông thanh thúy đánh vỡ sự xấu hổ giữa hai người, Nhan Tích áy náy nhìn Nhan Mộc cười cười, ý bảo mình muốn đi nghe. Nhan Mộc mặt ngoài bình thản mà lễ phép gặt đầu, trong nội tâm lại kích động vạn phần, đi thôi đi thôi người nhanh lên đi! Không biết tại sao, hần đối mặt với người cháu hơn mình vài tuổi này luôn luôn có điểm chột dạ.

Nhan Tích tìm một nơi yên lặng tiếp tại điện thoại, trong nháy mắt thay đổi gương mặt, vừa mới bộ dáng bé ngoan biến thành biểu tình không kiên nhẫn: “Gần hết năm người cũng muốn đến thúc bản thảo!”

“Ô ô..... Đã nói năm nay giao bản thảo, người muốn kéo dài tới sang năm, không có lương tâm a ô ô..... Người giao bản thảo sớm một chút, mọi người qua năm mới tốt đẹp.” Bên kia vô hạn ủy khuất khóc kèm thúc bản thảo.

“Thúi lắm, cái gì năm nay kéo dài tới sang năm, chẳng phải chỉ chậm vài ngày sao, người thừa cơ gây loạn.” Nhan Tích nói nghĩ đến chuyện Nhan Mộc càng thêm tức giận bất bình, “Mẹ kiếp, vừa mới gặp được tên nhóc chết tiệt nói sách của lão tử đây là hần viết, còn tới tận nơi tặng người.”

“Oa..... Vậy người có hay không chỉnh hần?” Phù Tử Lê tinh thần tỉnh táo.

“Chỉnh lại cái quỷ, hần là thúc thúc của lão tử, ta làm việc này trước mặt mọi người, còn không bị ba của ta đánh chết.” Nhan Tích sờ lên cái cằm, hướng chỉ đó là con của ông hần, dù thế nào cũng không thể để mất mặt mũi, năm đó Nhan Thanh Vân đi theo nam nhân bỏ trốn là chuyện đại nghịch bất đạo, không thể thiếu bị hàng xóm láng giềng đàm tiếu, còn kém không có bị nước bọt chấm nhỏ chết đuối, mà ngay cả Nhan gia cũng quá mức cho rằng mất mặt, thế nhưng hần lại ngoại lệ, cảm thấy ông thật sự có thể khen là dũng khí, trong lòng hần hình tượng dị thường chói lọi cao lớn.

“Phốc..... Trùng hợp như vậy? Lớn tuổi hơn còn không biết xấu hổ như vậy?” Đầu kia muốn cười lại không dám cười quá phẫn, thanh âm nghẹn cười nói chuyện đều có chút thay đổi.

“Dựa vào, hần so với lão tử nhỏ hơn ba tuổi, chỉ là vai vế cao, còn phải gọi hần là thúc.” Nhan Tích nhắc tới cái này thật buồn bực.

Phù Tử Lê kỳ thật có chút đồng cảm với ” thúc thúc” này, cùng Nhan Tích quen biết lâu như vậy, hần biết rõ cá tính Nhan Tích có thù tất báo, cho nên tương lai có thể lo, đáng thương a..... Nhưng hần hiện tại càng đồng cảm chính mình là mình bị ngược đãi ép chờ đợi, ngược lại tiếp tục khóc:”Mặc kệ nhiều như vậy, người nhất định vài ngày tới phải giao bản thảo ô ô ô..... Nếu không ta không để yên cho người, hàng đêm báo mộng cho người, cho người không có cảm giác an tâm.”

“Ai, người chui vào giấc mơ của ta quả thực là ác mộng, được rồi được rồi, ta đáp ứng người nhất định năm nay đem bản thảo giao cho người, cho dù vài ngày ta không ăn không uống không ra khỏi cửa cũng đem phần sau viết ra.” Nhan Tích thật sự chịu không được một đại nam nhân khóc sụt sùi, cũng không phải nữ nhân, không gọi nổi hần thương hương tiếc ngọc.

“Oa ha ha ha tốt tốt không ta quấy rầy người, người cố gắng viết.....” Phù Tử Lê sợ Nhan Tích đột nhiên đổi ý, nói chuyện giống như bị ma đuổi, nhanh chóng gác máy.

Bởi vì lễ mừng năm mới, cơ bản người trong nhà họ Nhan đều đã trở lại, như vậy ở lại thì thành vấn đề, phòng ở cũ là 2 tầng nhỏ làm bằng gỗ, phân phương hướng bốn lầu các, phòng ốc thông với nhau, ở bên trong có một hoa viên lộ thiên, bởi vì không đủ phòng, chỉ có thể hai người cùng chen chúc một giường lớn, trẻ con còn chen chúc nhiều hơn chút ít.

Mà Nhan Mộc phi thường bất hạnh bị phân đến cùng cháu họ lớn ở cùng một chỗ, trong lòng không khỏi kêu khổ thấu trời.

Nhan Tích vỗ tay có vẻ phi thường cao hứng,”Vừa vặn! Ta có rất nhiều lời muốn nói cùng thúc thúc ” Kéo tay Nhan Mộc cùng giọng điệu mập mờ,”Thúc thúc khuya hôm nay ta sẽ không cho người ngủ a.....”

Nhan Mộc nhìn không được rùng mình một cái, ta vai vế so với người cao hơn, nhưng tuổi so với người nhỏ hơn, không có cần thiết giống như trẻ con đánh người ta a, hơn nữa câu kia ‘Ta không cho người ngủ’ Nhan Mộc mà không nghĩ lệch thì không hợp với phong cách tác giả viết đam mỹ.

Nhan Thanh Vân gặp hai người ở chung vô cùng hòa hợp thì rất vui vẻ, dù sao Nhan Mộc cùng cái nhà này không có quan hệ huyết thống, sợ rằng hần sẽ phải chịu sự bài xích của gia đình, Nhan Tích trong tất cả con cháu Nhan gia xem như là cá đầu linh, nếu như hai người bọn họ có thể ở chung tốt, Nhan Thanh Vân tự nhiên an tâm hơn.

2. Chương 2

Đồng phòng cũ này phải có hơn một trăm năm lịch sử, giẫm phải sàn nhà gỗ thì hắt xì đến rung động, cửa sổ khắc hoa tinh mỹ cùng xà ngang lộ ra khí tức xưa cũ nồng đậm, nếu như là một đêm đông tổ không cần bất cứ kẻ nào năng hiệu suất cũng có thể làm phim kinh dị. Không có hệ thống sưởi hơi nên rất khó nhìn,

khá tốt laptop có thể lên mạng, nếu không hẳn nhất định sẽ nhàm chán đến nỗi điên, huống chi máy tính chính là mạng sống của hắn.

Câu ‘Khuya hôm nay không cho người ngủ’ làm cho Nhan Mộc một mực kinh hồn táng đảm, hắn còn sợ hãi Nhan Tích đưa ra các loại nghi vấn cho hắn, từng giờ từng phút bảo trì trạng thái đề phòng, về sau mới phát hiện lo lắng của mình là dư thừa, bởi vì Nhan Tích vui đầu ôm laptop điên cuồng gõ bàn phím, bộ dáng quả thực cùng đi chiến trường chém giết không sai biệt lắm, vừa khéo..... Chính mình đỡ phải tìm cách ứng phó.

Trong phòng chỉ có tiếng vang lạch cạch lạch cạch, có khi thoáng ngừng, một lát sau lại tiếp tục, Nhan Mộc cũng là chưa viết hết bản thảo trong năm nay, buộc mình viết chưa xong không được ngủ, cho nên không có ai ảnh hưởng giấc ngủ của ai trong việc này.

Nhan Mộc đang bí thống khổ ngăn người, trộm liếc màn hình máy tính của Nhan Tích, cũng đang là viết văn, thì rag cung giống mình viết gì đó, ý thức được điểm ấy nội tâm Nhan Mộc lộ bộ thoáng cái, hiện lên một loại ý nghĩ kỳ quái, Nhan Tích là người viết tiểu thuyết suy luận đó, nghĩ vậy không khỏi có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh lại gạt đi ý nghĩ này, thế giới lớn như vậy, như thế nào lại trùng hợp như thế.

Trung Quốc 13 tỷ dân cư, chính là 13 tỷ phần có một khả năng, so với trong năm trăm vạn giải thưởng lớn tỷ lệ còn thấp, càng nghĩ càng không có khả năng, ha ha, Nhan Mộc yên tâm nhả ra tiếng cười, cảm giác mình buồn lo vô cớ, chạm phải ánh mắt lãnh đạm của Nhan Tích, khóe miệng lập tức khom xuống, ho khan vài tiếng, thành thật vui đầu tiếp tục viết.

Ngày hôm sau hai người mất gấu mèo, Nhan Thanh Vân vỗ vỗ vai hai người nói, “Người tuổi trẻ phải chú ý a.” Bởi vì thức đêm mất Nhan Mộc trắng bệch, nghe được câu này, mặt bỗng thoáng cái đỏ triệt để, không thể trách hắn, chỉ có thể trách phụ thân nói lời làm người ta nghĩ sâu xa.

Nhan Tích cười hì hì gạt đầu với Nhan Thanh Vân, “Là ta không tốt, mệt đến thúc thúc.”

Nhan Mộc ở một bên lé mắt, uy uy, hai người các người..... Ai..... Chắc, có lẽ thật là viết đam mê làm thế giới trong mắt hắn lộ vẻ ỳ. Hơn nữa Nhan Mộc phát hiện cái thằng cháu này trong ngoài không đồng nhất, nhân cách thay đổi nhanh như cắt, lúc đối mặt Nhan Thanh Vân ra vẻ bé con ngoan ngoãn, nhưng là lúc đối mặt chính mình lại tỏ ra lãnh đạm, còn ẩn ẩn có loại miệt thị, Nhan Mộc âm thầm suy tư, chính mình hình như cũng không có làm gì đắc tội hắn a.

Có thể ngàn không muốn, vạn không muốn, phụ thân không nên nhiệt tình đem hắn đẩy đi, như thế nói người cưới con ta đi, đương nhiên thực chất chỉ là muốn cho hai người có cơ hội trao đổi nhiều hơn. Nhan Mộc cảm thấy rất gò bó, mỗi lần chống lại hắn đều có cảm giác như con chuột bị con mèo nhìn chăm chăm.

Tiểu bối Nhan gia rất nhiều, cơ bản đều yêu quý quán quít lấy Nhan Tích, Nhan Mộc nhìn qua Nhan Tích mang theo bọn họ đi ra ngoài chơi, hắn không nghĩ cùng đi ra ngoài, dựa vào lan can nghĩ tình tiết, đột nhiên góc áo bị lôi kéo, hắn cúi đầu xuống nhìn thấy một bé gái 8 tuổi gì đó đưa cho hắn que kẹo, “Ăn đường.”

“Ca ca không ăn.” Nhan Mộc cười cười sờ sờ đầu của nàng.

Nữ hài tử kia biến sắc, giẫm Nhan Mộc một cước, “Ta là cô người!” Sau đó nói biến liên biến, đột nhiên oa oa khóc lớn lên, Nhan Mộc sợ cháng váng, hắn đời này sợ nhất đúng là phụ nữ cùng trẻ con, hai cái quả thực là thiên địch của hắn, vội vàng an ủi, chỉ có thể cà lăm nói không khóc không khóc chẳng có ý nghĩa gì, hắn ngây ngốc tưởng chính mình không nhận kẹ của đứa bé làm nó tổn thương lòng tự trọng, liền muốn đưa tay ra lấy.

Đứa trẻ khóc càng kinh thiên động địa, mẹ của nàng đi tới, phụ nữ trung niên đem cô bé kéo qua bảo vệ, mắng to Nhan Mộc, “Người làm gì nha, lớn như vậy một người còn khi dễ hài tử! Cướp kẹ của trẻ con, biết xấu hổ hay không?”

Nhan Mộc cảm thấy khinh thường, ai thêm cây kẹ đó. Nhưng vì Nhan Thanh Vân hắn chỉ có thể dùng khuôn mặt tươi cười ăn mắng, nhìn không biết là cô ba hay bác năm của hắn đem con bé rời đi, cuối cùng tiếng chửi không lớn không nhỏ rơi vào tai hắn.

Nhan Mộc nắm chặt nắm tay sau lại buông ra, hắn biết rõ cái nhà này rất nhiều người khách khí đối với ba ba hắn, kỳ thật là thương hại hay là xem thường, cảm thấy mất mặt, mà loại chán ghét thường thường lại dễ dàng truyền cho con nhất, cũng không có biện pháp, ba của hắn muốn trở lại cái nhà này, vì vậy muốn vờ nhẫn nại, hắn cũng không muốn phá đi nguyện vọng của ba ba.

Cô bé kia trên lưng mụ mụ xoa đầu lại hướng Nhan Mộc làm cái mặt quỷ, Nhan Mộc biết được chính mình bị đùa giỡn, đánh vào không khí, từ nay về sau nhìn thấy hài tử cùng nữ nhân nhất định nhượng bộ lui binh!

Nhan Mộc ghé vào lan can thở dài, vừa hay nhìn thấy Nhan Tích đứng ở phía dưới, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt của hắn, cặp mắt hoa đào vui vẻ mang một ít ý tứ châm chọc, tựa hồ muốn nói ta sẽ biết rõ đức hạnh của người. Trong đầu Nhan Mộc đầu tiên hiện lên ý muốn giải thích, ý niệm thứ hai mới là phần nộ, lão tử dựa vào cái gì phải giải thích!

Trong nhà này không kinh miệt hắn cùng Nhan Thanh Vân cũng chỉ có thằng cháu này, bất quá như thể nào đối với hắn lại lúc lạnh lúc nóng! Thêm vào!

Àn..... Sẽ không phải là thăm mền ba của ta? Hắn không ngại ba mình đi bước nữa, chính là yêu cháu mình..... Vậy hắn đến lúc đó gọi cái người này là cháu cha hay là mẹ?

Ai..... Nhan Mộc thật dài thở dài, thật sự là hỗn loạn.

Giờ cơm, Nhan Mộc vụng trộm dò xét Nhan Tích, sau đó bắt đầu ảo tưởng hắn và ba ba mình thoát khỏi nhà ngục thể gian cao chạy xa bay..... Muốn hay không coi đây là đề tài viết văn? Chuyện xưa của cháu ta cùng ba của ta không thể không nói? Đang tại trời cao biển rộng mặc sức tưởng tượng, Nhan Mộc trên đầu đã trúng một cái đập dữ dội, Nhan Thanh Vân trừng hắn: “Ăn cơm thì ăn cơm nhìn qua người khác cười khúc khích làm cái gì!”

Nhan Mộc bắt mắt bụm lấy đầu, thế nhưng không cãi lời Nhan Thanh Vân, buồn bực hết sức lại liếc đến Nhan Tích đang cười trộm, trong nội tâm càng thêm bất mãn, người lại cười a, lão tử tuyệt đối sẽ không thừa nhận người! Đến lúc đó người muốn khóc cũng không kịp. Nhan Mộc dương dương đắc ý, chợt chứng kiến một nữ hài tử chạy đến bên người Nhan Tích, đúng là ‘Bác|cô’ ngày hôm qua, nguyên lai là cùng Nhan Tích thông đồng, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi..... Nhan Tích tại này gia rất được hoan nghênh, vô luận lớn nhỏ đều yêu mến hẳn. Đôi mắt đào hoa loạn câu nhân phóng điện, hừ! Nhan Mộc lại trong lòng muốn đem hẳn xiên lên.

“Tiểu tích ca ca, đây là của người sao?” Từ Lan Tĩnh ngọt ngào kêu một tiếng ca ca sau đó quần quít ôm lấy Nhan Tích, tuy nhiên nàng vai vế cao, Nhan Tích vẻ mặt không tiện.

Nhan Tích được nàng đưa cho một cái cái đĩa, có chút có chút kinh ngạc:”Như thế nào lại ở trong tay người?” Trong đĩa chính là năm vạn chữ bản thảo hẳn làm ngày đêm không ngủ, hơn nữa đêm nay nhất định xong, hẳn nói năm nay giao bản thảo là nhất định sẽ năm nay giao bản thảo, nếu không từ nay về sau uy tín sẽ thành vấn đề.

“Hắc hắc..... Là đại Hồ Tử tiểu Hồ Tử lấy trong phòng các người, nghĩ hù dọa quỷ đáng ghét kia, về sau ta phát hiện bọn họ cầm sai rồi, đây là của tiểu Tích ca ca, ta rất thông minh a.....” Từ Lan Tĩnh tự hào nói.

“Ân ngoan, nhờ có người.....” Nhan Tích cười chà xát cái mũi của nàng,”Bất quá người đến phòng chúng ta muốn làm cái quỷ gì?”

Từ Lan Tĩnh đảo mắt, cười hắc hắc ghé vào bên tai hẳn lặng lẽ nói:”Tiểu Tích ca ca, tra trong phòng người dùng uống.....”

Nhan Tích hiểu rõ cười cười,”Bọn quỷ các người nghịch linh tinh, rất chán ghét hẳn sao?”

“Tiểu Tích ca ca chán ghét hẳn ta sẽ chán ghét hẳn.” Từ Lan Tĩnh là hợp cách tiểu người hầu. Nhan Tích chỉ là xoa xoa đầu của nàng không có nói cái gì nữa.

Sau khi ăn xong, Nhan Tích trở lại trong phòng đem thay nước trà, lại mở ra máy tính chuẩn bị đem bản thảo trong đĩa gửi cho biên tập, nhưng dữ liệu trong đĩa đều rất lạ lẫm, cao h văn tập hợp, thanh thủy văn tập hợp,gv, những cái này là cái gì? Nhan Tích âm thầm nghi hoặc, tùy tiện mở một cái word tên là [nguy tình|chuyện], kéo vài dòng rõ ràng là miêu tả cảnh tình sắc, hơn nữa đều là giữa hai nam nhân.

Nhan Tích không có ngạc nhiên, hẳn biết rõ hiện tại rất nhiều người yêu mến xem những thứ này, dù sao yêu nhau là tốt lắm, không giết người không phóng hỏa, hẳn chỉ là có chút kỳ quái không hiểu cái đĩa này của ai, nói là lấy trong phòng, chỉ có thể là Nhan Mộc? Hẳn cũng xem cái này? Nhan Tích còn tưởng rằng chỉ có nữ hài tử yêu mến xem thứ tiểu thuyết này, Nhan Tích lại đăng bài ở một web online, lấy tên tác giả Mộ nhan.

Thì ra là thế..... Nhan Tích bây giờ nhìn còn không biết là thì đúng là ngốc tử, Nhan Tích cười điểm quỷ dị, không thể tưởng được nha nguyên lai thúc thúc thích cái này..... Nhan Tích trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, khoe miệng cười có chút câu dẫn lộ ra biến hoá kỳ lạ, tìm được trò vui.

Nhan Mộc nhin không được rùng mình, rứt bả vai kéo cổ áo ngăn cản gió theo cổ áo rót vào, ‘Khàn’ hần ngược lại thổi ra khí lạnh, mắt cá chân ần ần đau, vừa mới bị đám tiểu quỷ kia kéo đi chơi hại hần đau chân, dù cho biết rõ bọn họ là cố ý cũng không thể nổi giận, mẹ kiếp, thực uất ức! Không chỉ nói những thân thích kỳ quái kia, cả tiểu hài tử đều giẫm trên đầu của hần, Nhan Mộc cảm giác mình ngốc muốn mốc meo, là nấm mốc không may! Hần bên cạnh mắng bên cạnh cắn cắn dục dục vịn trên lan can thang lầu.

Nhan Tích vừa thấy đẩy cửa vào là Nhan Mộc, lập tức ân cần gọi, “Thúc thúc.....” Trên mặt quả thực có thể hái được ra một đóa hoa.

“Sao, như thế nào?” Đột Nhan Mộc sợ đến mức muốn nhảy dựng lên, nghĩ lại, chính mình làm gì sợ hần như vậy, hần là người muốn kết hôn ba của ta phải nịnh nọt ta mới đúng, vì vậy ưỡn lưng nhìn thẳng Nhan Tích.

Nhan Tích thấy hần đầu tiên là khấn trương sau lại làm bộ dáng như đang chiến đấu thì buồn cười, hần thật sự không biết cái thúc thúc này đến tột cùng là thật khờ hay là giả ngốc, rõ ràng làm chuyện hèn hạ nhận sách người khác viết là của mình, hần còn nhớ rõ lúc ấy nhận được sách cơ hồ muốn thổ huyết, cảm thấy người trước mắt quả thực là không biết xấu hổ, trong nội tâm đã nghĩ hần như thế suốt, thời gian kế tiếp ở chung lại lắm hần thay đổi cách nhìn, thường cả kinh như một tiểu động vật bất an, tâm tư cũng là ghi tại trên mặt không biết che dấu, nhìn như đơn thuần vô hại, vừa mới lại phát hiện hần nguyên lai chỉ giỏi nói.

Thúc thúc này thật phức tạp hay thay đổi, Nhan Tích có chút mê hoặc.

“Chân người làm sao vậy?” Nhan Tích chú ý tới tư thế quái dị của hần.

“Trật chân, người có ý kiến?” Nhan Mộc ngữ khí bất thiện.

Nhan Tích không còn cách nào khác cười cười, “Người trước tiên ngồi, ta tìm thuốc cho người xoa xoa.” Nhan Mộc thấy mình rõ ràng tức giận, đối phương lại cùng khuôn mặt tươi cười, ngượng ngùng, trên mặt không khỏi hiện lên một mặt hồng.

3. Chương 3

Đi ra ngoài trong chốc lát Nhan Tích mượn lấy thuốc trở về, như trước cười ôn hòa nói: “Cái này giúp giảm đau dùng rất tốt, ta giúp người xoa xoa.”

Người khác có ý tốt, Nhan Mộc không cự tuyệt lập tức gật gật đầu, có hưởng thụ là tốt, cởi giày, may mắn là bít tất hần mới không có bẩn, nếu không xấu hổ chết. Nhan Tích vuốt ve lực đạo vừa phải, tuy nhiên vừa mới bắt đầu có chút ít đau, hần cắn chặt môi sợ mình kêu thảm thiết thì rất mất mặt, lúc sau cũng không còn đau như vậy.

Nhan Mộc rũ xuống mi mắt, có thể thấy rõ ràng Nhan Tích đỉnh đầu có hai cái xoáy, loại người này thường thường rất thông minh, bất quá cũng rất nghịch ngợm, nhưng nhìn Nhan Tích luôn trầm ổn thật sự tưởng tượng không ra khi còn bé nghịch ngợm thế nào, nhưng nhìn hần hiện tại được tiểu hài tử hoan nghênh, trước kia khẳng định cũng là hài tử cầm đầu.

Nhan Tích tóc mượt mà đen, thật không hiểu là ăn gì mà tốt như vậy, Nhan Mộc trong nội tâm nói thầm, không giống chính mình dinh dưỡng không đầy đủ. Còn có sắc mặt, rõ ràng tất cả mọi người thường thức đêm, so với chính mình hồng nhuận, không công bình nha, Nhan Mộc tức giận bất bình. Nhan Tích đường nét rõ ràng, cái mũi thẳng tắp, nghe nói cái mũi như vậy tính dục cũng tương đối mạnh (ấu dè Q), Nhan Mộc ý thức được chính mình nghĩ cái gì, ‘Bá’ mặt thoáng cái lại hồng rực lên, sao mình lại xấu xa như vậy, gì không nghĩ đã nghĩ đến cái này! Nhan Tích ôn hòa lòng bàn tay dán lấy mắt cá chân ma xát, nơi xoa thuốc hơi nóng nóng, hần cảm thấy toàn thân hiện tại cũng không thích hợp.

Nhan Tích phát giác được hần khác thường, ngẩng đầu, con người đen bóng tĩnh mịch tràn đầy quan tâm: “Đau?”

“Không có, không có.” Hần vừa mới như đi vào cõi thần tiên, căn bản không có cảm giác.

Nhan Tích khoe môi có chút gợn lên mỉm cười thản nhiên, Nhan Mộc ngẩn ngơ, trong đầu tức thì hiện lên một ý niệm nghĩ, ngơ, môi cũng rất xinh đẹp, sau đó, rồi mới lại bắt đầu tự trách, hận không thể phát điên, chính mình sao lại háo sắc như vậy, nguyên nhân là do viết nhiều H văn sao.....

Hần thoáng ngốc thoáng hồi hận, tiếc rằng biểu tình nhú mày thoáng qua toàn bộ đề lọt vào mắt Nhan Tích, làm cho Nhan Tích cảm thấy hết sức buồn cười: “Thúc thúc, những kia tiểu quỷ người càng chịu bọn họ càng không để yên cho người, cần giận thì giận, chẳng lẽ người muốn một mực bị tiểu hài tử khi dễ?”

“Là tại ta tự làm mà.” Nhan Mộc con vịt chết mạnh miệng, bị tiểu hài tử trêu chọc nhiều lần mất mặt chết, sao lại còn có thể để cho người khác biết rõ.

Nhan Tích rũ xuống mi mắt, bả vai run nhè nhẹ, không che giấu được vui vẻ, Nhan Mộc nhất thời khí cực, nhắc chân đá nhẹ hần, “Chính là ta tự mình làm!”

Nhan Tích cười vuốt ve chân của hần, bỗng nhiên ngẩng đầu, hai người ngưng mắt nhìn lẫn nhau, Nhan Tích trong mắt có loại cảm xúc không hiểu được đang chớp động, Nhan Mộc bị hần nhìn chòng chọc, đầu càng rũ xuống càng thấp, lỗ tai cũng hồng lên, trong nội tâm như có một nai con đi loạn.

Lặng yên hồi lâu, Nhan Tích nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Thúc thúc?”

“Ách..... Người so với ta lớn hơn, gọi tên ta là được rồi.”

“Ngô, bí mật kêu Mộc Mộc tốt lắm ” Nhan Tích tựa hồ như được thưởng lươn, mặt mày hớn hở.

Nhan Mộc muốn hẳn là gọi tên đầy đủ a, sao vậy thoảng cái đã kêu thân mật như vậy, nhưng nhìn bộ dáng hẳn hơn hớn như vậy khô mà nói chữ không.

” Mộc Mộc.”

Một tiếng nhẹ nhàng, Nhan Mộc đột nhiên liên tưởng đến đêm dài mùa xuân, mưa xuân tí tách là hoa đào ngượng ngùng mở ra, cánh hoa mềm mại, tiếng nói mềm mại, thanh âm phát ra êm ái tựa như hoa nở. Còn có ánh mắt kia giống như hạt mưa đọng lại trên cánh hoa, trong đêm yên tĩnh, có chút ánh sáng nhu hòa tỏa ra.

“Ta giúp người mát xa một chút được không? Để người một đêm ngủ thoải mái hơn.”

Nhan Mộc tựa như dưới chăn mê hồn được đồng dạng chóng mặt chóng mặt, chỉ biết gật đầu. Nhan Tích đem chân hẳn khoát lên trên đầu gối của mình, đung một cái đến thì,”Cáp ” Nhan Mộc người nhát gan rụt co lại, chứng kiến Nhan Tích đầy mắt có ý trêu chọc, hẳn xấu hổ gượng cười vài tiếng.

“Người sợ ngứa?”

“Mới không có!” Nhan Mộc lập tức phản bác, vì chứng minh chính mình càng thẳng người lên, hẳn vẫn cố nhịn, may mà cảm giác ngứa rất nhanh bị cảm giác mỗi nhử thay thế, chính là cũng không đau, cuối cùng còn có chút tê dại tê dại, Nhan Mộc nheo mắt lại thích ý hưởng thụ, thư thái làm cho hẳn nhịn không được rên rỉ lên tiếng,”Ấn.....”

“Còn đau không?”

Nhan Mộc như con mèo nhỏ đang phơi nắng, toàn thân trầm tĩnh lại, lắc đầu tỏ vẻ không đau, nhưng lại rất thoải mái.

” Mộc Mộc gọi đích thực êm tai.” Nhan Tích nửa phần vui đùa nửa phần chăm chú.

‘Ông’ Nhan Mộc trong óc thoảng chốc trống rỗng, chính mình vừa mới đích xác bị gọi quá mập mờ, hẳn mặt đỏ cơ hồ có thể nhỏ ra huyết. Nhan Tích đột nhiên tiến đến, tại lỗ tai hồng hồng của hẳn cắn một cái,”Bộ dáng ngây ngốc cũng rất đáng yêu, ta rất yêu mến a.”

Nhan Mộc đứng hình, toàn thân cứng ngắc, qua sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nhìn lại cặp mắt sáng quắc vui vẻ, hẳn thất kinh đích đẩy Nhan Tích ra, trốn về trên giường nâng chân đắp, quần cả người trong mền trốn đi.

Nhan Mộc trốn ở trong chăn, còn chưa khôi phục lại, hẳn nói yêu mến? Còn hôn mình, sờ sờ lỗ tai, nóng kinh người,có thể còn đem chiêm trướng được.....

Bị nam nhân tỏ tình, đây chính là kết cục của mình khi suốt ngày viết đam mỹ YY nam nhân sao, không nghĩ tới tình cảm trong tiểu thuyết lại phát sinh ở trên người mình. Bất quá vui vui, yêu mến a..... Thiệt hay giả? Sau khi kinh hoàng một loại tình cảm không tên xuất hiện trong lòng hắn, nhưng hắn rất rõ ràng đây không phải là chán ghét.

Đang miên man suy nghĩ, nghe được tiếng Nhan Tích lại gần, tim của hắn lập tức nâng lên cổ họng, chỉ nghe phía sau nhẹ nhàng thở dài một tiếng, liền căng khẩn trương, xảy ra chuyện gì? Tại sao thở dài?

” Mọc Mọc.”

“Thực xin lỗi, dọa đến người.”

Nhan Mọc nghe được hắn xin lỗi, ngược lại buồn bực, hời hợt đi, hôn xong lại hời hợt! Đồ chết nhất.

“Người không thích, ta không chạm vào người thì tốt rồi.”

Vậy đo một tiếng động rất nhỏ, Nhan Tích ôm một cái chăn khác đến mép giường ngủ, cách Nhan Mọc rất xa

Nhan Mọc nhếch miệng, không có vui vẻ, còn giống như có điểm ủy khuất, vừa rồi đúng là sợ, nhưng hắn cũng không chán ghét Nhan Tích hôn hắn, nhưng Nhan Tích nghĩ như thế, hắn không có khả năng xoay qua nói, không có không có không ghét! Chỉ là bị đột nhiên bị hôn có chút sợ.

Không chỉ có không có chán ghét, ngược lại có, có điểm vui vẻ?

Hình như là vậy.

Ngày 30 tết hôm đó, trong nhà bề bộn ngất trời, đại gia gia phân cho Nhan Mọc cùng Nhan Tích hai người đi rag sân sau bắt gà cùng vịt, kết quả Nhan Tích rất nhanh thì hai tay xách một con, Nhan Mọc lại đuổi theo con vịt chạy, bị nó đùa giỡn chạy vòng vòng, Nhan Tích một mực nhìn cười, cuối cùng giơ tay ra giúp, nhưng bị Nhan Mọc phi thường có cốt khí cự tuyệt, đòi tự mình bắt cho bằng được. Hắn chính là cùng một con con vịt xông lên, bắt được xong thì cũng dính đầy bùn đất.

Hơn nữa Nhan Mọc ra sức dang 2 tay chụp lấy con vịt.

“Người vuốt ve nó làm gì vậy? Như thế bảo bối?” Nhan Tích trêu ghẹo, giật giật tay của mình ý bảo hắn đưa cánh con vịt đây.

“Nó khó chịu a.....” Nhan Mọc chần chờ một chút nói.

“Ân?”

“Con vịt.” Nhan Mộc thái độ còn rất chăm chú.

“.....” Nhan Tích không nói gì.

Đêm trừ tịch – đêm 30, trong nhà xếp 3 bàn lớn, đối với sắp xếp chỗ ngồi, bởi vì tuổi cùng bối phận mọi người còn thoáng cãi, theo như bối phận, người lớn cùng tiểu hài tử ngồi lẫn lộn cùng một chỗ, bọn họ trong nội tâm rất không vui, Thái gia gia trong nhà lớn nhất lên tiếng, bọn tiểu bối ngồi cùng một chỗ, miễn cho câu nệ, thế là một loạt người tuổi trẻ đồng dạng mừng rỡ cao hứng.

Ăn được một nửa, bọn tiểu bối lần lượt đi về phía Thái gia gia chúc tết nhận tiền lì xì, Nhan Mộc khi đó trong đầu toát ra cái nghĩ gì, hẳn thay Thái gia gia đau lòng, phải cho nhiều người tiền lì xì như thế, hơn nữa càng nhiều người càng tốn tiền lì xì, không tốt. Thái gia gia là một người trong số những người hẳn ưa trong Nhan gia, râu dài trắng, luôn từ ái đích nhìn vãn bối, lần này cũng là Thái gia gia cho hẳn cùng ba ba hai người trở về, cũng không có bởi vì hẳn cùng nhà này không có quan hệ huyết thống mà lạnh nhạt với hẳn.

Sau khi chúc tết, bọn tiểu bối lại ngồi trở lại vị trí của mình, lúc này Từ Lan Tĩnh (ta ghét con oắt này) bưng lấy đồ uống chạy đến trước mặt Nhan Mộc, hẳn lập tức rung chuông cảnh báo, thầm kêu, trời ạ tiểu quỷ này chuẩn bị làm gì sao! Còn không có chơi đủ sao?

Từ Lan Tĩnh nghênh ngang đi đến trước mặt Nhan Mộc, rất quan liêu gọi, “Ngoan cháu ” Nói lấy cảm lấy chén đồ uống trong tay muốn Nhan Mộc kinh nằng.

Tiểu hài tử thật khó chiều, Nhan Mộc cười khổ một cái, giật lấy khóe miệng nói: “Chúc cô cô tân niên khoái hoạt, phúc như Đông Hải, thọ bĩ nam sơn.”

Câu này là cho người già, nói với chính mình có lẽ đúng hơn, Từ Lan Tĩnh ngốc nhìn hẳn thoáng cái, mân mê miệng chạy về vị trí của mình, Nhan Mộc xem tiểu quỷ kia chạy đi, quay đầu trở lại, gặp Nhan Tích cười dịu dàng nhìn mình, hẳn đột nhiên hoảng hốt, bối rối cúi đầu nhìn chòng chọc chén, giống như bên trong chính là chứa vàng, trên mặt hẳn hơi nóng, nghe được bên tai có tiếng cười nhẹ, hẳn càng thêm quần bách, chỉ nghe người nọ nói giỡn, “Chúc thúc thúc phúc như Đông Hải, thọ bĩ nam sơn.”

Nhan Mộc tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái.

Chờ bữa tối chấm dứt, những người lớn đều ngồi ở trong phòng cùng lão nhân nói chuyện phiếm, bọn tự nhiên ngồi không yên cũng không sợ lạnh thì đều chạy đến bên ngoài đốt pháo hoa đi. Nhan Mộc đứng ở cửa ra vào nhìn những đứa bé kia một tay cầm lấy vài cái “tiên nữ” lớn phóng đi (chắc là một loại pháo, cũng không biết là cái gì), bọn họ đem Nhan Tích vây vào giữa rất vui vẻ, tất cả đều dùng hẳn làm trung tâm, Nhan Tích nghiêm nhiên giống như Vua của trẻ con.

Nhan Mộc chán đến chết tựa ở trên khung cửa, nhìn bọn nhỏ đứng ở xa đốt pháo, chính mình sẽ không

biết xấu hổ mà chen ngang đi, hơn nữa bọn họ hẳn là cũng sẽ không hoan nghênh.

Lúc này Từ Lan Tĩnh đã chạy tới, nhìn Nhan Mộc vài giây, then thùng kín đáo đưa cho hắn vài cái tiên nữ lớn cùng chuyển long, "Cùng nhau chơi đùa a " Nói xong chạy về trong bầy hài tử. Nhan Mộc cũng sờ nhìn tiên nữ lớn trong tay, khóe miệng nổi lên vẻ mỉm cười.

"Tiểu hài tử dù sao cũng là tiểu hài tử, tâm tình tới nhanh cũng đi nhanh, có khi không trùng trị thì trị không được, trị rồi thì lại thuận theo người, ừ, cho người." Nhan Tích vừa nói vừa đưa cho hắn cái bật lửa.

Nhan Mộc giương mắt nhìn hắn, ngọn đèn nhàn nhạt trong phòng chiếu vào mặt Nhan Tích, khiến cho tiểu dung hắn nhìn từ phía trên càng ôn hòa. Nhan Mộc trên mặt lại là một hồi khô nóng, mình gần đây thật sự trở nên kỳ quái, rõ ràng viết H văn cũng không động tĩnh, da mặt có thể so với tường thành, vậy mà đối với người này, da mặt lại mỏng vô cùng, một chút chuyện nhỏ cũng có thể làm hắn đỏ mặt. Nhan Mộc nhận lấy bật lửa, mặt đó còn có lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn, ấm áp.

Nhìn tiên nữ lớn trong tay từng chút từng chút cháy, phát ra màu sắc rực rỡ, Nhan Tích đứng chéo hắn, Nhan Mộc tay phải cầm lấy tiên nữ lớn, thân thể rung mình một cái, hà hơi vào tay trái, rồi mới thu hồi trong túi áo. Đột nhiên Nhan Tích cầm tay của hắn giúp hắn chà xát, chỉ chốc lát sau thì ấm, kỳ thật Nhan Mộc đầu rất nhanh sôi trào, trời đông giá rét thật kỳ quái! Hắn chính là một phát nóng lên luôn!

Khá tốt là trời tối nên không ai có thể nhìn thấy hai người đang mập mờ, thế là Nhan Mộc tìm được một lý do tốt không bỏ qua đôi tay ôn hòa kia, hắn kỳ thật rất yêu mến, người nọ không nói gì cầm lấy tay mình truyền nhiệt độ.

4. Chương 4

Cách đó không xa là tiếng hô vui sướng của bọn nhỏ, tiên nữ lớn thả ra pháo hoa nho nhỏ, Nhan Mộc lại cảm thấy so với dĩ vãng chứng kiến bầu trời nổ rộ pháo hoa còn muốn đẹp hơn.

Nhan Mộc không hy vọng thời gian ngừng lại, chỉ có chính mình cầm lấy cặp tay ôn hòa kia. Hắn tình tường biết rõ, mình đã rơi vào tay giặc, cả ngày viết tiểu thuyết nam nam, chưa từng nghĩ tới có một ngày chuyện trong tiểu thuyết sẽ phát sinh trên người mình, có điểm mộng lung mờ mờ cùng ẩn ẩn tung tăng như chim sẻ.

Hài tử nhà hàng xóm cũng chạy vội ra đoàn tụ, buổi tối thoáng cái trở nên náo nhiệt lên. Nhan Tích mang theo Nhan Mộc đi vào bên hồ tản bộ tìm chút thanh tĩnh, trần nhỏ mùa đông cũng không lạnh, thân thể tốt chỉ cần một cái áo khoác là đủ, có thể Nhan Mộc là từ nhỏ không hay hoạt động, mang theo khăn quàng cổ, mặc quần áo phủ lông cũng còn lạnh, cho nên hắn luôn luôn rất bội phục những nam sinh trong gió rét đứng ở cửa ra vào ký túc xá nữ sinh, người đang yêu a, thể lực không tốt thì không được.

Hắn khi đó cảm thấy hai người tại mùa đông rét lạnh ban đêm đi dạo trong vườn trường đã vô cùng quen thuộc là một loại tra tấn cùng khảo nghiệm, hẳn là sẽ không ngổ như vậy, nhưng hôm nay đến lúc là chính

mình, hẳn cũng ngốc thế, càng ngốc chính là cảm thấy rất lãng mạn rất tốt đẹp.

Hai người tại bên hồ ngồi xuống, xa xa truyền đến tiếng bắn pháo hoa bùm bùm, nhưng này phẳng phất như là cách một thể hệ thanh âm, hiện tại thế giới của mình trong chỉ có một người, Nhan Mộc có thể rõ ràng nghe được hô hấp của mình, cảm nhận được người bên cạnh nhìn chăm chú, hẳn một mực không dám quay đầu đi xem Nhan Tích, con mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc ánh trăng trong hồ.

“Đến mùa hè, trong đây nở đầy hoa sen, lấy thuyền nhỏ dạo xem lá xanh, nước biếc nhộn nhạo.” Nhan Tích dừng lại một chút, hướng Nhan Mộc nói: “Cái này mùa hè chúng ta cùng đi a.”

“Hảo, tốt.” Nhan Mộc mặt có điểm nóng lên, trời biết vừa mới đang nghe Nhan Tích miêu tả thời gian, trong óc của hắn cũng đã suy nghĩ giống như hai người chơi thuyền bơi hồ..... Hiện tại Nhan Tích mời, hắn tự nhiên rất vui vẻ.

Nhan Mộc cũng không nghĩ phá hư không khí bây giờ, vẫn cố nén lấy, nhưng vẫn là phi thường không phối hợp hất xì một cái.

“Người lạnh?” Nhan Tích đem hắn ôm sát, “Không bằng chúng ta bây giờ trở về đi.”

Nhan Mộc cương trực tránh ra: “Không cần, ta không lạnh.” Nói xong lại một cái hất xì bán đứng hắn.

Nhan Tích cười cười, kéo lấy hắn nói: “Đừng cậy mạnh, trở về đi, muốn người thích xem, sau này thời tiết ẩm áp có thể mỗi ngày cùng người đến.”

“A.” Nhan Mộc gật đầu, ngây ngô cười, hẳn kỳ thật mới không hiểm xem, chỉ là nghe được Nhan Tích nói mỗi ngày cùng chính mình thì vui vẻ.

Hai người giống như tiểu hài tử tay trong tay về đến nhà, vừa lúc ở trong sân đụng phải Nhan Thanh Vân, Nhan Mộc buông tay lùi về giả bộ như điem nhiên như không cùng hắn chào hỏi: “Cha, muộn như thế người còn đang bên ngoài a.”

Nhan Tích cười cười có lẽ phép đích nói: “Gia gia hảo.”

Nhan Thanh Vân liếc hai người, chỉ là gật đầu, biểu lộ có điểm nghiêm túc, Nhan Mộc chợt dạ, bản năng bắt tay giấu đến phía sau, sợ bị phụ thân nhìn ra điểm kỳ quái, tuy nhiên trong tay hắn kỳ thật một chút kỳ quái đều không có, đây chỉ là một thói quen của hắn.

Một lát sau, Nhan Thanh Vân mới treo lên tiểu dung, bày ra tư thế trưởng bối giáo huấn: “Không muộn, các người cũng đi ngủ sớm một chút, thân thể không tốt, không cần phải bởi vì tuổi trẻ thì phóng lờ.”

“Ân.” cục cưng Nhan Mộc ngoan ngoãn liên tục gật đầu, sau khi phụ thân đi, thở dài một hơi thật to.

“Người rất sợ?” Nhan Tích đột nhiên hỏi, bóng tối che dấu sắc mặt hắn, nhưng nghe ngữ khí là không cao hứng, Nhan Mộc sợ bị hắn hiểu lầm, nhanh chóng giải thích, “Không phải, chỉ là bây giờ còn không có chuẩn bị, không biết nói sao cùng ba ba, người đừng tức giận.”

Hắn cũng không phải người nhất gan, huống chi phụ thân cũng yêu mến nam nhân, theo đạo lý mà nói có thể dễ dàng tiếp nhận bọn họ, nhưng không biết có phải hay không chuyện tình cũ còn ám ảnh, như thế nhiều năm cũng không còn phải nhìn...nữa phụ thân có mối kết giao đối tượng, đây chính là nguyên nhân hắn không dám tự nói với phụ thân hắn viết đam mỹ.

“Nói với hắn cái gì?” Nhan Tích kỳ quái hỏi, vậy sau, rồi mới dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Nhan Mộc, tràn đầy khó hiểu, “Chúng ta không phải là đi ra ngoài chơi, đã thông tình cảm thúc cháu, cái này có cái gì không tiện mở miệng?”

Nhan Mộc nghe vậy, ngẩn ngơ, tựa như bị rót bồn nước lạnh, từ đầu đến chân lạnh thấu tim, lòng có một chút đau đớn, nguyên lai chỉ có một câu trong sạch cảm tình thúc cháu? Là chính mình hiểu lầm? Hay là Nhan Tích đáng đùa giỡn mình?

Hắn trong lòng có loại đau thương bất đắc dĩ đích tràn ra, đồng thời phun lên một hồi phẫn nộ, bất kể mình hiểu lầm, Nhan Tích nếu như không có ý tứ thì làm gì làm những chuyện mập mờ này! Nếu như là đùa giỡn mình, vậy hắn càng tức giận! Nhưng người khác cũng không nói rõ lấy ta đùa giỡn người, hắn tự nhiên không tốt xông lên trước đấm.

Nhan Mộc hung hăng liếc hắn, một chữ dừng lại nói: “Không, có, gì! Ta giống như hiểu lầm chuyện này! Hiện tại trình trọng xin lỗi người, được chưa!” Nói xong xoay người rời đi, trong nội tâm không ngừng chán ghét chính mình, chửi mình ngu ngốc đứ đờ ngu ngốc hỗn đản, như thiêu thân ngu ngốc tự động lao tới, làm cho người ta cả ngày khó xử.

Nhan Mộc trong nội tâm lạnh lùng, thêm vào! Dự báo thời tiết không phải nói năm nay là đông ấm sao, ấm cái đầu, lạnh chết! Cái mũi đã đỏ lên, đem áo khoác ngoài kéo chặt, đem hai cánh tay kẹp ở dưới nách lên thang lầu.

” Mộc Mộc, Mộc Mộc.”

Nhan Mộc nghe được người nọ đuổi theo, đi nhanh hơn, nghĩ lại, cho dù hiện tại đi cùng bay đường như, cuối cùng cũng cùng một phòng, thế là xoay người lại lạnh nhạt khách khí hỏi: “Xin hỏi người có chuyện gì sao?” Vừa nhìn thấy người nọ trên mặt là một bộ dáng vô tội, trong lòng càng giận.

Hai người tại trong hành lang mắt to trừng mắt nhỏ, qua một hồi, Nhan Tích nhìn không được cười ra tiếng, đối Nhan Mộc trong nháy mắt nói: “Ta đùa người thôi, đừng nóng giận.”

Chính là chờ người nói những lời này! Nhan Mộc một quyền mạnh mẽ quất tới, Nhan Tích không kịp trốn, trên gương mặt lập tức ửng đỏ.

“Đùa giỡn ta! Đây là giáo huấn, người nghĩ rằng ta và người đùa giỡn vui như vậy? Nói cho người biết, người cho rằng người thì sao, người thật đúng là đã cho rằng ta thích người a, bắt quá mới vài ngày, ta cảm lên được bỏ xuống được! Rác rưởi!” Nhan Mộc một hơi mắng xong, trong nội tâm thư sướng rất nhiều.

Nhan Tích gốc tại đó, nhìn người ta nói thao thao bất tuyệt:”Người là không phải hiểu lầm chuyện gì? Ta nói đích đùa giỡn người là nói vừa rồi trêu chọc người.”

“Ách?”

Nhan Tích bưng lấy mặt, nhìn chòng chọc Nhan Mộc hỏi:”Người nghĩ rằng ta lừa gạt tình cảm của người?”

Nhan Mộc bị vẻ chăm chú trong mắt hắn dọa sợ, có chút lui một bước, so với khí thế vừa nãy, hiện tại không khỏi mềm nhũn vài phần:”Người nói đùa giỡn ý là vừa rồi trêu chọc ta, không phải gạt ta?”

Bị Nhan Mộc hỏi như thế, Nhan Tích ngược lại ngẩn người, hắn cũng không biết nên trả lời vấn đề này ra sao, bởi vì ý hắn ban đầu đích thật là như thế, cũng không biết sao, hắn vừa trong lòng tự nhủ câu nói dối, chính mình tựa hồ biến kì quái, theo lý thuyết, hắn hẳn là loại mặt không đỏ, khí không thở gấp là có thể đem trêu nói thành người.

Nhan Mộc lâm tưởng hắn lặng yên là đang bị thương, càng thêm áy náy, quan tâm hỏi:”Ngô, không, không có ý ấy, ta ta ta sai rồi, người sao lại trở thành như vậy? Đau không? Muốn bôi thuốc không?”

” Mộc Mộc.....” Nhan Tích như có điều suy nghĩ nhìn hắn.

“Ấn?” Vừa mới còn hung thần ác sát, người hiện tại ngoan nhiều hơn.

“Không có chuyện gì.” Nhan Tích cúi đầu xuống, một lát sau, ngửa mặt lên thì đã thay đổi gương mặt, khóc như tiểu hài tử tổ cáo”Người đánh ta.”

“Ngô, thực xin lỗi, bắt quá người trêu chọc ta cũng không đúng!”

“Sau này không đùa, người quá hung dữ, thoáng cái thì một quyền tới.” Nhan Tích nhận rõ sự thật.

“Hừ.” Nhan Mộc đột nhiên lại cảm thấy để ý,”Chính là người sai, ai bảo người trêu chọc ta.”

.....

Hai người trở lại phòng, Nhan Tích mở máy tính, chuẩn bị viết đại cương tiểu thuyết mới.

“Người cũng viết tiểu thuyết?” Nhan Mộc hiểu kỳ tiến đến bên người Nhan Tích, người nào đó sợ tới mức chột dạ lập tức đem văn đóng lại, che màn hình, gương cười quay đầu đối người đứng phía sau nói: “Không có gì, chính là viết tự tiêu khiển tự vui mừng gì đó, so ra kém xa đại tác gia như người.....” Nhan Mộc bĩu môi, đồng dạng chột dạ, hai người giống nhau ha ha cười khúc khích, rất không tự nhiên. Nhan Mộc cũng không biết Nhan Tích đang khấn trương cái gì, âm thầm đoán rằng hắn có lẽ đã viết cái gì không thể lộ ra, đương nhiên nam sinh ghi bí là phượng mao lân giác, hắn thì ngấm lại, cho rằng không có khả năng như vậy.

Về phần mình mới không phải là cái gì đại tác gia, bất quá lượng sách mới đang tiêu thụ có một chút mà thôi, tác giả cũng không phải Mộ Nhan mà là Yến Về. Tiểu tử kia không may bị mình lấy ra làm lá chắn, được rồi, kỳ thật mình cũng rất không may, hắn là sau mới biết được người này rất bí ẩn, may mắn người này không điệu, không giống một ít tác giả ảnh chụp có thể ở tìm kiếm online, hơn nữa phụ thân tặng sách đều là những người không thích xem, nếu không chính mình thoáng cái đã bị vạch trần, bây giờ là đâm lao phải theo lao, kiên trì a.

” Mộc Mộc.”

“Àn?”

“Có thể hay không đừng xem tôi làm gì?”

“.....” Vì cái gì? Nhan Mộc thật là có điểm hoài nghi Nhan Tích hai người nhìn lẫn nhau một lát, Nhan Tích đột nhiên quay đầu, thẹn thùng nói: “Ta thật không ý tứ gì cả.” Trời biết lúc hắn nói những lời này, trong nội tâm kỳ thật nghĩ non nửa ba trăm lần.

Nhan Mộc nổi da gà, nhưng hắn còn giữ cho Nhan Tích chút thể diện, “A a biết rồi, ta đây từ nay về sau cũng không nhìn.” Sau đó ngoan ngoãn ngồi ở trên giường chơi máy tính.

Nhan Tích thở ra, dày không được da mặt đuối không được người, vừa mới hy sinh tuy lớn, có thể thành quả vẫn phải có. Trước kia bị Nhan Mộc phát hiện mình chính là Yến Về, hắn không quan tâm, thậm chí có thể quang minh chính đại cười nhạo, nhưng bây giờ thậm chí có điểm e sợ, giống như không muốn nhận thân phận Yến Về. Hắn không biết Nhan Mộc sau khi biết, có nổi trận lôi đình, nói mình lừa gạt hắn, hay là cảm thấy rất mất mặt, từ nay về sau tránh mà không gặp, bất kể là loại gì hắn cũng không nghĩ, trong lúc bất tri bất giác, mục đích chính mình tựa hồ dần dần chếch đi.

Nhan Tích linh cảm vừa rồi có chuyện gì không ổn, cũng không còn tâm tình gì tiếp tục viết, vì vậy mở ra diễn đàn của mình xem có hay không tin gì mới.

Thảo luận khu trang đầu từ thread thứ nhất — các đồng chí y đứng lên đi!

Nhan Tích hiểu ý cười, click đi vào xem.

Người sử dụng danh: Duyệt cục vô số tiểu jj a a a..... Diệp Khiêm, người là không được tự nhiên công! Sẽ

không có thể hảo hảo nói ta yêu người sao? Người nếu bị thương, từ nay về sau ta sẽ đem người cột vào bên người!' a a a..... Những lời này đều đã nói rồi, người dám nói người với tiểu Do không có ý nghĩa gì!? Gào khóc người cứ việc nói thẳng đi! Không không, cứ đề a!

Hai người kia tuyệt đối có JQ! Con mắt quần chúng sáng như tuyết!

Lầu một người sử dụng danh: Tiền bay trên trời là các người: những nữ nhân này trong mắt không có chỗ nào không JQ a? Thực chịu không được, cái gì đều nói ra hết, rõ ràng chính là CJ giai cấp!

Lầu hai người sử dụng danh: Hòa thượng cùng đạo sĩ: ta cũng hiểu được bọn họ mập mờ [

Lão Tiền, người hôm nay mới biết chúng ta? Có phải là gần đây trời lạnh, tiểu công không có giúp người làm ấm giường, đang tức giận không?

Lầu ba người sử dụng danh: Nữ heo chính là mây bay đối với người: hy vọng là Diệp thụ a ha ha lão Tiền người chờ bị TX đi lâu bốn người sử dụng danh: Duyệt cục vô số tiểu jj: cp không phải là quan trọng nhất! Quan trọng là ... khi nào vứt đi ga giường, trợn vện chúng ta xếp hàng chi tiền..... Lầu năm người sử dụng danh: con chuột đi dạo phố: lão Tiền, ta bội phục dũng khí của người, dám đến cùng đám nữ nhân này tranh cãi, chú ý các nàng kéo người đi ra ngoài SM.....

Nhan Tích một đường kéo xuống, cơ bản đều là YY, chợt có vài cái nhảy ra phản đối, cũng rất nhanh lời kéo tiếng hô của quần chúng. Hẳn xem cái thread YY này còn rất tự đắc vui mừng, hẳn bản tính chính là không...để ý lắm đến qui tắc thể tục, nếu không cũng sẽ không bội phục chuyện Nhan Thanh Vân cùng nam nhân bỏ trốn, hiện tại cùng Nhan Mộc một chỗ cũng không có cảm giác bài xích.

Người sử dụng danh: Yến Tử hạn chế viết cảnh tình cảm: hội biên tập chém chết ta, ha ha một trăm lẻ một lầu người sử dụng danh: Nữ heo chính là mây bay đại nhân???:Yên tâm, quần chúng là hậu thuẫn kiên cố của người! Không cần lo lắng! Hắc hắc..... Một trăm lẻ hai lầu, QQ Nhan Tích đột nhiên vang lên, hẳn mở hình cái đầu nhỏ chớp động.

Con Chuột: Người đang ở đây? ở nhà có chuyện gì không? Đúng rồi cái kia Ô Long thúc thúc thể nào ha ha ha..... Ta rất quan tâm các người tiến triển ra sao ha ha Yến Về: Bên này thanh tĩnh a, thích hợp tu luyện, hẳn a.....

Nhan Tích không khỏi dưới màn hình mặt ngẩn ngơ, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trầm mặc, nghĩ chính mình lúc trước nói phải nói rõ chuyện kia với Nhan Mộc, hiện tại tựa hồ thay đổi.

Con chuột: A Tích, có một số việc cũng không muốn quá phận, tuy nhiên người nọ thật là vô sỉ.

Đầu kia hiển nhiên hiểu lầm, Nhan Tích trầm mặc.

Yến Về: Ta giữ đúng mực.

Nhan Tích cười khở, hần bây giờ cũng hơi quá phận, vừa mới nãy trong sân, hần nói xong những lời kia nguyên ý là muốn cười nhạo Nhan Mộc tự mình đa tình, sau đó ác ý vui đùa chấm dứt như vậy, cũng không biết sao, nhìn bóng lưng Nhan Mộc hồn bay phách lạc, hần lại ma xui quỷ khiến đuổi theo.

5. Chương 5

Nhan Tích sau khi tắt QQ, ngậy người trước computer trong chốc lát, liếc mắt thấy Nhan Mộc lúc nãy còn bưng bưng trước máy tính giờ đã gục xuống, không biết hần làm sao, cân nhắc một chút, liền mở ra chuyên mục của Nhan Mộc, chứng kiến phía dưới đã loạn thành một mảnh, phi thường náo nhiệt, thì ra là thế, trách không được không vui như vậy, đại bổ pháp ‘Nhân sâm gà trống’ không phải ai cũng đều chịu được.

Nhan Tích có chút lo lắng cho tình hình Nhan Mộc, thế nhưng chỉ có thể giả không biết chuyện gì hỏi: “Người bị bệnh?”

“Không có.” Nhan Mộc ồm ồm nói, “Chỉ là tâm tình không tốt lắm, không có việc gì, người không cần lo lắng.”

Nhan Tích sờ lên tai Nhan Mộc, chỉ là vừa nhẹ nhàng đụng một cái, Nhan Mộc lại rụt co lại, sau đó khuôn mặt trắng nõn biến thành một mảng phấn hồng phấn hồng, Nhan Tích nhìn thấy, cười trên nói: “Mộc Mộc, người lúc này nhạy cảm như vậy a ” Sau đó giống như tiểu hài tử tìm được đồ chơi mình thích, yêu thích không buông tay.

Người nào đó phần nộ xoay người, con mắt trừng lớn cảnh cáo: “Người cũng không nên chơi với lửa có ngày chết cháy!”

“A chắc chắc..... Muốn đốt chính là người a?” Nhan Tích làm bộ không đáng lo, còn giống như sắc lang sờ soạn mặt của hần một phen, “Người xem, đều đỏ thành như vậy.” Nhan Tích gặp thành công dời đi sự chú ý của Nhan Mộc, người nào đó lại bưng bưng sức sống đứng dậy, liền tiếp theo trên chọc hần, cho dù lại bị đánh một quyền cũng đáng được, hần thực sự hy sinh tinh thần.

“Họ Nhan!” Nhan Mộc thẹn quá hoá giận, phần khởi phản kháng.

“Người cũng họ Nhan.” Nhan Tích vẫn nói nói cười cười như vậy, chà xát cạo cái mũi của hần, dừng một chút, nhìn Nhan Mộc nhất thời ghen lời ngốc tại đó cảm thấy thú vị, bỗng nhiên hôn lên.

Cái hôn nho nhỏ này đánh sâu vào nội tâm Nhan Mộc như Sao Hỏa đụng Địa Cầu, con mắt mở lớn, đầu óc hỗn loạn.

Nhan Tích nhẹ nhàng ôm thân thể cứng còng của hần, hôn ngay từ đầu cũng không kịch liệt, mà là như xuân phong loại nhẹ nhàng rơi trên môi Nhan Mộc, chờ hần kịp phản ứng, cũng chỉ là nhẹ nhàng nhắm mắt lại tiếp nhận. Nhiệt độ mềm mại khắc trên môi chính mình, Nhan Mộc nhất thời nghĩ chính là nhu

hòa như gió mát thổi liều, không tiếng động như Hồng Mai Lạc Tuyết, sắc thái rõ ràng, tươi đẹp mộng ảo.

Nhan Tích thử tính đem đầu lưỡi thử duỗi tiến vào, càng hôn mạnh lên môi, khiến cho Nhan Mộc run rẩy, theo hôn môi xâm nhập, tiếng ồ ồ trầm thấp trong phòng đè nén lớn hơn, Nhan Mộc cảm giác hai người giống như đồng bộ hô hấp, ánh mắt của hắn dần dần mê mang, trong con ngươi phảng phất có ánh nước sáng lóng lánh.

Đang thời gian nóng bỏng, Nhan Tích đột nhiên ngừng lại, Nhan Mộc mơ màng nhìn qua hắn, trưng ra cái mặt không hiểu rõ, Nhan Tích cười cười, hôn nhẹ chóp mũi hắn, nhẹ nhàng linh hoạt nói câu, "Ngủ "

Nhan Mộc trợn mắt há hốc mồm ngẩn người, không có? Hắn, hắn vốn là còn dùng, cho rằng..... Dựa theo trong tiểu thuyết không phải hắn là hôn môi áp đảo rồi xong việc sao? Đương nhiên là có chút ít là trực tiếp áp đảo xong việc.

Nhan Tích tựa hồ xem thấu ý nghĩ của hắn, cười nói: "Người giống như rất thất vọng, còn muốn tiếp tục?" Hắn cúi đầu chôn ở cổ Nhan Mộc, ha ha cười, khí tức ấm áp chọc cho cổ Nhan Mộc ngứa ngứa.

Nhan Mộc không chịu thua, nhoẻn miệng cười, trả lời lại một cách mỉa mai, "Người sẽ không phải là bất lực đi? Ha ha ha....." Nhan Mộc đắc ý, đây là lần đầu tiên mình chiếm thế thượng phong, "Vậy người ngoan ngoan nằm xuống, bổn đại gia đến thì tốt lắm."

Bình thường nam nhân nghe cười nhạo như thế thì đều không chịu được, Nhan Tích một điểm vấp khí đều không có, ngược lại thật sự nằm xuống, nhìn Nhan Mộc: "Vậy người làm nhẹ thôi a."

A?! Cái gì??? Nhan Mộc trợn tròn mắt, thật sự?? Ách..... Vừa mới còn lời nói hùng hồn, hiện tại thì không dám, tuy viết đam mỹ, viết h, hắn cũng không có kinh nghiệm thực tế, là hàng thật giá thật còn zin (từ thuần việt đại khái là thể còn nguyên văn là "thái điều", không biết là gì nên chém bừa ạ), đúng rồi! Tiểu tử này nhìn qua thì hình như kinh nghiệm đầy đủ, có phải là kết giao qua rất nhiều người? Nhan Mộc lập tức trong nội tâm vừa chua xót vừa tức, bất quá hiện tại không phải lúc truy cứu cái này, mà là hiện tại đâm lao phải theo lao. Nghe nói lần đầu tiên nếu như không có kinh nghiệm, sẽ rất đau, trong đầu hắn không khỏi hiển hiện các loại tràng cảnh xem qua trong sách, tiểu công không để ý cảm nhận của tiểu thụ, mãnh liệt làm, kết quả đổ máu không ngừng, tiểu thụ dễ sống dễ chết, hắn cũng không có hứng thù với ngược, huống chi là đối với Nhan Tích.

A a..... Nhan Mộc quả thực muốn điên, lý thuyết cùng với thực tế kết hợp, ai nói vậy? Thật sự là lời lẽ chí lý! Lý thuyết của hắn tuyệt đối có thể ghi báo cáo, chính là thực tế không hề biết gì.

Nhan Tích vụng trộm mở mắt ra, chứng kiến bộ dáng Nhan Mộc ảo não, quả thực muốn cười lăn lộn, nhìn người tiểu tử tự xưng là trang hảo hán, rõ ràng chính là gà, còn muốn nói kinh nghiệm phong phú. Nhan Tích đột nhiên nghĩ đến Nhan Mộc viết tiểu thuyết đam mỹ, quả nhiên, viết được chưa chắc làm được.

Trước cởi quần áo? Nhan Mộc mơ hồ loáng thoáng nghĩ, đúng đúng, bước đầu tiên, cởi! Biết rõ làm như thế nào, Nhan Mộc hưng phấn lên, lập tức bắt đầu động thủ, cúi đầu chứng kiến Nhan Tích có chút nheo mắt lộ vẻ vui vẻ, lập tức khí huyết dâng lên, không thể để cho người này coi thường!

Nhưng sự thật cùng lý tưởng rất chênh lệch, Nhan Mộc tuy đã khắc chế, nhưng chỉ có khấn trương, nơm nớp lo sợ đi cởi nút quần áo, tay một chút cũng không nghe lời, nửa ngày mới cởi bỏ được 2 nút. Nhan Tích thì thích ý nằm, thỏa mãn thưởng thức người đã hồng thành một mảng, lại chứng kiến tay chân hỗn loạn nhịn không được cười lên.

Nhan Mộc mắt thấy bị khinh thị, tự nhiên lửa giận bốc thành bụi, dưới tay dùng lực, ý đồ xé toang quần áo người nào đó, bất đắc dĩ..... Mùa đông quần áo không phải dày bình thường, kế hoạch không có thành công, Nhan Mộc ngốc trệ tại đó. Lúc này, Nhan Tích thật sự nhịn không được, cười lên ha hả, chuyện mập mờ ban nãy giữa 2 người vô ảnh vô tức biến mất.

Nhan Mộc tức giận nắm lên gối đầu chụp lên mặt hắn, "Cho người cười, hỗn đản, cố ý chê cười ta!"

"Mộc đại nhân thỉnh tha tiểu nhân, tiểu nhân không phải cố ý, cam đoan không dám nữa." Gối đầu phát thanh âm cầu khẩn.

Nhan Mộc không buông tay, dần dần Nhan Tích bên dưới phản kháng yếu đi, cũng không còn âm thanh. Nhan Mộc ngẩn người, kinh hoảng đem gối đầu mở ra, vỗ mặt Nhan Tích kêu: "Uy, người tỉnh tỉnh, người không nên làm ta sợ." Gặp Nhan Tích không có phản ứng, Nhan Mộc liền cúi đầu xuống, nghiêng tai đi nghe nhịp tim hắn.

Người đang nhắm mắt miệng hiện lên một đường cong, đột nhiên thẳng đứng dậy, bởi vì quán tính đem người ngồi ở trên người hắn té xuống dưới, Nhan Tích mặc dù là vô tình, nhưng là không hề áy náy: "Cho người mưu sát chồng." Đắc ý một chút, rất nhanh phát hiện Nhan Mộc ngồi dưới đất không đứng dậy liền hỏi: "Làm sao vậy? Ngã đau?" Hắn cuống quýt xuống đỡ Nhan Mộc

Nhan Mộc oán hận theo dõi hắn không có lên tiếng, sắc mặt thoáng cái hồng thoáng cái trắng.

Nhan Tích đảo tròn mắt, cười nói: "Người sẽ không phải là té đập mông chứ?" Thuận thế tay lại trượt xuống dưới, sờ đến nơi căng vênh không có chút thịt thừa, "Muốn hay không giúp người xoa xoa?"

Nhan Mộc tức giận vuốt ve không hảo ý sau lưng, nằm lỳ ở trên giường không để ý tới, Nhan Tích nín nọt cùng đi lên, lại là xoa vai mát xa dễ, Nhan Mộc kiên trì rung mình, nhưng trong sự vuốt ve thoải mái chậm rãi thiếp đi, mơ hồ giữa cảm giác trên vai lực đạo ngừng, bên cạnh nói thầm: "Tiếp tục, đừng có ngừng."

"Dạ dạ." Nhan Tích sùng nịnh cười khổ, tình cảm làm hắn bị sai vật miễn phí. Dừng ở trong lúc ngủ mơ, Nhan Tích thoáng cái lại mê mang đứng dậy, vô ý thức dích vuốt lỗ tai Nhan Mộc, hắn hiện tại càng ngày càng không rõ mục đích của mình, chuyện hôn môi cũng không kiểm soát được, lúc ấy lại thực sự có loại muốn đem Nhan Mộc áp đảo hung hăng chà đạp, chỉ là thời khắc mấu chốt lý trí chiếm thượng phong, kịp thời phanh lại, đem củ khoai lang nóng ném cho Nhan Mộc, còn sau người nào đó là do chỉ có lý luận không có thực tế.

Sáng ngày thứ hai, ăn no ngủ đủ tinh thần sung sướng Nhan Mộc nhìn Nhan Tích mắt quầng thâm lại thành một cái kính cười nhạo, đem hắn chọc giận, cũng không nghĩ ai làm hại!

Hai người xuống lầu đi vào phòng trong ăn cơm, Nhan Mộc lại ngoài ý muốn phát hiện mình ba ba tinh thần cũng không tốt, ngáp mấy lần liền, giữa lông mày còn bắt đầu có mây đen, mỗi lần nhìn chính mình hình như còn có gì muốn nói, cái này Nhan Mộc càng không yên tâm, không biết ba ba rốt cuộc muốn nói cái gì.

Thời gian bữa sáng cũng là thời gian mọi người quây quần, cho nên muộn không được, cả nghỉ đông, Nhan Mộc đều không quen thời gian nên mệt mỏi, đáng thương lại đáng tiếc. Hắn vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, Nhan Tích lại lập tức như chó săn thả cái nệm êm tại trên mặt ghế mới cho Nhan Mộc ngồi.

Nhan Mộc trừng mắt liếc hắn một cái, nhiều người như vậy, người làm cái gì đấy!

Đối mặt mọi người đang nghi hoặc, Nhan Tích thần nhiên hỗ trợ giải thích: "Ngày hôm qua Mộc Mộc không cẩn thận ngã một phát, còn đau."

A a a..... Mọi người bình tĩnh đại ngộ, thì ra Nhan Tích cẩn thận, Nhan Mộc quả thực thổ huyết, cái gì không cẩn thận! Đầu sỏ gây nên căn bản là hắn.

Nhan Mộc thở dài, nhưng là có điểm cảm động, Nhan Tích quan sát còn rất cẩn thận, tuy nhiên ngày hôm qua ngã không phải rất đau, nhưng sáng nay dậy mới cảm thấy, có thể Nhan Tích cũng chú ý tới.

Nhan Thanh Vân nhìn hai người như vậy, ánh mắt càng ý vị thâm trường.

Nhan Tích cơm nước xong cảm giác muốn trở về ngủ tiếp, Nhan Mộc một người cũng không còn ý tứ gì, hơn nữa hắn cảm giác, cảm thấy ba ba hôm nay ánh mắt là lạ, có phải là biết mình viết đam mỹ rồi không? Hoặc là chuyện giả mạo Yến Về bị vạch trần? Hoặc là..... Nhan Mộc càng nghĩ càng sợ, thế là một đường lùi về phòng.

Hai người chân trước vào nhà không bao lâu, Nhan Thanh Vân chân sau lại theo tới.

"Cha, có chuyện gì vậy?" Nhan Mộc chợt dạ hỏi.

"Ân, ách....." Nhan Thanh Vân ấp a ấp úng, ngược lại như giống như tiểu hài tử muốn nói điều gì, thật xin lỗi.

"Gia gia rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Nhan Tích vây hãm vây hãm hỏi.

Nhan Thanh Vân kéo cái ghế dựa ngồi xuống, hắng giọng một cái, trịnh trọng nói: "Mộc Mộc, tiểu Tích."

Thái độ nghiêm túc như thế làm cho Nhan Tích đang ngáp dở, nghi hoặc nhìn Nhan Thanh Vân, nhin không được cũng nghiêm túc lên, Nhan Mộc cũng đứng ở bên.

“Chuyện của các người ta không phản đối, vốn ta còn rất lo lắng, có thể sáng nay chúng kiến tiểu Tích cẩn thận như vậy, ta cũng rất an tâm, Mộc Mộc, người không cần cố kỵ ta, nhiều năm ta sớm đã thấy ra, chỉ cần tìm người phẩm hạnh đoan chính lại thật thà chân ý đối với người tốt, ba ba đều không có ý kiến gì, tiểu Tích, hy vọng người có thể hảo hảo chiếu cố Mộc Mộc” Nhan Thanh Vân cũng hiểu rõ bởi vì chuyện quá khứ, Nhan Mộc rất có thể sợ hãi đối với cái này có ý kiến nên mới không dám nói, nhưng thật đối với người làm cha mà nói, tình cảm con mình mới là quan trọng nhất.

Nhan Tích lúc này, buồn ngủ đã bay đến ngoài không gian đi, Nhan Mộc tâm tình càng chỉ có một chữ có thể hình dung , hần nghĩ tới công khai, cũng không nghĩ tới công khai sớm như vậy, càng không nghĩ đến là chính ba ba lại chủ động công khai hộ, chẳng lẽ hần và Nhan Tích trong lúc đó rõ ràng như vậy?

“Lời của ta đã nói xong.” Nhan Thanh Vân sáng khoái tinh thần vỗ vỗ hai cái bả vai người đang đông cứng, vẻ mặt tươi cười nói:”Làm trưởng bối, ta chúc phúc các người.”

“A đúng rồi, còn có, khái khái.” Nhan Thanh Vân ho khan vài tiếng tiếp theo nói:”Người tuổi trẻ tinh lực tràn đầy không kỳ quái, chính là cũng không muốn quá mức độ.”

Nhan Tích đích đầu đã hóa đá, chỉ có cứng ngắc gật đầu, nói chuyện không có trải qua đại não:”Ta sau này sẽ chú ý.” Nhan Mộc trừng mắt liếc hần một cái, mặt đỏ lựng, chú ý cái đầu người! Chú ý cái gì cơ chứ! Chúng ta chuyện gì cũng chưa từng làm! Hiện tại nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cha a..... Cái môn của ta đau là do ngã, không phải làm a..... Người sao lại đơn giản như thế đem ta bán!

Nhan Thanh Vân lại từ trong túi tiền lấy ra một ít bình bôi trơn nhét vào trong tay Nhan Tích, giải thích nói:”Như vậy Mộc Mộc không có khó chịu như vậy nữa, cái kia ngay từ đầu, khái khái, đích xác có điểm khó, có thể lâu hơn thân thể phù hợp cũng sẽ cao.”

Nhan Tích đã theo trong kích thích lấy lại tinh thần, xin vui lòng nhận ý tốt của Nhan Thanh Vân, còn hướng Nhan Mộc nhướn mắt, nhạc phụ đại nhân rất tri kỷ a.

Người lại chen chúc!(ta không hiểu chỗ này) Đắc ý hừ đậm ánh mắt người! Nhan Mộc then quá hoá giận, trong nội tâm cầu nguyện cha mình nhanh lên đi, không cần làm chuyện gì hù chết người ta.

“Tiểu Tích, nếu như người phương diện kia có chuyện gì không rõ ràng lắm có thể tới tìm ta.”

“Tốt tốt, cảm ơn nhạc phụ ”

Nhan Mộc xiết chặt nắm tay, trán nổi gân xanh, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

“Cha! Người có thể đi!”

“A? A ” Nhan Thanh Vân thức thời nói,”Ta đây không quấy rầy hai người các người, ban ngày chú ý một chút.” Nói xong phát hiện Nhan Mộc sắc mặt càng ngày càng khó coi, bộ dáng hận không thể đem mình

đá ra, không khỏi thấp giọng cảm thán,”Trước kia không có phát hiện người là người nôn nóng như thế.”

Sau khi Nhan Thanh Vân đi, hai người duy trì ngồi ở trên giường mắt to trừng mắt nhỏ, Nhan Mộc một bộ người muốn cười nộ mạng ra đây dùng ánh mắt uy hiếp, Nhan Tích bưng lấy bụng nhăn nhó, lâu, thật sự không nín được, ‘Xì’ nằm vật ra giường cười ha ha, cơ hồ cười ra nước mắt hoa,” Mộc Mộc..... Ha ha..... Ba ba của người quá đáng yêu Phụ tử các người cả 2 đều đáng yêu ha ha ha ha.....”

“Nhan Tích!” Nhan Mộc thanh âm sâu kín bay tới.

“Cáp Mộc Mộc.” Nhan Tích gom góp đi lên ôm lấy Nhan Mộc nói,”Ta đây có tính qua đóng gia trưởng không?”

“Qua cái đầu người!” Nhan Mộc dùng chân đấm đấm hấn, là thở dài một hơi, đồng dạng đã hưng phấn bốc lên bọt khí hạnh phúc.

Nhan Tích dùng gò má cọ lấy gò má Nhan Mộc,”Ta thích người.”

Nhan Mộc giật mình, nghiêng đầu, chứng kiến Nhan Tích trong mắt chân thật, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, thanh âm thấp như mảnh vỡ,”Ta cũng, cũng vui, yêu mến.” Nói xong lỗ tai cũng hồng thành phần Diện Đoàn.(chém đấy)

Nhan Tích ôm càng chặt, tâm tình rộng mở trong sáng, bởi vì chỉ có chính hắn biết rõ, lần này thông báo không giống với lần trước, hắn là thật sự, hắn muốn cùng Nhan Mộc cùng một chỗ, vốn là nghĩ bố trí cái bẫy rập để cho người khác nhảy, vậy sau,rồi mới hảo cười nhạo một phen, hiện tại lại là chính mình nhảy vào, có thể hắn không hối hận, hắn ngược lại muốn cảm tạ trời làm cho hắn gặp được tên gốc Nhan Mộc này.

6. Chương 6

Nghỉ đông sắp sửa chấm dứt, tiểu bối nhà họ Nhan phải trở về đi học, Nhan Thanh Vân là thầy giáo, cho nên thời gian cũng giống như học sinh, không giống người khác tết âm lịch vừa kết thúc đã muốn đi ngay. Phải đi trước, Từ Lan Tĩnh thần bí hề hề đưa cho Nhan Mộc một lì xì:” Cháu ngoan, đưa cho người bao đỏ”

Nhan Mộc cười hỏi lại:”Có nhiều không?”

Từ Lan Tĩnh nháy mắt mấy cái, giảo hoạt nói:”Rất nhiều hắc hắc dù sao thỏa mãn người cần.”

“Cám ơn cô Chúc cô cô phúc như đông ”

“Ta còn nhỏ hơn ngươi ta chính là thái dương buổi sáng, cái gì phúc a thọ!” Từ Lan Tĩnh trừng mắt liếc hắt hủi một cái.

“Tiểu Tĩnh, ngươi bắt công như thế nào ta không có?” Nhan Tích da mặt dày đòi hỏi.

Từ Lan Tĩnh nghiêng qua liếc hắt hủi, nói bóng gió: “Muốn thì hỏi thúc ngươi ấy.”

“Đại tiểu quý.” Nhan Tích sờ sờ đầu của nàng, sau đó ý vị thâm trường nhìn Nhan Mộc nói: “Chắc chắn hẳn không thể không cho ta tiền lì xì.” Nhan Mộc xem xét hắt hủi ánh mắt kia chỉ biết người này chắc chắn suy nghĩ chuyện không nên!

Lên xe, Nhan Mộc mới mở ra tiền lì xì, hẳn đương nhiên không có kỳ vọng từ bên trong rơi ra một tờ tiền giấy, xem đến nội dung sau tờ tiền nhin cười không nổi, ngồi ở bên cạnh hắt hủi Nhan Tích hiểu kỳ hỏi: “Là cái gì mà ngươi cười thành như vậy?”

Nhan Mộc dịch đi không để cho hắt hủi xem, thật sự là không biết nha đầu tinh quái kia suy nghĩ cái gì, từ điện thoại di động, số msn, QQ đến chiều cao cân nặng sinh nhật, nhất nhất ghi rõ.

Nhan Tích bị cự tuyệt, hiếm thấy không có quần lấy mà là trầm mặc quay đầu nhìn qua ngoài cửa sổ, Nhan Mộc cảm giác kỳ quái, phản ứng này không phù hợp với bản tính người nào đó, liền hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Nhan Tích chậm rãi quay ra, vẻ mặt cầu xin nói: “Lúc này mới vài ngày, đầu của ta liền xanh mơn mớn.” Nói rồi đầu dựa vào trên vai Nhan Mộc, trong miệng một mực niệm, lục lỏ lỏ, xanh mơn mớn.

Nhan Mộc ngăn người, xem xét không có người nhìn ngó mới yên tâm, đẩy cánh tay của hắt hủi nói: “Đây là nơi công cộng, chú ý một chút.” Nhan Tích ngược lại dính càng chặt, thẳng đến khi Nhan Thanh Vân ngồi ở vị trí cách vách ho khan vài tiếng, hắt hủi cam lòng cho tách ra, sau đó tiếp tục niệm, nhưng biểu tình này không chiếm được thông cảm của Nhan Mộc, hắt hủi ngược lại không nói gì an ủi, thành khẩn xem Nhan Tích biểu diễn, một giờ sau, người nào đó rốt cục niệm mệt mỏi thì an tĩnh lại.

Đến nhà ga, Nhan Thanh Vân cố ý nói: “Xe lửa còn sớm, hai người các ngươi nói chuyện, ta sẽ đi dạo chơi thì tốt lắm.” Sau đó tự động biến mất miễn cho cản trở.

Nhan Mộc đột nhiên cảm giác được có một phụ thân cõi mở quá cũng là một loại buồn bực, đặc biệt hắt hủi còn ra sức tạo hoàn cảnh cho các người, có khi cũng không biết nên cười hay nên khóc. Nhan Mộc thời khắc dùng ánh mắt nhắc nhở Nhan Tích, dưới ban ngày ban mặt chú ý ảnh hưởng.

“Ai, Mộc Mộc, người khác yêu nhau đều là dính chặt không buông, như thế nào ngươi cứ nhìn chằm chằm như kẻ trộm.”

“Cái này, nơi này nhiều người.” Nhan Mộc da mặt mỏng.

“A a.....” Nhan Tích hai tay một kích chưởng, bưng tỉnh đại ngộ đích nói”Nhiều người nhiều người, người đã thẹn thùng như vậy, vậy đêm tối tĩnh lặng tìm người.....” Nhan Tích cười tủm tỉm, kéo gần lại khoảng cách cùng Nhan Mộc, thanh âm bỗng nhiên chuyển thấp, thì thầm nói:”Chúng ta đại chiến ba trăm hiệp thế nào?”

“A, ách ” Nhan Mộc ấp úng, đầu hồ thành một đoàn.

“Người nghĩ cái gì, ta nói chính là chơi game.” Nhan Tích trêu chọc nói.

A a a..... Nhan Mộc phát điên, lần nào cũng vậy, còn không nhớ được giáo huấn! tất cả bị người này đùa giỡn! Khi nào thì hắn có thể gặp không sợ hãi, không lẩn tránh a!

Nhan Tích chứng kiến hắn sắc mặt đỏ tới đỏ lui, thập phần thú vị, nhờ hành lý che chắn, vụng trộm nắm tay Nhan Mộc, dần dần chìm vào thế giới hai người, bỗng nhiên trong đại sảnh vang lên radio,”a thành mở hướng c thành đích xxxx lần đoàn tàu.....”

“Xe lửa đến đây, Mộc Mộc, đi.” Nhan Thanh Vân đột nhiên từ phía sau xông ra cắt đứt khung cảnh hai người,”Tiểu Tích, người đến ta đây cũng là mấy giờ đi xe, từ nay về sau thường đến chơi.”

“Là ” Nhan Tích làm động tác linh mệnh,”Nhạc phụ đại nhân ”

Nhan Thanh Vân vui đùa lắc đầu thở dài:”Con rể con rể, tiểu Tích, gặp sau.” Nói xong dẫn theo hành lý đi lên phía trước.

Nhan Tích đột nhiên giữ chặt Nhan Mộc, Nhan Mộc nghi hoặc quay đầu lại, bị đột nhiên chụp lên bóng người, trên môi bị hắn chuồn chuồn lướt nước hôn hôn, gương mặt chứng kiến chính là khuôn mặt cười như hoa xuân,” Mộc Mộc, mỗi ngày buổi tối đều phải nghĩ tới ta.”

Lúc này, ánh mắt người xung quanh đã không quan trọng, Nhan Mộc trong nội tâm có điểm ngọt ngào, sau đó hướng Nhan Tích cười ngây ngô thoáng cái.

Nhan Mộc không nói gì nhưng thực ra buổi tối về đến nhà, mở ra diễn đàn thường xuyên hỗn loạn, tại trang đầu thread thứ nhất tiêu đề là, hôm nay tại xx nhà ga chứng kiến..... thế giới thực của đồng. Nhan Mộc là thật cảm thán đồng nghiệp nữ số lượng khổng lồ cùng với phạm vi phân bố, hắn lại đang chat QQ cùng Nhan Tích, một lát sau, chỉ thấy cái đầu nhỏ lập lờ của Nhan Tích kích động,”Nàng nói hai chúng ta lớn lên đẹp trai!! Ha ha ha.....[

“Ngu ngốc,= =|||.” Nhan Mộc tức giận,xem tiếp có lẽ sẽ là thread một màn chống cự hôn.

Hết kỳ nghỉ đông, mọi người cơ bản trạng thái không tốt, đi học đều là buồn bã ỉu xiu, nhiều người còn đang nghỉ đông vui sướng trì hoãn chưa tới, có vài học sinh tới cũng không có khóa, Nhan Tích nhàm chán ghé vào cái bàn dùng tin nhắn quấy rầy Nhan Mộc, hôm nay hẳn là buổi sáng tám giờ có khóa học, mà Nhan Mộc là không có lớp, một cái tin nhắn gửi đi, chờ đầu kia bão nổi, nghĩ vậy, Nhan Tích cười xấu xa không thôi.

“Người là không phải đầu óc cháy hỏng? Như thế nào lại sớm hưng phấn như vậy.” Nhan Tích định niệm cho gà chảy máu.

“Trêu chọc đầu gỗ.” Nhan Tích đắm chìm trong thú vị ác độc của mình.

“Người là nói thúc người?” Đinh Niệm là số ít người biết rõ Nhan Tích là người viết văn, Yên Về trên diễn đàn id là con chuột dạo phố, Nhan Mộc là ô long sự kiện hẳn cũng biết rõ, Đinh Niệm không có phản đối Nhan Tích, hơn nữa nhìn hẳn ngây ngốc như người đag tiến vào bể tình, không khỏi nho nhỏ kinh hô, “Người thật sự tiến tới?”

Nhan Tích vừa định trả lời, điện thoại lại chấn động, hẳn mở ra tin nhắn, chỉ có một câu ngắn gọn trả lời, ân. Ngắn gọn một chữ, Nhan Tích lại phỏng chừng người bên kia hẳn là phát điên, nhưng mà hẳn tiếp tục quấy rầy không hề thấy cảm giác tội ác, da mặt dày giống như tường thành, “Xem ta thật tốt, sáng sớm đứng đây thì nghĩ đến người, người không nghĩ đến ta?”

“A Tích, người nhận thật rồi?” Đinh Niệm giảm thấp xuống thanh âm, thần sắc cũng nghiêm túc lên.

Nhan Tích gửi đi tin nhắn, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hẳn, nhẹ nhàng ân một tiếng.

Đinh Niệm trừng lớn mắt, ngốc trệ mấy giây, thở dài: “Người người này rốt cuộc đem mình tiến vào trò chơi, những nữ nhân online kia còn suốt ngày yy người, y a y a hiện tại thực sai lệch, bất quá.....” Đinh Niệm vỗ vỗ vai Nhan Tích, “Yên tâm, ta sẽ không kỳ thị người, chúng ta cũng là huynh đệ.”

“Đi chết đi, lão tử mới không quan tâm người kỳ thị không kỳ thị, cái nhìn của người đâu có gì liên quan tới ta.” Nhan Tích lườm hẳn một cái.

“Lương tâm người bị cầu ăn! Ta chính là người ủng hộ tương lai gian khó của người.”

Nhan Tích giật mình, con đường này đích xác không dễ đi, hẳn thật không có cẩn thận nghĩ tới, hẳn vốn là loại người không... quan tâm lắm quan niệm thế tục, hơn nữa vẫn cảm thấy cảm tình là chuyện của bản thân, tự nhiên cũng không còn vì cái này buồn rầu qua.

“Đúng rồi.” Đinh Niệm liếc mắt nhìn thầy giáo giảng bài trên bục, tiết học này nhưng thực ra là hướng nghiệp, “Người tính toán đến đâu công tác? Hính như có 2 công ty mời người a?” Đinh Niệm nghĩ vậy càng nhìn không được thở dài, thật sự là giận điên người, hẳn công tác cũng còn không có chỗ, có người còn được tranh đoạt.

Nhan Tích không hề nghĩ ngợi nói: "C thành."

"Cái gì?" Đinh Niệm lần nữa nho nhỏ kinh hô, lắc đầu liên tục, lại buông tha công việc có sẵn để đến thành phố khác tìm việc, tuy nhiên hẳn biết rõ c thành chính là chỗ ở thúc thúc Nhan Tích của hẳn ở, cũng thật sự nhịn không được kinh ngạc, "Chắc chắc, không nghĩ tới tiểu tử người cũng có một ngày xúc động như vậy."

"Không xúc động a, công tác bên kia tốt lắm, chờ tốt nghiệp xong thì đến."

Đinh Niệm vẽ mặt cầu xin, còn xem người khác chê cười, tên cướp chính là tên cướp, bọn họ những người này còn đang lo lắng tương lai đường ra, thì người nào đó đã làm công tác cảm tình rồi.

Trên bàn điện thoại lại chấn động, lần này là bảo, "Họ Nhan nhà người có dễ yên không! "

Nhan Tích tiếp tục không dễ yên, ủy khuất, "Người không nghĩ đến ta a, lòng của ta tại nhỏ máu [

Đinh Niệm liếc trộm liếc nội dung tin nhắn của bọn họ, nói: "Đã sớm quá nhiều ***, người thật sự là nhàm chán."

Nhan Tích cười nói: "Ta đều có niềm vui thú, người là giải thích không được, ha ha "

Đợi đã lâu, Nhan Mộc đều không có hồi âm, Nhan Tích đoán có thể là tắt máy ngủ, hẳn chỉ có thể tiếp tục nhàm chán, ngáp một cái ghé vào trên mặt bàn.

Đến thời gian cơm trưa, Nhan Tích gửi tin nhắn như đá chìm vào đáy biển, trong nội tâm không khỏi có chút không yên, Nhan Mộc sẽ không thật sự tức giận a? Nhan Tích nhịn không được gọi đến, một lúc lâu sau cũng là không có người tiếp, Nhan Tích ôm đầu buồn rầu, tổng kết ra tám chữ, vui đùa quá mức, tự tìm khổ ăn.

Buổi tối, Nhan Tích nằm ở trên giường, kiên trì chờ "tặng đá" trong nước nổi lên, thẳng đến thật sự mệt nhọc bất tri bất giác thiếp đi.

Đột nhiên nửa đêm, điện thoại rung mạnh, Nhan Tích bỗng nhiên bừng tỉnh, mơ mơ màng màng tiếp điện thoại, đầu kia truyền đến thanh âm Nhan Mộc, "Lão tử nhớ người muốn chết!"

Nhan Tích buồn ngủ lập tức vui đi hơn phân nửa, cao hứng bưng bưng vừa định trả lời lại một câu, bên kia lại gác máy, Nhan Tích nhìn màn hình điện thoại di động lập lòe trên tay, 2 giờ 30 phút cực kỳ bất mắt, đột nhiên hiểu được đây là Nhan Mộc trả thù, Nhan Tích đứng ở trong lúc này, có điểm dở khóc dở cười.

Hai người mới nói chuyện yêu đương, mà đã bắt đầu vô bổ.

7. Chương 7

Nhan Tích phát hiện hai người thật vô bổ, có khi thật sự là nhảm chán lại ngây thơ, trong tức xá cũng chỉ có Đình Niệm biết rõ chuyện Nhan Tích cùng Nhan Mộc, hẳn cũng thường thường khinh bỉ Nhan Tích.

Tối gần tốt nghiệp, trường học thông báo đều là tin tức sắp tốt nghiệp, tất cả học sinh đều bẽ bộn luận văn, bẽ bộn tìm việc làm, còn có thể trộm chút thời gian đến làm liên hoan. Nhan Tích là rảnh rỗi nhất, bởi vì hắn đã viết xong luận văn từ trước, khả năng bị đá trở về không lớn, công tác cũng tìm được, vì vậy cả ngày ở trong tức xá nghịch điện thoại, cái này thật kích thích đám bạn học đang điên đầu viết luận án, lọt vào miệt thị tập thể, giữ lấy hắn nói, huynh đệ hắn là đồng cam cộng khổ, hỗ trợ làm luận văn.

Nhan Tích chuyện ý định đi C thành không có nói trước cùng Nhan Mộc, nhưng nói cùng Nhan Thanh Vân, Nhan Thanh Vân rất hoan nghênh, chờ xong hết việc ở trường học, Nhan Tích bước lên đường đi thành C.

Nhan Tích lần đầu tiên đến Nhan gia, đầu tiên nghênh ra tới không phải Nhan Thanh Vân, đương nhiên càng không thể là Nhan Mộc căn bản không biết hắn tới, mà là lao tới một con chó, Bánh Bao gặp ai cũng sữa ngoại trừ hai cha con, Nhan Tích cũng là không ngoại lệ, Nhan Thanh Vân buông lỏng dây thừng, xấu hổ cười nói: "Không có ý tứ, Bánh Bao đối người xa lạ cứ như vậy, người ở đây lâu, nó sẽ quen thôi."

Nhan Tích bình tĩnh cười gật gật đầu: "Ta đây cùng nó trao đổi chút." Đón lấy cười tủm tỉm ngồi xổm xuống nhìn xem Bánh Bao hung thần ác sát, thấp giọng nói: "Người là muốn làm cầu lông gỗ hay thể nào? Hoặc là mặc váy chấm hoa đi dạo phố?"

Ngao ô người này thật là khủng khiếp, Bánh Bao nho nhỏ kêu rên một tiếng, kẹp nổi lên cái đuôi, hắn còn muốn nhỏ hơn Bánh Bao, mặc váy hoa nhất định sẽ bị Bánh Mỹ cách vách khinh bỉ. Từ nay về sau Bánh Bao thu hồi hung tướng, đối Nhan Tích hết sức nịnh nọt, mỗi ngày đều cùng chó săn đồng dạng quần ở bên cạnh hắn lắc cái đuôi, Nhan Thanh Vân hiếm có nói: "Như thế nào mới ngày đầu tiên, Bánh bao coi người như chủ nhân của nó vậy."

Nhan Tích cười cười vuốt đầu Bánh Bao, tán dương nói: "Bánh bao rất thông minh." Thực chất là, nhà thông thái khá là uy hiếp tiểu cầu.

Nhan Mộc là mỗi tuần đều về nhà, cho nên chuyện thứ hai Nhan Tích đến nhà hắn cũng không cảm kích, đương thứ sáu buổi tối trở về nhìn thấy trong cái người suốt ngày cùng mình nói linh tinh thì ngây ngẩn cả người, xoa xoa con mắt không thể tin được, chờ xác định trước mắt người hướng chính mình cười là thật, thoáng cái vành mắt liền đỏ, trong nội tâm không khỏi phun lên một tia vui sướng, còn có chút cảm giác ề ảm.

"Mộc Mộc nghĩ tới ta không đó....." Nhan Tích thân mật ôm đi lên, nhưng bị Nhan Mộc né tránh, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Nhớ chết người luôn ấy!"

"Nghe hiểu nghe hiểu, người là muốn chết ta, hắc hắc....." Nhan Tích da mặt dày không quên khoa trương

chính mình,”Tuy nhiên lời tâm tình của người không được tự nhiên, hay là người nghe không hiểu.”

“Rõ ràng là người xuyên tạc ý của ta.” Nhan Mộc then quá hoá giận đập hắt, một chưởng kia còn không có xuống dưới, Bánh Bao ‘Trung thành’ đứng ở một bên lại xông đầy sữa Nhan Mộc.

Nhan Mộc lại càng hoảng sợ, giật mình, nhìn qua Bánh Bao bán chủ cầu vinh:”Bánh Bao chết tiệt, người lương tâm bị cầu..... Bị chính mình ăn a! Sữa ta? Cũng không muốn nghĩ ai cho người ăn ai đem người nuôi lớn như vậy!”

Nhan Tích cười to, an ủi Nhan Mộc:”Đích thật là người nuôi hảo cầu.”

Nhan Mộc hung hăng trừng mắt liếc hắt, lại trừng liếc Bánh Bao núp ở sau lưng Nhan Tích, đảo tròn mắt cười đắc ý nói:”Hừ, ta nuôi cũng không ngăn được các người thương tiếc nhau.”

“Người ghen tị?” Nhan Tích giả bộ kinh ngạc hỏi, trong mắt không thể che hết vui vẻ.

Nhan Mộc bị chặn họng không phản đối, tức giận đến chết, chỉ có thể dùng ánh mắt giết hắt.

Nhan Thanh Vân rõ ràng nghe được thanh âm mở cửa nhưng không thấy người tiến đến, nghi hoặc từ phòng bếp chui ra đầu tới hỏi:”Hai người các người như thế nào vẫn đứng tại cửa trước mắt đi mây lại, buổi tối có rất nhiều thời gian, mau lại đây ăn cơm.”

Nhan Mộc âm thầm khinh khỉnh thở dài, cha, người ánh mắt gì a, bọn họ rõ ràng là trừng mắt, không thể nói thật là tốt như mặt mày đưa tình.

Nhan Tích cảm khái vô hạn:”Ba ba của người luôn anh minh như vậy a.....”

Giữa bữa cơm, Nhan Thanh Vân tản mát phát ra nhiệt tình phụ tử, còn nói toẹt ra hết chuyện hồi bé của Nhan Mộc, làm cho Nhan Mộc hận không thể vùi đầu trong cơm, thật sự không mặt mũi.

“Đúng rồi, tiểu Tích, người muốn hay không nhìn xem ảnh chụp Mộc Mộc trước kia?”

Nhan Tích liếc mắt đột nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn Nhan Mộc đang sững sờ, cười hì hì nói:”Tốt.”

Nhan Mộc Kịp phản ứng cơ hồ nhảy dựng lên:”Không được!” Ba ba người cho ta chừa chút mặt mũi a, người như vậy cho Nhan Tích xem mấy ảnh buồn cười như vậy!

” Mộc Mộc, đừng nhỏ mọn như vậy.”

“Ta sớm đem ảnh chụp giấu rồi! Muốn nhìn không có cửa đâu.” Nhan Mộc bội phục mình trước kia thấy xa.

Bánh Bao “phản bội” nhẹ nhàng kéo một cuốn sách đặt cạnh chân Nhan Tích, sau đó hướng hẳn dao động cái đuôi.

Nhan Tích tay mắt lạnh lẽo, lập tức đem cùng sách nhặt lên, Nhan Mộc chậm chân, không có cướp được, chứng kiến Nhan Tích vui tươi hơn hớn ôm sách ý định cùng thưởng thức, Nhan Mộc bạo phát, “Bánh Bao, người tiểu tử này bán chủ cầu vinh! Lão tử giết người làm thịt khô!”

Nhan Mộc náo loạn lên, Bánh Bao nhanh như chớp lại chạy đến trong phòng Nhan đích, ném ra một túi gì đó ném tới bên người Nhan Tích, tiếp tục cùng Nhan Mộc chơi người trò đuổi bắt.

Nhan Tích hiểu kỳ mở bao ra, Nhan Thanh Vân mắt sắc, vừa nhìn thấy bên trong lộ ra đích màu hồng phấn, nhin không được che mắt thở dài, Mộc Mộc, người thăm.

Nhan Mộc đột nhiên rùng mình một cái, hướng Nhan Tích nhìn thoáng qua, chỉ thấy người nào đó cười càng ôn nhu, ánh mắt giống như ngậm thu thủy, hẳn một điểm không có bị lấy nhu hòa xuân ý, ngược lại trong nội tâm không ngừng bốc lên lạnh khí.

“Người thư tình thật nhiều.” Nhan Tích mây trôi nước chảy nói.

“Ngô..... A, a, bình thường.” Nhan Mộc chỉ có thể sờ mồ hôi gượng cười.

“A?” Nhan Tích ngữ khí có chút cao, mang một ít ý vị chua nói: “Bình thường? Người vẫn còn chê ít chiến tích không huy hoàng?”

“Không có không có, ta không có ý này.” Nhan Mộc khẩn trương giải thích.

Nhan Thanh Vân quét hai người liếc, sợ chiến hỏa lan tràn đến mình, giúp bên kia cũng không tốt, thế là quyết định lui lại, “Ta mang Bánh Bao đi ra ngoài tản bộ.” Kéo lấy Bánh Bao đầu sỏ gây nên bỏ trốn mất dạng.

Nhan Tích như có điều suy nghĩ sờ lên đầu của mình, thì thào tự nói: “Nói không chừng ngày nào đó bị cấm sừng cũng không biết.”

Nhan Mộc mắt tròn trắng, nào có khoa trương như vậy, nhưng vẫn cười hì hì quần lấy Nhan Tích ngồi vào trên ghế sa lon, ý đồ dời đi chú ý người nào đó: “Người không phải muốn nhìn ảnh chụp sao, chỉ xem ảnh chụp cũng không còn vui, ta giải thích cho người.”

Nhan Tích từ chối cho ý kiến, bắt quá sắc mặt y nguyên, bộ dáng rất so đo rất tức giận, trời biết hẳn trong đó 90% là giả vờ, cố ý đập phá trên chọc Nhan Mộc, chính là Nhan Mộc lại ngày ngày đáng thương, hy

vọng vẫn hồi. Nhan Tích bây giờ có thể được chủ động giải thích như vậy, tự nhiên muốn tiếp tục sắp xếp đi.

“Cái này là sinh nhật thứ nhất ta cùng ba ba về nhà, lúc ấy khóc bù lu bù loa.” Nhan Mộc nói, tựa hồ lại muốn nhớ đến sinh nhật dịu dàng vui vẻ đầu tiên với ba ba, dù cho đến bây giờ vẫn đang cảm động nhớ lại lúc trước, hần đang nói thì, tận lực xem nhẹ người nam nhân thứ ba trong tấm ảnh, Nhan Tích cũng đón được vậy là ai, sẽ không đi giẫm dẫm lại.

Nhan Tích ôm chầm Nhan Mộc, dùng gò má thân mật cọ cọ mặt của hần:”Sau này mỗi lần sinh nhật, ta cũng sẽ cùng người.”

Nhan Mộc bất mãn nhỏ giọng nói thầm một câu:”Bất quá từ khi có Bánh Bao, bằng hữu mỗi lần tặng quà sinh nhật không phải thức ăn cầu chính là đồ chơi cầu.” Ngữ khí của hần trong thậm chí có điểm tức giận bất bình.

Nhan Tích sững sốt một chút, ha ha cười nói:”Người thật đúng là lòng dạ hẹp hòi ai ”

“Oa dựa vào! Lão tử vài năm lễ vật đều bị hần chiếm, còn không có lương tâm sửa ta, ta có thể cân đối sao!” Nhan Mộc cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Nhan Tích vội vàng thuận tay sờ sờ an ủi nói:”Không công bằng không công bằng, đến ăn chút đồ ăn vặt nói tiếp.”

Nhan Mộc thở phì phì ăn chocolate Nhan Tích uy tới, nhanh chóng lật vài tờ cùng sách muốn tránh né chuyện gì đó, nhưng bị mắt sắc Nhan Tích nhìn ra,”Giở nhanh như vậy sắp có quỷ a? Di? Ha ha ha đây là gì, người sao vậy như vậy?”

Nhan Tích cười chỉ người trên tấm ảnh, chỉ thấy người ở bên trong cầm trong tay đóa hoa sen, toàn thân ướt đầm còn dính nước bùn, bấu lấy miệng vẽ mặt nhăn nhó cùng xấu hổ đứng ở đó, kỳ dị chính là trên mặt vô cùng bần nhìn ra được người nào đó đỏ mặt, tỷ như, tựa như hiện tại người bên cạnh mình đồng dạng.

Nhan Mộc chứng kiến ảnh chụp mắt mặt bị phát hiện, hồng thành đại phiên gia hần bất an vắn vẹo uốn éo,”Không có gì đẹp mắt.” Vậy sau,rồi mới nghĩ nhảy quá khứ.

Nhan Tích không thuận theo không buông tha:”Không được, nói chuyện đó là sao?”

Nhan Mộc do dự một chút mới nói:”Chính là cấp 2 thì lần thứ nhất chơi xuân chứng kiến hoa sen xinh đẹp phải đi hái được.”

“Nhìn không ra Mộc Mộc người như vậy ‘Mê gái’ a ”

“Mới không phải!” Nhan Mộc giải thích, “Là nhỏ U yêu thích ta mới đi hái.”

“Tiểu U?” Nhan Tích sắc mặt đen lại, “Ngươi thật đúng là phần đầu quên mình.”

“A!” Nhan Mộc giật mình phát hiện mình vừa mới khai chuyển chuyện thư tình này lập tức lại tự chui đầu vào rọ, trong nội tâm hối hận, tiếc không thôi, “Na Na đều thật chuyện lâu trước kia, thư tình còn có hoa đều lâu như vậy rồi, ngươi cũng không tắt yếu chú ý.”

“Năm xưa lão dấm chua càng mỗi như.” Nhan Tích liếc Nhan Mộc liếc, trong ánh mắt mang theo gì đó lập loè.

“Ta.....” Nhan Mộc vừa định nói chuyện gì, lại bị đột nhiên môi bị đè lên, Nhan Mộc còn không có kịp phản ứng, kinh ngạc ngẩn người, mặc cho Nhan Tích tiến quân thần tốc, nhẹ nhàng thỏa thích mút lấy cánh môi mềm mại của Nhan Mộc, đầu lưỡi duỗi đi vào, tinh tế đảo qua phía trên, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn cái miệng của hắn, Nhan Mộc run rẩy, một loại tê dại cảm giác thuận lấy cột sống bay thẳng vô đại não, một mảnh không rõ.

“Mỗi như không?” Nhan Tích đột nhiên dừng lại, ách lấy cuống họng hỏi.

Nhan Mộc ngốc nức ních liếm liếm khóe môi, tựa hồ tại chăm chú tự hỏi vấn đề này, loại động tác vô ý thức này xem trong mắt Nhan Tích chính là hấp dẫn thiêu đốt, trong khi giây chết Nhan Mộc trả lời: “Không mỗi như, ngô, có điểm ngọt.” Vừa nói xong, hắn đỏ triệt để, vùi đầu không dám nhìn thẳng Nhan Tích.

Nhan Tích chỉ cảm thấy tất cả các loại máu sóng triều đều phóng tới đại não, trong thân thể từng thừa số đều kêu gào sôi trào, vẻ này như thêm dầu vào lửa, Nhan Mộc cúi đầu trong chốc lát, kỳ quái Nhan Tích sao không có động tĩnh vậy, trong nội tâm không khỏi có chút không yên, sẽ không lại như lần trước đồng dạng không có bên dưới a? Nghĩ vậy, thậm chí có điểm thất vọng.

Nhan Mộc nghi hoặc đang muốn ngẩng đầu, lại đột nhiên cảm thấy một hồi thiên toàn địa chuyển bị Nhan Tích đặt ở trên ghế sa lon.

Cuối cùng muốn của đồng ha ha.....o[]o

Nhan Tích tay trượt tiến vào vạt áo của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve lấy làn da bóng loáng của hắn, đưa Nhan Mộc tới run rẩy. Nhan Tích trần trọc thông thả hôn môi lấy môi Nhan Mộc, cũng không có xâm nhập, phảng phất tại lướt qua mặt hoa, một lát sau, đầu lưỡi linh xảo dò xét tiến vào miệng của hắn, đảo qua hàm răng của hắn, một điểm một điểm trên chọc, cùng Nhan Mộc quần triển miên miên đứng dậy, Nhan Mộc chớp chớp mắt, một mảnh thủy quang nhộn nhạo, trên mặt tràn đầy đỏ ửng, trong đầu trống rỗng, hắn cảm giác mình tựa như chìm trong nước, xuyên thấu qua mặt nước nhìn thế giới bên ngoài, mờ mịt lung.

8. Chương 8

Nhan Tích tay chậm rãi sờ đến trước ngực Nhan Mộc, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng xoa nắn lấy núm của hắn, Nhan Mộc chấn động mạnh một cái, như con mèo con đồng dạng phát ra thanh âm rên rỉ tinh tế đích, Nhan Tích tựa hồ vì nghe hắn rên rỉ đem thể công dời đi, ngậm lấy núm nhẹ nhàng liếm cắn, cảm giác hắn tại trong miệng mình dần dần đứng thẳng, Nhan Mộc chỉ cảm thấy tê dại khó nhịn, tứ chi như nhũn ra, Nhan Mộc hai tay khoát lên trên bờ vai kháng cự, "Ân..... A..... Đừng, đừng đùa." Khống chế không nổi, than nhẹ theo phần môi bật ra, Nhan Mộc lập tức ngậm lại miệng, không phát ra loại thanh âm dọa người này, vừa vặn cần bản nhện không được Nhan Tích khiêu khích, lý trí bị thiêu đốt hầu như không còn, chỉ có thể thuận theo bản năng.

Nhan Tích khàn khàn lấy cuống họng khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện lên quang mang tà ác, đem quần áo trên chộc che mắt Nhan Mộc, Nhan Mộc đột nhiên thấy tối đen, có điểm bối rối hỏi: "Người người làm gì vậy?" Nếu như là bình thường, nhất định là giọng nói hung dữ, nhưng thời khắc này thanh âm lại mềm nhũn rất nhiều.

"Mộc Mộc, chính ngươi hảo hảo hiểu rõ a cho ngươi cảm giác rất tốt mà thôi." Nhan Tích mỉm cười nói.

Nhan Mộc không lo lắng Nhan Tích thương tổn hắn, chỉ là hiện tại cái gì đều nhìn không thấy, tóm lại vẫn còn có chút bất an. Nhan Tích lại ngược lại ngậm một núm khác tùy ý đùa, Nhan Mộc lập tức hiểu được, bởi vì mắt không thể xem, những thứ khác cảm quan lại phá lệ miễn cảm đứng dậy, tựa như hiện tại.

Nhan Mộc toàn thân căng cứng, cảm giác giống như từng tế bào đều sôi trào, Nhan Tích tay tựa hồ mang theo hỏa tại trên thân thể của hắn chạy, đến mỗi một chỗ lại nổi lên đám đám hỏa hoa, nóng rực không thôi, Nhan Mộc bị đốt mơ mơ màng màng, chỉ là thấp giọng rên rỉ. Địa phương yếu ớt đột nhiên bị cầm, âm điệu hắn chuyển cao, bao hàm sắc thái *** hô một tiếng: "A!" Vậy sau, rồi mới toàn thân đỏ lên trở nên nóng hổi, như trứng tôm đun sôi, bởi vì không quen, hắn hai chân có điểm kháng cự, kẹp lấy tay Nhan Tích.

"Nhan Nhan Nhan Tích..... Cái kia....." Nhan Mộc đã bắt đầu nói năng lộn xộn, hắn kỳ thật cũng không biết chính mình muốn nói cái gì, muốn nói không cho Nhan Tích tiếp tục đó là không có khả năng, bởi vì hắn mình cũng có dục vọng.

Nhan Tích hiện tại có điểm hối hận đã che khuất con mắt Nhan Mộc, hắn hiện tại rất muốn thưởng thức trong mắt của hắn hiện tại thất kinh cùng quần bách, giả bộ kinh ngạc hỏi: "Không thích?" Vậy sau, rồi mới không đợi Nhan Mộc trả lời vừa muốn đem tay lấy về, cố ý xấu xa dùng ngữ khí rất bất đắc dĩ nói, "Mộc Mộc, ngươi đừng kẹp lấy ta a."

Nhan Mộc sửng sốt, Nhan Tích sẽ không ngay tại lúc này mặc kệ chính mình a? Nhan Mộc khóc không ra nước mắt, dục vọng của hắn còn không có giảm bớt cứ như vậy chẳng phải là muốn nhịn chết? Nhan Tích người là hỗn đản! Bất quá nếu như Nhan Tích muốn lui, hắn cũng không khả năng chết không buông chân, nếu không còn không biết sao bị Nhan Tích giữu cợt.

Dục vọng cùng mặt mũi, thật là một cái vấn đề khó có thể lựa chọn.

Nhan Tích dùng tay kia vỗ nhẹ nhẹ đập mông hắn, ác ý đích trên chộc hắn, giọng nói buồn rầu hỏi: "Mộc

Mộc, người rót cuộc muốn sao vậy? Kẹp lấy ta như vậy rất *** đáng a ”

Nhan Mộc chậm rãi buông ra chân, nhưng quá trình này giống như lắng trì xử tử hân, tất cả chuyện này đều bị Nhan Tích nhìn ở trong mắt, trong nội tâm cười thầm, nhìn người chết sĩ diện a. Nhan Tích rũ xuống mi mắt, mắt nhìn dục vọng Nhan Mộc có chút nhếch lên, cảm thấy cùng chủ nhân của hân đồng dạng đáng yêu, cúi đầu không chút do dự hôn hôn.

“Cáp!” Nhan Mộc kinh hô.

“Người còn không thích?” Nhan Tích cố ý hỏi.

Nhưng lần này Nhan Mộc ngoan ngoãn lặng yên, Nhan Tích cũng biết tính tình của hân, làm hân chủ động so với lên trời còn khó hơn, thế là tự chú ý vùi đầu dùng khoang miệng mềm mại ấm áp bao vây dục vọng Nhan Mộc, Nhan Mộc thở ồ ồ, cảm giác dục vọng mình tại một điểm một điểm bành trướng, bộ vị mẫn cảm bị kích thích làm trong cổ họng phát ra rên rỉ khó nhịn, thân thể tựa như bị điện giật, một chuỗi dòng điện bùng bùng theo xương sống bay thẳng đại não, hân kim lòng không được ngẩng đầu lên, lộ ra loại đường cong phần cổ duyên dáng phảng phất như thiên nga.

Chưa bao giờ nhận thức trôi qua khoái cảm làm cho Nhan Mộc toàn thân căng cứng, hân cảm giác mình tựa như một lá thuyền nhỏ bị gió không ngừng thổi, ánh mắt dần dần mơ hồ, chỉ có ánh sáng lập lòe trước mắt nảy lên, đầu lưỡi linh hoạt tại nơi hân mẫn cảm nhất cọ xát, Nhan Mộc một mực kéo căng dây cung đột nhiên đứt gãy, trong nháy mắt hân cũng bị sóng gió tống đến đỉnh cao nhất, sau đó ào ra dưới xuống, phun ra chất lỏng bạch trọc, ánh sáng trở nên càng đẹp mắt sáng lạn, hân o o thở, có cảm giác thư sướng trước nay chưa có.

Nhan Tích đem gạt quần áo trên mắt hân xuống, chỉ thấy Nhan Mộc mệnh môn nhiên nhiên đang nhìn mình, mục quang có chút tan rã, một lát sau, mới dần dần có tập trung, thấy rõ đặt ở phía trên là mắt Nhan Tích có ít ý cười, hơn nữa dính một chút chất lỏng bạch sắc khả nghi, Nhan Mộc thoáng cái đột hồng đứng dậy, hân tự nhiên biết rõ đó là cái gì, vô ý thức đi giúp Nhan Tích lau sạch, Nhan Tích lại đột nhiên nghiêng đi mặt đùa dai thoáng cái cắn ngón tay Nhan Mộc.

‘Sưu’ Nhan Mộc nhanh chóng thu tay lại, mặt trở nên càng hồng.

Nhan Tích cúi người hôn hôn quanh gò má hồng của Nhan Mộc, sau đó cố ý dùng hạ thân cọ cọ bấp đùi của hân, một mực áp lực khiến cho hân thanh âm trầm thấp khàn khàn:”Hiện tại đến phiên ta ”

Không biết Nhan Mộc là sợ hãi hay là thẹn thùng, có chút co lại, chính là phía dưới càng tiếp cận bản năng phản ứng, dục vọng lại có xu thế ngẩng đầu, Nhan Tích ngắm nhìn, vui vẻ khó nén, Nhan Mộc xấu hổ và giận dữ không thôi, hận không thể chui vào trong đất, gặp Nhan Tích hàm xúc ý tứ cười nhạo càng đậm, vì vậy không cam lòng rống lên,”So ra người lớn hơn, ta ghét người!”

” Mộc Mộc, những lời này phải trả một cái giá lớn rất lớn a ”

Nhận ra thần sắc Nhan Tích làm cho Nhan Mộc không khỏi có chút hối hận nhờ mồm.....

Nhan Tích nhỏ vụn thâm tình hôn Nhan Mộc, tay dò xét chỗ tư mật của hắn.

“Một chút.” Nhan Mộc cấp cấp ngăn cản.

Nhan Tích con mắt đều nhanh lòi ra, cười khở một tiếng nói:”Còn chờ? Người nghĩ mưu sát chồng a.”

“Trở lại, trở lại phòng ngủ, nơi này chính là phòng khách.” Nhan Mộc quét mắt nhìn bài trí chung quanh, mới kịp phản ứng, vừa mới che mắt lại đắm chìm trong khoái cảm cái gì đều quên hết.

Nhan Tích không nói nhiều lắm, lập tức ôm lấy Nhan Mộc hướng trong phòng đi, đột nhiên bay lên trời, Nhan Mộc ‘Oa’ kêu sợ hãi một tiếng lập tức ôm cổ Nhan Tích, hắn cảm thấy, một người nam nhân khinh địch như vậy bị người ôm lấy thật sự rất mất mặt.

Nhan Tích mất minh tâm sáng, thoáng cái lại xem thấu ý nghĩ của hắn, nói:”Bị người lão công ôm có cái gì mất mặt, ôm không đúng đây ta mới mất mặt.”

Nhan Mộc giận dữ nói:”Từ nay về sau ăn nhiều cho người gãy tay luôn.”

“Ăn thành tiểu trư cũng không sợ người, ta trên giường vận động nhiều một chút thì giảm ngay, hì hì.....” Nhan Tích tính toán, hắn đem Nhan Mộc đặt ở trên giường,”Thuận ý người, hiện tại cũng không có lý do gì né.”

“Ta mới không có trốn, ai sợ ai!”

Nhan Tích cười mà không nói, chỉ dùng hành động nói chuyện, hắn tách hai chân Nhan Mộc ra, dùng dịch trơn dính trên ngón tay chậm rãi khuếch trương, đầu tiên là một ngón tay, sau là hai, dị vật xâm nhập làm cho Nhan Mộc không khỏi hừ đau một tiếng, lúc này Nhan Tích giảm nhỏ biên độ động tác, tuy nhiên chính hắn kỳ thật cũng ghen đến khó chịu, hy vọng không làm bị thương Nhan Mộc.

Nhan Mộc nhìn hắn một cái, lấy hết dũng khí chủ động nói ra:”Tiến, vào đi.”

Nhan Tích ngẩn người, thấp giọng mắng câu, nhưng càng như là lời nói thâm mật giữa tình nhân,”Ngốc tử người a.” Rút ra ngón tay, đem dịch vụng vui sau vào hậu huyệt, cảm thụ mềm mại cực nóng bao vây, Nhan Mộc tràn ngập *** rên rỉ dưới sự kích thích, cuối cùng rốt cục nhịn không được, bắt đầu nâng eo của hắn kịch liệt vận động.

“A..... A.....” Mỗi một lần xông tới cũng giống như đem Nhan Mộc hung hăng ném trên bầu trời, móng tay của hắn cào ra đạo đạo vết đỏ trên lưng Nhan Tích, đó là một loại cảm thụ khoái cảm cùng cảm nhận sâu sắc kỳ dị, lý trí, ý thức tựa hồ cũng bị bốc hơi, chỉ có dục vọng nguyên thủy nhất rong ruổi.

Nhan Thanh Vân mang theo Bánh Bao ở bên ngoài tản bộ, tiểu khu đã bị bọn họ vòng quanh đi vô số lần, Nhan Thanh Vân ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cúi đầu nói: "Hai người kia đốt lửa hẩn xong rồi a."

Bánh Bao 'Uông' kêu một tiếng xem như đáp lại, vì vậy Nhan Thanh Vân nắm Bánh Bao về nhà, Bánh Bao rất hưng phấn, rốt cục có thể trở về đi, bữa tối ăn một nửa đã bị dẫn đi ra.

Nhan Thanh Vân cẩn cẩn dực dực mở cửa, vào trong dò xét dò xét, phát hiện không có người, rón ra rón rén vào phòng khách, trên sàn nhà bên cạnh sofa có vài món quần áo.

"A..... Ân....." Trong phòng ngủ thanh âm kịch liệt, Nhan Thanh Vân thoáng cái liền hiểu rõ, hai người này lửa căn bản không có đốt hết, còn đốt tới địa phương khác đi, hơn nữa có lửa cỏ xu thế cháy lan ra, gặp được tình cảnh này, hẩn khó tránh khỏi có chút xấu hổ, cũng không nên quấy rầy, buông lỏng Bánh Bao đi ra ngoài ngồi ở cửa ra vào.

"Bánh Bao, hôm nay chúng ta chỉ có thể ngồi đây."

Bánh Bao uể oải cúi thấp đầu, không nói gì.

Nhan Thanh Vân sờ lên đầu của nó, một người ngơ ngác nhìn bầu trời, trong nội tâm có chút vắng vẻ, đứa con có hạnh phúc của mình, hẩn tự nhiên vui vẻ, đột nhiên lại cảm thấy tịch mịch, đại khái là một người cô đơn quá lâu.

Bóng tối trong phòng đều là dư vị sau khi tình cảm mãnh liệt, ga giường mất trật tự rất rõ ràng công bố vừa rồi rất kịch liệt, thở dốc ồ ồ dần dần bằng phẳng, hai người ôm nhau mồ hôi đầm đìa, hai người ướt sũng cơ hồ dính cùng một chỗ, thân thể còn nhuộm lấy màu hồng nhàn nhạt, Nhan Mộc ghé vào trên người Nhan Tích, đầu gối ở cổ của hẩn, mỗi một chẳng muốn động một ngón tay.

Nhan Tích hôn hôn tóc đen ẩm ướt của Nhan Mộc, muốn ôm hẩn đến trong phòng tắm đi tẩy trừ tẩy trừ, lại bị Nhan Mộc không được tự nhiên kháng nghị, hẩn hiện tại chính là một chút cũng không nghĩ động.

"Ngoan, ra rất nhiều mồ hôi, đi rửa." Nhan Tích dỗ.

Nhan Mộc nửa giường mắt nhìn xéo hẩn, ngữ khí không tốt nói: "Người ghét a."

Nhan Tích cười khổ một tiếng, thân thủ sờ đến địa phương phía dưới có chút sưng đỏ của hẩn, Nhan Mộc lại càng hoảng sợ, cổ tính phản kháng lại bất đắc dĩ toàn thân không còn chút sức lực nào, khá tốt Nhan Tích chỉ nói không có tiếp tục động tác: "Trong này cũng muốn rửa, mang thứ đó ra, nếu không người ngày mai lại đau bụng."

Nhan Mộc ngấm lại cũng đứng, thế là đem khí lực toàn thân đều đặt ở trên người Nhan Tích, ý là toàn quyền giao cho người xử lý, ta sẽ phụ trách ngủ.

Nhan Tích vuốt ve hần đi vào phòng tắm, người nào đó bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ gật, tùy tiện Nhan Tích giở trò, Nhan Tích mượn cơ hội lại ăn đậu hủ, thật vui vẻ phục vụ Nhan Mộc rồi ôm người trở về trên giường, ôm lấy Nhan Mộc nhu thuận mềm mại như con mèo ngọt ngào thiếp đi.

Nhan Thanh Vân ở bên ngoài đêm bầu trời có thể gặp Tinh Tinh đều nghiên cứu mấy lần,, hần nói mệt mỏi Bánh Bao cũng nghe mệt nhọc, phỏng chừng bên trong hai người kia cũng nên xong việc mới mang theo Bánh Bao như kẻ trộm lén vào nhà, nghe thấy trong phòng thật không có động tĩnh mới dám thở, thẳng nâng eo liếc mắt nhìn chung quanh, không khỏi không thoáng cái cảm khái người tuổi trẻ thể lực chính là hảo.

Bánh Bao vô cùng hưng phấn bỏ nhào trở lại ổ chó đi ngủ, bụng cũng chẳng quan tâm lấp đầy.

Nhan Thanh Vân nằm ở trên giường, lảo lộn khó ngủ, sau khi bị bóng am ám ảnh lúc chia tay người kia, đây là lần đầu tiên mất ngủ, sờ lên vị trí trống trơn bên người, mát lạnh, cảm thấy vài phần buồn bã. Chính mình tuổi cũng không nhỏ, cũng không phải không có nghĩ qua sẽ tìm một người khác, nhưng luôn không có kết quả, cảm thiết tình đối người không được thiết tình, mà là cười hần ngốc, hần phát hiện mình theo không kịp thời đại này, không thể giải thích quan niệm người hiện tại, hần không nghĩ muốn tình một đêm, không nghĩ chơi đùa vui vui qua vài năm, mà là muốn tìm một người dắt tay cả đời.

Chứng kiến đứa con hôm nay hạnh phúc, là loại vui mừng cũng nhận được nhất định kích thích.

Ngày hôm sau, Nhan Tích chăm chỉ chuẩn bị bữa sáng, Nhan Mộc thì khác, có thể hiển nhiên hần không thể như Nhan Tích như vậy tinh thần rạng rỡ bước đi như bay, chỉ có thể buồn bực oa tại trong chăn, toàn thân xương cốt đau nhức, đồng dạng sự, cao thấp khác nhau tạo thành ảnh hưởng bất đồng quá lớn.

Nhan Thanh Vân hai mắt gấu mèo, buồn ngủ mông lung đi ra, Nhan Tích săn sóc mà nhanh chóng đem bữa sáng đặt tới trước mặt nhạc phụ đại nhân.

“Thức thức, người tối hôm qua ngủ không ngon?” Khó có được Nhan Tích có điểm đỏ mặt, bởi vì hần nghĩ có thể hay không là tối hôm qua động tĩnh quá lớn ảnh hưởng đến Nhan Thanh Vân cách vách, hần không biết Nhan Thanh Vân kỳ thật đã khuya mới vừa về.

“A.....” Nhan Thanh Vân ngẩn người, tùy ý tìm lý do qua loa tắc trách,”Gần nhất công tác hơi nhiều, áp lực lớn.”

Hô Nhan Tích an tâm:”Ta cầm bữa sáng đi cho Mộc.”

Nhan Thanh Vân liếc hần, Nhan Tích có điểm chột dạ, ấp úng nói:”Hần hần tham ngủ cảm giác mệt mỏi, bất quá không ăn sớm một chút đối thân thể không tốt.”

Nhan Thanh Vân lãnh đạm nhẹ gật đầu, cúi đầu nhấp một hớp sữa đậu nành bình tĩnh nói:”Kỳ thật tiết chế đối thân thể cũng tốt.”

Nhan Tích lão đảo một cái, may mắn gì đó trong tay không có ngã, vậy sau, rồi mới run rẩy trở về phòng, liền tại thời gian uy Nhan Mộc ăn cái gì đều có điểm tâm không yên.

Nhan Mộc chọc eo của hắn nhú mày hỏi: "Người đang ở đây nghĩ cái gì?"

"Ta chỉ là cảm thấy có khi ba ba của người mạnh nhất."

"Người là không phải thâm mến ba của ta!" Nhan Mộc dùng loại khẩu khí chất vấn hỏi

"Gi?" Nhan Tích trợn mắt há hốc mồm .

"Ta sớm đã nghĩ như vậy!" Nhan Mộc .

"Ta không có, không có a, người suy nghĩ nhiều quá." Nhan Tích tranh thủ thời gian giải thích an ủi.

"Ánh mắt của người lại飄 di!" Nhan Mộc vốn là chỉ là hay nói giỡn, nghĩ dọa dọa Nhan Tích, có thể hắn kinh dị phát hiện Nhan Tích lại không dám nhìn thẳng mắt hắn, chẳng lẽ mình thuận miệng nói trúng.

"Mộc Mộc, nói người cũng đừng giận, kỳ thật khi còn bé ta là thật sự rất yêu mến" Nhan Tích lo lắng nói.

"Hiện tại có thể không làm được." Nhan Mộc khó có thể tin ba ba chính mình thiếu chút nữa thành tình địch.

"Đó là tự nhiên." Nhan Tích liên tục không ngừng gật đầu, vội vàng ôm chầm Nhan Mộc cho thấy tâm ý, "Hiện tại chỉ thích người." Trong nội tâm vẫn còn vì Nhan Mộc ghen mà ngọt ngào, đồng thời âm thầm cân nhắc, hay là không cần phải nói cho Nhan Mộc chuyện rung động thật càng tốt lắm. Có thể nghe được Nhan Mộc thì thảo tự nói, Nhan Tích không nói gì.

"Nếu không nhà của chúng ta quan hệ quá hỗn loạn."

Nhan Tích rất thương tâm..... Nguyên lai không phải ghen vì ta.

Tuy nhiên Nhan ba ba là ông nhỏ, có lẽ hiện tại hay là gọi thúc thúc tốt lắm, gọi gia gia là lạ, dù sao cũng là nhạc phụ chính mình, phức phức.....

9. Chương 9

Nhan Thanh Vân là một ba ba hiểu chuyện, nên biến mất thì liền biến mất, Nhan Mộc không khỏi cảm thấy áy náy, cảm giác, cảm thấy chính mình bất hiểu, cho nên càng thêm hy vọng ba ba mình tìm được hạnh phúc của riêng mình, bất quá loại sự tình này có thể gặp nhưng không thể cầu. Nhan Tích cũng ý thức được, bình thường thu liễm chút ít, đặc biệt thể hiện tay nghề, quả thực là bảo mẫu toàn năng, hay là miễn phí.

Nhan Mộc xuống giường, chân đều là run lên, vì hắn không còn nằm trên giường, Nhan Tích còn mừng rỡ đi theo làm tùy tùng hầu hạ, ngoại trừ phía dưới có điểm không khỏe cũng không còn cái gì không tốt, về sau cũng tốt không sai biệt lắm, nhưng Nhan Tích y nguyên kiên trì, tỷ như hiện tại.....

“Đến, há mồm ” Nhan Tích cười đến hết sức ôn nhu.

Nhan Mộc nhìn nụ cười hé ra nịnh nọt, tục ngữ nói không đánh người tươi cười, muốn hòa bình lấy đi chén trong tay Nhan Tích lại bị hắn tránh ra, lập tức giận dữ:”Ta cũng không phải đứt tay đứt chân không cần người lại uy.” Hắn buồn rầu xoa huyết Thái Dương, từ sau lần kia, Nhan Tích tựa hồ yêu thích uy hấn ăn, mặc kệ hắn bây giờ là không cần, khi đó đích thật là một mối cũng không muốn nhúc nhích, ham hưởng thụ, nhưng bây giờ tay chân hắn rất linh hoạt.

Nhan Tích cười nháy mắt mấy cái:”Chính là ta yêu mến uy người a ”

Âm điệu cố ý kéo dài, Nhan Mộc giả bộ chán ghét đẩy người ra, quay đầu không nhìn tới hắn, trong nội tâm kỳ thật rất muốn cười, Nhan Tích ủy khuất vô cùng, thương tâm không thôi, có thể vẫn đang không muốn buông tha uy Nhan Mộc dùng cơm ‘Phúc lợi’.

Nhan Mộc buông tha cho nói:”Tùy người vậy.”

Nhan Tích cười hì hì như nhặt được đại bảo bối, xúc cơm cẩn thận thổi thổi đưa tới, Nhan Mộc không có lập trường kiên định có chút nghiêng thân về phía trước, cơm lại lui điếm, hắn tiếp tục đi về phía trước, cơm lại lùi lại, ngẩng đầu nhìn, con người Nhan Tích lập lòe vui vẻ. Nhan Mộc một mạch, há mồm đột nhiên nhào tới, hung hăng cắn tay Nhan Tích.

“Ôi..... Người cắn đau chết ta ” Nhan Tích đau nhức quát to một tiếng, thìa rơi trên mặt đất.

Nhan Mộc nhả ra liếc cơm trên mặt đất dùng giọng điệu giáo huấn nói:”Lãng phí lương thực, người không phụ lòng nông dân bá bá sao?”

“Người không phụ lòng một lão công cần cù chăm chỉ chịu mệt nhọc sao?” Nhan Tích u oán hỏi lại.

Nhan Mộc khôi phục tinh thần không chút khách khí nhắc chân đạp:”Ai bảo người đùa bỡn ta, còn chê ta mèo bệnh!”

Nhan Tích vô cùng hoài niệm nói: “Đúng vậy, vừa làm xong thì Mộc Mộc đáng yêu nhất.” Sau đó vô liêm sỉ nói, “Tỷ như hội một cái hương trong ngực ta chui, còn có.....”

‘Bá’ thoáng cái Nhan Mộc tựa hồng giống như trứng tôm.

“Khái ” Nhan Thanh Vân xấu hổ cắt đứt hai người đích tán tỉnh, hắn cảm giác mình xuất hiện thật sự không phải lúc, có thể vừa tan tằm bụng đã đói thăm thì gọi. Bất quá cũng bởi vì là dạy ban tốt nghiệp, cuối tuần muốn học bù, hắn cũng không rảnh rồi làm bóng đèn cản trở.

Nhan Tích tay chân nhanh nhẹn giúp Nhan Thanh Vân bôi thêm một chén cơm nữa, Nhan Thanh Vân nhận lấy, càng xem Nhan Tích càng cảm thấy thoải mái, chỉ là con mình lại xem hắn giống như cừu nhân đồng dạng.

“Ta cuối tuần về.” Nhan Mộc cố ý nói như vậy, nhưng thật ra là vì khiêu khích Nhan Tích, hừ! Cho người tiểu tử này không làm gì lại động tay động chân, khiến cho người cuối tuần một mình.

“Ta đây đi tìm người.” Nhan Tích sẵn sàng vô cùng, nhanh chóng tiếp được lời nói.

Nhan Thanh Vân hiển nhiên hiểu lầm ý Nhan Mộc, quả nhiên chính mình là cái bóng đèn vô cùng cản trở sao? Hắn đã tận lực tránh khỏi a, vì vậy rất tự trách nói: “Mộc Mộc, quấy rầy đến hai người các người?”

“Như thế nào lại như vậy!” Nhan Mộc la hoảng lên, ngược lại trừng mắt Nhan Tích, người giải thích cho ta!

“Chuyện không phải như thúc thúc nghĩ, tại ta sai, Mộc Mộc giận ta, ngài còn như vậy, ta thật có lỗi lớn.”

“Ngô.” Nhan Thanh Vân gật gù đầu, rất nhanh ăn hết cơm sau đó nói: “Ta đi sửa bánh cuốn.”

Nhìn bóng lưng vội vã của Nhan Thanh Vân, Nhan Tích cười khổ gãi gãi gò má, đối Nhan Mộc làm cái tư thế buông tay, tỏ vẻ hắn bất lực.

Nhan Mộc không để ý tới hắn, thẳng nói: “Dù sao từ giờ trở đi chúng ta đã nói, trước mặt ba ba người thu hồi móng vuốt sói, đóng miệng sói của người lại, chân sói cũng không cho duỗi đến.”

Nhan Tích kêu rên một tiếng nhào tới, một phen nước mũi một phen nước mắt khóc lóc kể lể: “Người đây là đang giết hại một thanh niên bình thường a!”

“Ta là theo đạo dạy người.” Hai người rất nhanh ở phòng khác đùa thành một đoàn, hi hi ha ha không ngừng. Nháo một hồi sau, Nhan Tích từ phía sau ôm Nhan Mộc, ghé vào lỗ tai hắn cợt nhả nói: “Cuối tuần ta mang người đi gặp riêng.”

“Ai?” Nhan Mộc nhíu mày, bắt đầu phát huy bản năng tác giả, thiên mã hành không, miên man suy nghĩ.

“Người đoán là ai?”

“Bạn trai trước hoặc bạn gái trước của người?”

“Như vậy tình tiết quá, đại tác gia.”

Nhan Mộc cảnh giác đích nói: “Con của người chính người phụ trách nuôi a, bắt quá ta có thể cảnh cáo người, từ nay về sau cùng lắm ta sẽ đánh cho người đến không thể tự gánh vác.”

Nhan Tích sững sốt vài giây, cười to: “Ta phẩm chất kém như vậy sao, cái gì hài tử a!” Gõ gõ trán Nhan Mộc, chỉ có thể thở dài.

Cũng không phải..... chỉ có một khả năng, chi tiết tình cảm bình thường, nhưng để cho hắn lại là khẩn trương nhất, những thứ khác còn có thể bình tới tương đối, nước tới đập đất chặn, Nhan Mộc nghĩ vậy, nhin không được xiết chặt nắm tay, đốt ngón tay trắng bệch. Nhan Tích nắm tay của hắn, “Mới như vậy đã nôn nóng? Thực gặp được, người cũng không nên bất tỉnh.”

“Có thể, có phải là đi gặp ba mẹ, có thể hay không quá là nhanh?” Nhan Mộc nói lắp, dừng một chút, rũ xuống mi mắt, “Bọn họ có thể hay không không thích ta? Ách, cho dù yêu mến cũng không thấy được sẽ đồng ý.” Dù sao không phải giống như ba mình từng nói cho ba mẹ sao.

“Đừng lo lắng, mẹ của ta khẳng định thích người, nàng không có ý kiến, ba của ta cũng không dám có ý kiến gì” Nhan Tích đặc biệt khẳng định, Nhan Mộc thì bán tín bán nghi.

Trong khi hai người nói chuyện, điện thoại Nhan Tích đột nhiên vang lên, phát ra âm nhạc quỷ dị, Nhan Mộc liếc qua hắn: “Âm thanh gì như người chết.” Sau đó đem người đang dính trên người mình đẩy ra, “Đi, ta rửa chén đi.”

Nhan Tích hôn hôn gương mặt của hắn, “Mộc Mộc thực hiền lành ha ha ” Nói xong đợi Nhan Mộc đi khuất liền tiến đến ban công nghe điện thoại.

“Uy, biên tập đại nhân chuyện gì?” Nhan Tích tựa ở tay vịn, tận lực giảm thấp âm lượng lời nói, lo lắng bị người trong phòng nghe được. Phải, nên biết hiện tại tên Yến Về là một cây gai trong lòng hắn, quan hệ giữa hắn và Nhan Mộc như om bom nổ chậm, lúc nào cũng có điểm đề phòng, hắn đem tên QQ mình sửa lại, đóng cửa space(chém đây, nguyên văn là ‘không gian đóng cửa’ không hiểu), thậm chí cả foder văn đều là che dấu, chỉ sợ Nhan Mộc mượn máy tính hắn thì phát hiện, làm kẻ trộm tư vị thật không dễ chịu, đương nhiên so với bị phát hiện chân tướng rồi hậu quả không biết thế nào, hắn là nguyện ý lén lút.

“Nhan Tích, ta đã nói với ngươi, sách mới rag vô cùng hot, xông lên đứng đầu bảng xếp hạng tháng 7!” Phù Tử Lê kích động nói.

“A.” So với Phù Tử Lê hưng phấn, Nhan Tích có điểm không đếm xỉa tới, lòng của hắn đặt tất cả lên người trong phòng, ánh mắt cũng là một mực định ở đằng kia.

“Oa dựa vào, ngươi tiểu tử này cho chút phản ứng được không!” Phù Tử Lê tựa hồ cũng quen không trách, nói tiếp,

“Đại Ma Vương bảo ta hỏi ngươi phần cuối quyển sách.....”

Nhan Tích đỡ lấy trán, có xúc động muốn thổ huyết:”Ngươi cũng nghiền ép thật lợi hại a, bóc lột cũng không thấy như vậy.”

“Ha ha, không vội không vội, tốc độ cùng chất lượng muốn ...song song, nói, tiểu tử ngươi có phải là đang yêu?”

“Ách?” Nhan Tích nhớ rõ chính mình không cùng Phù Tử Lê nói qua việc này, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Theo trong ngươi vẫn nhìn ra, bản mo-rát vui mừng a giống như vừa tân hôn.” Phù Tử Lê cười trộm.

“Rõ ràng như vậy?” Nhan Tích có chút giật mình, khóa miệng gờ lên cho thấy hắn vui vẻ.

“Văn mới của ngươi, nữ chính khi nào xuất hiện? Nhìn tới nhìn lui giống như cũng không thấy một nhân vật nữ trọng yếu, ngược lại là mấy nam nhân mập mờ đến mập mờ đi” Phù Tử Lê dừng một chút lại bổ sung,”Đương nhiên đánh vào nhu cầu tò mò cũng là không sai.” Dù sao không thể bỏ qua sự tồn tại của thị trường.

“Không có nữ chủ.” Nhan Tích bình thản nói.

“.....” Phù Tử Lê run rẩy nói:”Ngươi sẽ không đi theo đường đam mê a?”

Nhan Tích cười cười, mặc dù biết chính mình sẽ không, nhưng tâm tư đùa dai lại nổi lên, vì vậy nói:”Có gì không thể?” Quả nhiên vừa dứt lời, bên kia liền truyền đến tiếng Phù Tử Lê kêu rên,”Ngươi ngàn vạn đừng, Đại Ma Vương sẽ đem ta phân thân!”

Bình thường đều là bị biên tập nghiền ép, hiện tại trái lại khi dễ biên tập thoảng cái cũng có thể làm thần sắc hắn sáng khoái cười ha ha.....

“Cùng tiểu tình nhân trò chuyện? Vui mừng như vậy! Gọi điện thoại xong mau vào đây giúp đi.” Nhan Mộc gọi về.

Nhan Tích hướng hấn làm thủ thế tuân mệnh,”Lão bà đại nhân đang gọi về, không nói với người nữa, vừa mới rồi cùng người nói giỡn đừng coi là thật, người chết trước ta còn sợ người kéo ta đi chôn cùng.”

Có lời này của hấn, phù tử lệ cũng yên tâm lại, vui đùa nói:”Đi chết đi a, thê nô ” Rung đùi đắc ý nói,”Không thể tưởng được a thật sự không thể tưởng được.”

Nhan Tích hiểu ý cười cười, biết hấn cso ý gì. Các bằng hữu đều nói hấn với ai cũng tốt, có thể nhanh chóng hào đồng, nhưng với ai lại cũng không hơn, không biết cái này có tính là một loại đậm mặt không. Khi đó hấn cũng hiểu được chính mình đại khái chính là người lãnh đạm, không có gì có thể làm cho hấn chú ý, hiện tại mới biết là không có gặp gỡ đúng người, Nhan Mộc ở bên hấn, xem như là cả đời cũng không muốn buông tay.

Ngày thứ Hai buổi chiều Nhan Tích tự mình tiễn Nhan Mộc đi học, như chó săn đi theo, Nhan Mộc lại rõ ràng không tiếp nhận hảo ý của hấn, tuy thở phì phì nhưng vẫn là chậm rãi từng bước một đi, như thế nào mà giống như thương binh đi tập tễnh, chủ yếu trách nhiệm tại Nhan Tích, buổi sáng Nhan Thanh Vân xuất môn đi làm, hấn đã bắt Nhan Mộc ‘Sáng sớm luyện’ một hồi.

“Không có sao chứ?” Nhan Tích nhìn hấn đi đường đều có điểm lão đảo, không khỏi đi lên giúp đỡ.

“Dựa vào, người hiện tại có lương tâm, nhưng buổi sáng đi đâu rồi?” Nhan Mộc nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy Nhan Tích,”Đừng vịn, không thấy ánh mắt người chung quanh sao.” Bất quá có mấy ánh mắt thật rõ ràng là YY.

“Làm cho bọn họ xem quá rồi, có gì đâu mà nhận không ra.”

10. Chương 10

Nhan Tích một bộ đắc ý mặc kệ mọi người nhìn, tựa hồ ước gì nói cho người khác biết hấn và Nhan Mộc có nhiều tình cảm, Nhan Mộc quả thực cảm thấy không mặt mũi, đối Nhan Tích da mặt có thể so với tường thành cũng dị thường không nói gì, lần này quay đầu lại tỉ lệ sợ là cao nhất cuộc đời này, trong lúc này dù sao cũng là trường học mình, vì vậy đầu hấn không thể chui vào trong đất.

“Có muốn hay không ta tiễn người trở lại ký túc xá?” Nhan Tích sẵn sóc hỏi, nhưng trong lúc này không bài trừ vài phần ác ý trên cọt.

Nhan Mộc xiết chặt nắm tay, gân xanh bạo khiêu, nỗ lực khắc chế chính mình không cần phải phát sinh bạo lực gia đình.

Sinh khí sinh khí, Nhan Tích cũng biết chừng mực, lập tức dùng khuôn mặt tươi cười:”Ta đây không tiền người.”

Nhan Mộc hừ hừ, buông ra nắm tay, coi như người thức thời.

“Chính người chú ý, không cần phải nghĩ tới ta quá, yên tâm, ta sẽ hàng đêm nhớ người, Mộc a.....” Thanh âm đều giả trong nháy mắt chuyển sang kêu thảm thiết, sau đó người nào đó hóa thành Lưu Tinh, thế giới thanh tĩnh.

Nhan Mộc khập khiễng lên thang lầu, trong nội tâm vạn phần hối hận, tính toán tuần này trở về không thể để cho Nhan Tích dễ dàng như vậy thực hiện được, khổ chính là mình. Trở lại ký túc xá, Nhan Mộc lập tức thành tiêu điểm, lão đại lão Nhị đều nhiệt tình vây tới, làm cho Nhan Mộc ngồi, bưng trà đưa nước.

Nhan Mộc nào dám ngồi, nhưng lại không muốn làm trái ý tốt của họ, nhẹ nhàng lần lượt từ từ ngồi, tựa như ngồi chồm hổm trung bình tấn, còn đang trong nội tâm cảm thán lần này như thế nào người trong ký túc xá đều đổi tính, có lương tâm đứng dậy, lời kể tiếp khiến cho hắn đen mặt.

” Mộc Mộc, người từ trên ngựa lăn xuống sao?” Lão đại quan tâm hỏi.

“Miêu tử, người thật không có thương thức,ngã ngựa còn nguyên vẹn như vậy sao, có phải là xuống cầu thang không chú ý ngã không.” Lão Nhị là căn cứ thường ngày dự đoán, Nhan Mộc đã không thể không làm loại sự tình này.

Lúc này lão Tứ đứng ở bên cửa sổ đột nhiên quay đầu, bình tĩnh khuyên nhủ:”Vận động gì thì đều cần chú ý kết hợp.”

“Phốc.....” Lão đại Miêu Tử cùng lão Nhị Khúc Khúc đồng thời bật cười,”Rất bạo lực, sẽ không thật sự là đi như vậy?” Hai người tề mi lộng nhãn nhìn Nhan Mộc.

Nhan Mộc hắc tuyến, chỉ biết đánh chết cái nết không chữa, không nên ôm hy vọng gì, nhưng lại bị vô tình bị nói trúng, mặt đỏ hồng, bò lên trên giường của mình nằm giả trang thi thể, ngoại trừ là vì thân thể không tiện còn là vì che dấu khuôn mặt đỏ hồng của mình, miễn cho lại bị bọn họ giễu cợt.

“Đúng rồi, Mộc Mộc, sách của người lại ra a, dù thế nào cũng nên tỏ thành ý với chúng ta.” Miêu Tử vợ vét tài sản.

“A?” Nhan Mộc có điểm không có kịp phản ứng, sách? Cái gì sách? Hắn mới bị trả lại bản thảo ở đâu ra sách, nghĩ đến bị trả lại bản thảo, tâm tình càng rớt xuống ngàn trượng.

“Sách, tiểu tử người giả vờ!”

“A.” Nhan Mộc bưng tỉnh đại ngộ, bọn họ nói sách của Yến Về, lại ra? Cái tiểu tử chết tiệt này! Ra ra ra cái cái gì a! Còn cho ta ra đây văn! Thật muốn đánh chết hắn, sờ lên miệng túi của mình, Nhan Mộc khóc không ra nước mắt, ai, đều là tác giả, khác biệt như thế nào lớn như vậy.....

Nhan Tích đi trên đường về nhà đánh liền hai cái hất xì, âm thầm cân nhắc ai đang mắng mình, bỗng dưng nhãn tình sáng lên, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra gửi tin.

“Biết rồi, lần sau cho các người, giúp ta giả xin, buổi chiều không đi.” Nhan Mộc buồn bã ừ ừ nói.

Cái này ba người cũng thu hồi cột nhả, Khúc Khúc sờ lên trán hắn, “Muốn đi phòng y vụ hay không?”

“Không cần, không có việc gì, các người đi học đi thôi.” Nhan Mộc đem mình vùi càng sâu.

“Chúng ta đây đi trước a.”

“Ân, bye bye.”

Tiếng người theo cửa ‘răng rắc’ dần dần đi xa, Nhan Mộc một người ở lại trong túc xá lại cảm thấy nhàm chán đứng dậy, trong đầu không tự kìm hãm được nổi lên tiểu dung Nhan Tích, điện thoại đột nhiên phát ra âm báo tin nhắn.

“Vừa mới hất xì hai cái, tưởng ai mắng ta, nhưng nghĩ lại, người nghĩ đến ta 2 lần a [

Nhan Mộc mắt tròn trắng, trả lời, “Người thật có thể tự tiêu khiển tự vui mừng, tự tìm an ủi, ta chính là mắng người.”

“Vì cái gì mắng ta? Đối với biểu hiện buổi sáng của ta không hài lòng? ta sai rồi.....”

“Người đi chết đi! ” Nhan Mộc đã có thể tưởng tượng đầu kia Nhan Tích vui vẻ.

“Ta sẽ dùng tuần lễ này hảo hảo tĩnh lại, cuối tuần cam đoan cho người thoải mái, không nên tức giận, hôn một cái.....[3]” Nhan Tích mặt dày mày dạn.

Ngao! Nhan Mộc nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài, đưa di động đặt một bên quyết định không để ý tới Nhan Tích, nếu không liền nôn ra máu. Một người yên tĩnh, lại muốn nghĩ đến chuyện Yến Về, Nhan Tích giống như cũng là độc giả của hắn, nếu như ngày nào đó thân phận bị vạch trần, hắn có thể hay không rất sinh khí? Bởi vậy khinh bỉ chính mình? Nhan Mộc một cái đầu lớn gấp đôi, sớm biết có chuyện hôm nay, cảm khái chuyện lúc trước.

Hắn không biết, Nhan Tích kỳ thật đã buồn bực cái bút danh Yến Về này, thậm chí nghĩ xóa id, do đó yên

lặng, đổi lại bút danh góc đầu trở lại, chính là đề nghị vừa ra, lập tức bị biên tập bác bỏ.

Vì vậy cái tên Yên Về trở thành cái gai trong tâm hai người.

.....

Nhan Mộc nằm ở trên giường vui một hồi, lo một hồi, ủ rũ cũng đánh úp lại, mơ mơ màng màng đi ngủ.

Trong mộng là cảnh hai bóng dáng không rõ ràng, Nhan Tích đang cùng bọn họ tranh chấp gì đó, trước kịch liệt chậm rãi hóa thành bình tĩnh, lại có thể theo biểu tình hần ẩn nhẫn nhìn ra hần đang chịu áp lực, kiên định trên mặt bất đầu dao động, cuối cùng liếc Nhan Mộc, trong lúc này có áy náy, áy náy, không muốn cùng thống khổ bất lực, đột nhiên quay người lại, người lại biến mất, Nhan Mộc hô to, thoáng cái bừng tỉnh, đột nhiên trợn mắt lại bị khuôn mặt phóng đại trước mắt dọa sợ.

Nhan Mộc toát mồ hôi lạnh: "Lão Tứ người sao về sớm như vậy?" Ta van người không cần phải đột nhiên phóng đại xuất hiện, người dọa người, hù chết người! Còn nhớ đến giấc mộng vừa nãy, nỗi lòng lập tức có chút bực bội.

"Không còn sớm, đều đến thời gian ăn cơm, Miêu Tử cùng Khúc Khúc bọn họ đi chơi bóng, ta mang cơm trở về cho người." Giang Hiểu Hàn thu hồi thân, ý vị thâm trường liếc Nhan Mộc, "Người vừa mới một mực gọi không cần phải đi, niệm ai đó?"

"Ách, nói mớ mà thôi." Nhan Mộc vẫn cảm thấy Giang Hiểu Hàn rất kỳ quái, thường xuyên một ngời mình, tản mát ra sinh khí tức dừng tới gần, có khi còn ngờ cười thoáng cái, hôm nay xem ánh mắt của mình cũng quái, Nhan Mộc mắt nhìn hần đưa tới đồ ăn, khá tốt, đồ ăn nhẹ nhàng, bây giờ nhìn đến món ăn đầy mỡ hần cũng buồn nôn, Giang Hiểu Hàn người này còn rất cẩn thận.

"Vừa mới tiễn người trở về chính là bạn trai người?"

"Khái khái....." Nhan Mộc bị món ăn sắc đến, hoảng hốt đứng dậy, tính phản xạ nói: "Người nói bậy gì." Nhưng trong nội tâm cũng có chút chột dạ.

"Vừa làm xong trở về? Sáng sớm tinh thần thực sự tốt." Giang Hiểu Hàn như là không có phát hiện Nhan Mộc biểu tình vắn vẹo nói tiếp.

"....."

"Đừng kỳ quái, theo tư thế người đi đường nhìn ra." Giang Hiểu Hàn kinh nghiệm lão đại nói.

"Hiểu Hàn người....." Nhan Mộc muốn nói lại thôi, nội tâm khóc lớn, người có thể hay không cho ta chừa chút mặt mũi a..... Có thể hần lại thật sự không biết Giang Hiểu Hàn muốn cái gì, thế là cũng không còn

chuẩn bị thăng thần, hơn nữa quan trọng nhất là, tại sao Giang Hiểu Hàn lại nhìn ra?!

Giang Hiểu Hàn tựa hồ cũng đoán được hần nghi kị, buông tay nói: “Ta cho thấy lập trường, tuyệt đối duy trì.”

“Gi?” Nhan Mộc tròn tròn mắt, phản ứng này là bình tĩnh không bình thường.

“Ta là đồng nghiệp nam.”

Nhan Mộc trong nội tâm hò hét hần nói xạo, thoáng chốc, trời quang hiện lên sét đánh, Giang Hiểu Hàn nguyên lai người giấu sâu như thế..... Việc hi hữu nhất lại hiện lên trước mắt.

“Ta với người còn có thể nói chuyện, bất quá sau này hay là chú ý một chút, các người quá hiển nhiên.” Giang Hiểu Hàn kéo ghế gần lại tiếp tục hỏi, “Cha mẹ các người cũng biết?”

Nhan Mộc xoay người, chỉ lo vùi đầu bối cơm, mặt có chút ửng đỏ.

Giang Hiểu Hàn tiếp tục sự nói nhiều của hần, tình cảm nói: “Con đường tương lai trần ngập nhấp nhô cùng bụi gai, đừng cảm xông về phía trước a, quang minh đang đợi các người.”

Nhan Mộc ngẩng đầu, đưa vàng nhạt trong miệng đáng thương rớt xuống, ngốc trệ một lát mới hỏi: “Hiểu Hàn, người xác định không phải tại kuso?”

Giang Hiểu Hàn ho khan vài tiếng, “Người nói có thể hay không cho người thật nhiều tiền rồi bắt rời đi?”

“Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường.” Bất quá thực cho nhiều tiền như vậy ta nhất định phải cầm sau rồi cùng nhau đi, Nhan Mộc cười gian trên đầu lộ ra hai cái sừng ác ma.

“Hoặc không sẽ để cho đối phương xuất ngoại, cho các người cách xa nhau? Hoặc là cắt đường sống? Hủy tiền đồ của người? Nếu không nữa thì lại bạo lực giải quyết?”

Nhan Mộc bắt đặc dĩ vô vĩ vai Giang Hiểu Hàn “Người đánh độc tiểu thuyết quá sâu, còn máu chó như thế.”

“Ta chỉ là lo lắng các loại khả năng.”

Hai người tiếp tục nghị luận, cứ như vậy, Nhan Mộc ngoài ý muốn tìm được một bằng hữu sáng suốt. Nghe Giang Hiểu Hàn nói các loại giả thuyết, tuy nhiên tất cả không tin, trong nội tâm lại càng phát ra bất an đứng dậy, hy vọng tình huống Giang Hiểu Hàn nói không cần phải xuất hiện ở trên người mình, bất quá nói thật, so về thái độ cường ngạnh của cha mẹ Nhan Tích, hần càng sợ chính là họ dùng nước mắt công kích.

Lại một vòng mặt tiến đến, Nhan Mộc tạm biệt Giang Hiểu Hàn đồng chí, trong ánh mắt chúc phúc của người rời đi.

Hắn cũng là hiện tại mới phát hiện, Giang Hiểu Hàn bên ngoài bình tĩnh bên trong có nội tâm đồng nghiệp đang bành trướng

Nhan Mộc ngồi ở trên xe hướng B thị, lưng cứng còng, trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, Nhan Tích buồn cười nhìn hắn, nắm chặt tay của hắn, Nhan Mộc tựa như muốn nhảy dựng lên.

“Không có cần khẩn trương như thế a? Người là đi gặp ba mẹ ta, không phải đi tra tấn.”

Nhan Mộc Bạch hắc liếc, chính là như vậy mới khẩn trương được không, ngô, Nhan Mộc nhăn lông mày, bưng lấy bụng muốn làm đào binh:”Ta ta đau bụng, chúng ta đi về trước đi, chờ ta trạng thái tốt lại đến.”

“Ta có thể nói với mẹ ta, người muốn cho nàng leo cây sao?”

“Ta thật sự đau bụng.” Nhan Mộc ủy khuất nói.

“Người bịtác dụng tâm lý, đến, ta giúp người xoa xoa.” Nói xong Nhan Tích không để ý bây giờ nơi là công cộng, tay mập mờ chui vào trong quần áo.

“Không đau không đau.” Nhan Mộc cuống quýt ngăn đón lấy.

Nhan Tích chính là trêu chọc hắn, rất nhanh sẽ rút tay về.

11. Chương 11

Nhan Mộc tại hành lang trù trừ, Nhan Tích cũng không thúc hắn, ngoan ngoãn đi cùng đứng ở cửa ra vào, tại chuyện bình thường hắn đương nhiên hết thấy dùng Nhan Mộc làm trung tâm.

Đúng lúc này, gia môn đột nhiên mở ra, Nhan Mộc nho nhỏ cả kinh, lui về sau một bước, đó là một nữ nhân có khuôn mặt mỉm cười, lông mày có chút bóng dáng giống Nhan Tích, nhất là đôi mắt cười sáng sáng, như hoa đào mùa xuân sáng quắc, làn da bảo dưỡng vô cùng tốt, khiến nàng thoát nhìn so với tuổi hiện tại trẻ hơn rất nhiều.

Nhan Mộc cảm thấy nàng nhìn mình có vài phần dịu dàng, hắn âm thầm thở ra, cái này có tính là ấn tượng đầu tiên rất tốt?

“Mẹ, quả nhiên mẫu tử liên tâm, người biết ta đứng ở cửa.” Nhan Tích trước vuốt hông ngựa, “giới thiệu cho người”, không e dè ôm eo Nhan Mộc, “Đây là Nhan Mộc.”

“Bá mẫu hảo.” Đôi mắt gia trưởng, còn hành động thân mật như thế, Nhan Mộc có chút giấy dụa, khẩn trương nhéo nhéo trong lòng bàn tay.

Tô Tiệp bắt động thanh sắc dò xét Nhan Mộc, Nhan Mộc càng khẩn trương, Nhan Tích giữ gìn nói: “Mẹ, người ngược lại nói chút đi, đừng chỉ xem a, lại nhìn theo như thu tiền vậy.”

Tô Tiệp thở dài, Nhan Mộc thoáng cái thần kinh căng cứng, trong nội tâm lập tức thiên toàn địa chuyển, không thích mình sao?

“Tiểu tử thôi, ta chỉ là kỳ quái như thế hảo một đứa bé đáng yêu như vậy lại theo người đến đây.” Tô Tiệp vạ phần nghi hoặc.

Nhan Mộc sững sờ, đầu đình trệ vài giây không thể vận chuyển.

“Mẹ, rất hài lòng thì người nói rõ, dọa Mộc của ta tê cứng.” Nhan Tích cũng không sợ tỏ vẻ thân mật cùng Nhan Mộc trước mặt mẫu thân mình.

“Ôi.....” Tô Tiệp khoát khoát tay, làm ra bộ dáng phi lễ chớ nhìn, “Không cần phải kích thích người già đây.”

‘Vụt’ Nhan Mộc mặt đỏ thành đại phiên gia, vội vàng đẩy Nhan Tích, Nhan Tích nhìn tay mình vắng vẻ, bĩu môi hướng Tô Tiệp phàn nàn, “Mẹ, tay của ta nhờ phúc của người mà bị dờ đi.” Nhan Mộc trừng mắt liếc, nói mò cái gì!

“Ha ha, đừng đứng ở cửa ra vào, vào đi, Mộc Mộc, ta có thể làm rất nhiều món ăn ngon a, không cần phải ghét bỏ tay nghề của ta a.”

“Không có.” Nhan Mộc cười khúc khích, trong nội tâm nghĩ chính là, nào dám nào dám a..... Vậy sau, rồi mới hẳn nghe thấy Tô Tiệp đi ở phía trước thì thảo tự nói, nhớ năm đó ta không có được Nhan thúc thúc [Nhan Thanh Vân], hiện tại đứa con lừa gạt đến con của hẳn cũng coi như đỡ tiếc.

Lúc này, biểu tình Nhan Mộc tựa như trên bầu trời pháo hoa nổ tung, đủ mọi màu sắc, nội tâm không thôi.

Ba ba, không thể tưởng được a không thể tưởng được, ngài còn trẻ đã quét ngang hai đời người a, đây không phải là vạ người mê trong tiểu thuyết, ách, công cùng thụ tạm thời chưa nói a.

Nhan Tích ho khan vài tiếng, ghé vào tai Nhan Mộc bên cạnh nhỏ giọng nói: “Mẹ ta có điểm không biết điều, lúc trước rất yêu mến ba ba của người nhỏ hơn nàng 11 tuổi.”

Nhan Mộc dừng một chút, ần ần có loại cảm giác nguy cơ, đối mặt ba ba Nhan Tích thì hẳn là cẩn thận một chút, dù sao cắt bỏ không ngừng để ý còn loạn, còn có quan hệ tình cảm phức tạp, nắm nắm tay, trách nhiệm trọng đại.

Vừa vào nhà, Nhan Mộc rõ ràng cảm thấy nhiệt độ thấp vài lần, một người nam nhân ngồi ở trên ghế salon xem báo, nghe được có người tiến đến liền ngừng đầu, ánh mắt kia thấu lấy mấy phần hàn quang, Nhan Mộc biết vậy không ổn, quả nhiên không có thiện ý với mình.

“Cha.”

“Lão công, đây là con Nhan thúc thúc a.....”

“Hừ ” So về Tô Tiệp nhiệt tình, Nhan Tùng trở lại lãnh đạm rất nhiều, gấp báo lại, không đợi bọn họ liền giành nói, “Ta sẽ không đồng ý.”

Tâm Nhan Mộc thoáng cái rơi xuống trong hầm băng, không có đường sống vẹn toàn, đi thẳng vào cự tuyệt vắn đề, hẳn liếc một cái sắc mặt Nhan Tích cùng Tô Tiệp, hai người kia lại thần sắc như thường, hẳn kéo kéo tay áo Nhan Tích, Nhan Tích nghiêng đầu liếc hẳn một cái, xông hẳn cười cười an ủi, dùng ánh mắt ý bảo hẳn đừng lo.

“Đồng ý cái gì?” Tô Tiệp nhú mày, tựa hồ không có hiểu lão công mình đang nói cái gì.

“Chuyện hai người bọn họ.” Nhan Tùng chỉ hai người đứng ở trong phòng khách nói.

“Đây là chuyện của con, người có thể phát biểu ý kiến chính là không thể quyết định, ta muốn tôn trọng ý kiến của nó.”

“Nói vậy, đây chính là hôn nhân đại sự, cha mẹ sao không thể quyết định.”

“Người thật sự muốn quyết định hôn sự con sao?” Tô Tiệp bắt đắc dĩ liếc hẳn một cái.

Nhan Tùng trở lại gật gật đầu nói: “Đúng vậy! Tuyệt đối không đồng ý hẳn và một người nam nhân cùng một chỗ.”

“Tốt lắm, người quyết định con, ta quyết định người!” Tô Tiệp cường thế phát biểu hết, phát phát tay nói, “Ăn cơm!” Hai mẹ con giống nhau không có việc gì đi về hướng nhà hàng, Nhan Mộc cần cần dục dục đi theo phía sau, lại có điểm lo lắng quay đầu lại nhìn Nhan Tùng, hẳn sắc mặt nghiêm chỉnh tái nhợt đứng ở trong phòng khách, toàn thân tản mát ra một cỗ tức giận mình bị bỏ qua.

Đột nhiên ‘!’ một tiếng, hai người kia cũng xoay người, Nhan Tùng cảm giác thư sướng cuối cùng không có bị bỏ qua, vậy sau, rồi mới cả giận nói: “Năm đó cha của hẳn là mối tình đầu của vợ, hiện tại con của hẳn

lại bên con ta cả đời, ta không chấp nhận!”

“Aha người cuối cùng nói ra a, nói cho cùng là người lòng dạ hẹp hòi.” Tô Tiệp một bộ dáng hiểu rõ.

Bầu trời một đám quạ đen bay qua, Nhan Tùng có điểm xấu hổ, không phải hấn nhiều lời, mà là thật sự thật sự..... Có điểm lòng dạ hẹp hòi.

Nhan Tùng trở lại khê giệt mình, không xong, đem nội tâm nói ra, lập tức giải thích:”Cho dù ta không phục cũng chỉ là chiếm một phần nhỏ, đại bộ phận ta còn là vì con mình, chẳng lẽ người không hy vọng hấn có một gia đình bình thường? Chẳng lẽ người không hy vọng sau này con cháu cả sảnh đường?”

Tô Tiệp lặng yên trong chốc lát, chậm rãi nói ra,”Gia đình không phải là một nam nhân cùng một nữ nhân và hài tử mà tạo thành.”

.....

Nhan Tùng mắt lóe sáng, không biết nên phản bác thế tử như thế nào, nhất thời nuốt vào trong, chỉ có thể sau đó nói câu:”Không nói rõ với người được nữa!” Cuối cùng kéo ra cửa chính rời đi.

Tiếng cánh cửa ‘bang’ một tiếng làm Nhan Mộc run sợ, lại nhìn hai người kia, giống như không có việc gì, Tô Tiệp không thèm để ý nói:”Kệ hấn đi.” Sau đó mời Nhan Mộc,”Đến ngồi xuống ăn cơm.”

Nhan Mộc như đứng đông lửa, như ngồi đông than, cầm bát đũa, đối mặt thức ăn ngon cũng ăn không vô một ngụm.

“Như thế nào? Không hợp khẩu vị người?”

“Không đúng không đúng.” Nhan Mộc vội vàng giải thích, có chỗ nghi kị hỏi,”Thật sự mặc kệ bá phụ sao?” Hỏi xong lại vụng trộm đảo mắt nhìn Nhan Tích, người lafmc on như vậy sao. Nhan Tích trong nội tâm hô to oan uổng, đây là ba mẹ ta cãi nhau đặc biệt tình thú a, ta không thể phá hư.

Nhan Mộc nhận định đây là nói xạo.

“Yên tâm đi, không cần phải để ý tên kia, không bao lâu phải trở về thôi, ăn cơm đi.” Tô Tiệp an ủi.

Nhan Mộc trái nhìn Tô Tiệp phải nhìn Nhan Tích, mặc dù có lời này, hay là buông đũa xuống.

“Người thật muốn chờ? Ta nói, đồ quý kia còn ghét bỏ người vợ như thế này, không có nhân lực không có nhân lực.” Tô Tiệp lắc đầu cảm thán. Nhan Tích vẻ mặt tự hào, đó là tự nhiên, như được bảo bối.

Nhan Mộc đổ mồ hôi, người bình thường đều làm như vậy a, chỉ có thể nói gia đình Nhan Tích có chút ít quý dị. Kế tiếp hai mẫu tử thường nói trong một phạm vi.

“Nếu ta lại hai mươi hai một tuổi, nhất định đem Mộc Mộc người đuổi tới tay.”

“Đáng tiếc người không tuổi trẻ a.....”

“Xú tiểu tử, ngươi muốn chết?”

“Lão thái bà, ta trần thuật sự thật.”

Nhan Mộc xem đây là mẫu tử làm cho phi thường happy, không thể không nghĩ có lẽ người trong nhà Nhan Tích trao đổi tình cảm phương thức thật sự tương đối đặc biệt, Nhan Tích vẫn không quên kéo Nhan Mộc đến trợ trận, chính là biểu hiện ra một bộ dáng chúng ta ân ân ái ái đến kích thích chính mẹ mình, đáng tiếc Nhan Mộc không phối hợp, nhấn nhó vô cùng.

‘Bùm’ một tiếng, đại môn bị mở ra, Nhan Tuyng hồi khí o o tiến đến, Tô Tiệp và Nhan Tích dùng ánh mắt quả nhiên nhìn người trở về, Nhan Doãn trở lại vừa nhìn thấy ba người kia vẫn ngồi ở trong nhà ăn đầu tiên là sững sờ, lại nhìn trên bàn cơm đồ ăn không động, trên mặt chỉ có bốn chữ — thụ sủng nhược kinh.

“Chính là Mộc Mộc nói chờ người.”

Nhan Doãn mắt trở lại nhìn Nhan Mộc, hừ một tiếng không có tỏ vẻ gì, chính là cảm giác tốt đối Nhan Mộc lên chút ít.

Lúc ăn cơm, Nhan Tích không kiêng kị cha mẹ mình ở đây, thân mật đưa Nhan Mộc đĩa rau, Nhan Mộc mặt đỏ hồng, chỉ lo vui đầu ăn cơm, sau đó có qua có lại tiện tay gấp chút ít món ăn cho Nhan Tích, cũng không còn chú ý mình gấp những thứ gì, khiến cho hắn hạnh phúc cười đến như ngốc tử.

“Tiểu Tích, đó là mướp đắng người ghét nhất.” Tô Tiệp nhắc nhở.

Nhan Mộc nghe vậy, ngẩng đầu nhìn trong chén Nhan Tích chồng chất mướp đắng như núi nhỏ, không khỏi sinh ra một tia áy náy, Nhan Tích giống như nào có vấn đề vui tươi hơn hử nói, “Không có việc gì, Mộc Mộc gấp món ăn ta đều ăn, không ăn lãng phí.”

Cơm nước xong, do Nhan Tích cùng Nhan Mộc rửa chén, Tô Tiệp lôi kéo Nhan Tùng trở lại trong phòng ngủ tâm sự.

“Người không thấy đứa con rất vui vẻ sao?”

Trầm mặc.....

“Không có cần hiện tại lập tức tiếp nhận, lâu, tự nhiên sẽ tiếp nhận, cảm thấy Mộc Mộc là hài tử không tồi.”

Trầm mặc.....

“Người nói chút gì đi chứ!” Tô Tiệp vỗ bàn.

“Ta chưa nói hẳn không tốt, chỉ là dù sao cũng là nam nhân, người không sợ con bị người ta đàm tiếu sao? Sau giải thích với lão gia bên kia thế nào? Thân thích nhiều như vậy!”

“Đơn giản a ”

Nhan Tùng nghi hoặc nhìn qua Tô Tiệp, đơn giản? Việc này muốn công bố, nhất định sẽ khiến cho trong nhà phong ba không nhỏ, chuyện Nhan Thanh Vân trước kia đã đủ lần qua lần lại, chớ đừng nói chỉ là chuyện này.

“Trông nom bọn họ.”

“.....”

“Hơn nữa chính là bởi vì như vậy, làm người thân nhất, chúng ta càng làm hậu thuẫn kiên cố của bọn họ!” Tô Tiệp sau lưng dấy lên hừng hực liệt diễm.

12. Chương 12

“Bá phụ bá mẫu bọn họ sẽ không đánh nhau chứ?” Nhan Mộc sầu lo hướng nhìn phòng ngủ.

“A, nhiều năm như vậy ta còn chưa chính thức chứng kiến họ cãi nhau.”

Nhan Mộc do dự một chút, hỏi: “Bá phụ sẽ đồng ý sao?”

“Người thử nói xem?” Nhan Tích giả hoạt hỏi lại.

Nhan Mộc không có trả lời nhìn chằm chằm Nhan Tích, lại muốn nghĩ chuyện vừa rồi, nói đại ra lời nói thật: “Kỳ thật ta rất đồng tình bá phụ.” Bị nghiền lợi hại ép hơn, “Bất quá bá phụ bá mẫu cảm tình thật

sự rất tốt.” Nói đến đây, Nhan Mộc không khỏi lại muốn nghĩ đến ba ba mình cô đơn, trong nội tâm khó tránh khỏi thổn thức.

Nhan Tích biết hẳn nghĩ đến điều gì, liền ôm chầm vai của hắn:”Chúng ta đây sáng mai trở về đi thôi, hôm nay muộn rồi, thì ở một đêm.”

Sáng ngày thứ hai, hai người chuẩn bị trở về đi, Tô Tiệp nhiệt tình đút một đồng hồ ăn cho Nhan Mộc:”Nhớ rõ giúp ta đưa cho Nhan thúc thúc, đều là thứ hắn thích ăn.” Nhan Mộc có chút chống đỡ không ngừng, Nhan Tùng trở lại thì mặt đen đứng ở phía sau, lòng dạ hẹp hòi vô cùng.

Ngồi xe mấy giờ thì đến thành C, Nhan Mộc về đến nơi, ngoài ý muốn phát hiện Nhan Thanh Vân không ở nhà, hắn gãi gãi đầu, cảm thấy kỳ quái.

Nhan Tích buồn cười gõ đầu hắn:”Thật không biết ai là ba ba ai, người mang thứ đó để trong tủ lạnh, sang hè, thực vật dễ dàng hỏng.” Nói xong cũng trở lại trong phòng mở máy tính.

Nhan Mộc đang để rau, nghe được thanh âm đóng cửa, nhìn lại, Nhan Thanh Vân khuôn mặt tiêu tụy, buông lỏng cước bộ mỗi một tiến đến.

“Cha!”

Nhan Thanh Vân lại càng hoảng sợ, lập tức lôi kéo cổ áo tính che dấu:”Người sớm như vậy đã trở lại? Ta còn tưởng rằng người sẽ ngốc ở bên đó mấy ngày.”

“Bá mẫu để cho ta mang theo một ít thức ăn trở về, người làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Nhan Mộc lo lắng đi qua, muốn đỡ hắn ngồi xuống, ai ngờ Nhan Thanh Vân nhìn thấy sô pha sắc mặt càng trắng, “Không có ngồi được hay không, ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút, không có việc gì, người đừng lo lắng nhiều.”

“Ân.” Nhan Mộc nhìn xem Nhan Thanh Vân hốt hốt hoảng hoảng trở về phòng, suy tư trong chốc lát, dường như phát hiện cái gì, ‘Vụt’ thoáng cái chạy về phòng của mình, nhào tới ôm Nhan Tích nói:”Có thứ đáng ngờ!”

Nhan Tích sau lưng đổ mồ hôi lạnh, nhanh chóng tắt máy tính, chột dạ không thôi, hắn vừa mới đang nghĩ Nhan Mộc nghi ngờ vụ tiểu thuyết, nhưng trên mặt giả bộ điềm nhiên như không hỏi:”Khả nghi gì?”

Nhan Mộc tập trung tinh thần trên người phụ thân mình, cũng không phát hiện đã nói:”Phụ thân cho là hắn che dấu vô cùng tốt, ta đều thấy được, có thể che khuất sao, trên lỗ tai đều có dấu!”

“Người là nói.....”

“Ân!” Nhan Mộc không đợi hắn nói xong cũng gật đầu, sau đó có chút cảm kích nói, “Không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng a.” Nghĩ nghĩ, mặt thoáng cái lại đỏ, “Cũng không biết hắn giống hạng người gì, còn rất lợi hại, trước kia như thế nào đều không có một điểm dấu hiệu.” Nhan Mộc nghi hoặc hoàn toàn không có phát hiện tình cảnh nguy hiểm của mình, Nhan Tích hí mắt nhìn hắn, trong nháy mắt sẽ đem Nhan Tích ép đến trên giường, cắn thoáng cái lỗ tai của hắn.

“Người làm gì!” Đại phiên gia Nhan Mộc tức giận nói.

“Người khen người khác lợi hại! Bất mãn với ta sao?” Nhan Tích nghiêng răng.

Nhan Mộc ngơ ngác một chút, nhớ tới vừa mới lời của, “Ta không có ý đó, người đừng lầm..... A! Người con! Buông tay! Đừng như vậy, ô ô..... Điểm nhẹ điểm nhẹ..... Ân.....” Kế tiếp Nhan Mộc trong đầu trống rỗng, phục hồi tinh thần lại thì, đã không thể quay đầu lại.

Cái gọi là hạo từ miệng mà ra, thân thể phụ trách.

Từ sau khi Nhan Mộc phát hiện một chút dấu vết mập mờ để lại, cả trái tim chính là lưu trên người ba ba mình, con mắt chính là ra đa, thời khắc bảo trì cảnh giác cao độ, cái mũi linh mẫn giống cùng chó săn. Đáng tiếc ngày thứ Hai phải đi học, vì vậy hắn đem cái nhiệm vụ gian khổ này giao phó cho Nhan Tích, Nhan Tích nhận chức trách lớn nhất, mỗi ngày đều đến quanh chỗ Nhan Mộc hỏi.

Vài ngày trải qua quan sát của Nhan Tích, ngoại trừ lần kia sau Nhan Thanh Vân liền không có gì dị thường, nhưng có khi người lại lắc lắc đầu, Nhan Mộc phần nộ rồi, chẳng lẽ phụ thân mình gặp được một công không ra gì ăn xong thì lau miệng chuồn luôn? Tại đầu bên kia điện thoại bắt đầu gọi tới gọi lui, “Tên kia chết ở đâu rồi!”

“An tâm một chút chứ vội, có lẽ là thúc thúc che dấu thật là tốt? Dù sao còn chưa có kết luận, hắn cũng không muốn nói cho chúng ta.” Nhan Tích an ủi.

Nhan Mộc trầm mặc một lát, thanh âm cũng bình tĩnh chút ít, “Vậy người chú ý biểu hiện của ba ta.”

“Tuân mệnh!”

“Cứ như vậy đi, chúng ta xuống dưới nhà tự học, gác máy.”

“Chờ một chút.”

“Còn có chuyện gì?”

Nhan Tích phát hiện vừa mới chính mình nhất thời xúc động, vội vàng nói, “Ngô, không có gì, hôn một cái, bai ” Cúp điện thoại thở phào, hắn vừa rồi nhanh miệng thiếu chút nữa thì giục vắn, khá tốt kịp thời dừng

lại, nghĩ cần rằng, lại bị lão bà của mình hãm hại, ai..... Thật thất bại.

‘Oa ha ha, oa ha ha, oa ha ha.....’ tiếng chuông điên cuồng cùng một hình người nhỏ bé trên điện thoại nhảy loạn.

“Uy? Chuyện gì?”

“Ha ha ha..... Tiểu Tích người đoán cái chuyện tốt gì ” Giọng nói rất giống tiếng chuông điên theo đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Ta không có hứng thú cùng người chơi, có chuyện mau nói.”

“Ai, người mỗi lần đều thẹn với nhiệt tình của ta.” Phù Tử Lê thổn thức thoáng cái mới hưng phấn nói, “Đây chính là tin tức tốt, có đạo diễn định đem tiểu thuyết người đập thành phim.” Nói xong hắn ngừng một chút chờ đợi Nhan Tích phản ứng, nhưng không có hưng phấn như trong tưởng tượng mình, khó hiểu hỏi, “Tiểu Tích? Người như thế nào không có phản ứng? Ha ha, là quá kinh ngạc choáng váng sao?”

“Ta cự tuyệt.” Nhan Tích bình thản đích nói, bộ mặt bình thường tựa như đang nói khuya hôm nay không ăn cơm.

“Vi, vì cái gì? Cơ hội tốt như vậy! Người muốn vứt bỏ? Cự tuyệt như vậy ta làm sao ăn nói với người ta, ta nói người lo lắng, đạo diễn làm phim này người yên tâm, cũng sẽ không sửa loạn tác phẩm, đến lúc đó sửa tốt kịch bản cũng sẽ để người duyệt trước.” Phù Tử Lê cho là hắn bắn khoả ở vấn đề cải biên tác phẩm.

“Ta nói không được, không có lo lắng gì, nên trả lời thế nào người tự nghĩ đi, cuối tuần ta kí cho người vài trăm tờ phiếu sách.”

“Uy uy, nói điểm chính a! Tóm lại người còn muốn nghĩ gì, đây chính là cơ hội rất tốt, bên kia ta trước giúp người nói nói, thật không hiểu người tiểu tử ngốc nghĩ cái gì.” Phù Tử Lê câu nói cuối cùng chỉ dăm nói thầm.

“Tốt.” Nhan Tích qua loa, dù thế nào đi nữa hắn không có ý định thay đổi chủ ý, nói như vậy mục đích là ngăn chặn miệng Phù Tử Lê, miễn cho hắn lải nhải. Nhan Tích sau đó ném điện thoại di động ở trên ghế sa lon, sau đó rúc đầu vào sofa mềm mại, nhìn trần nhà ngẩn người.

Hắn cự tuyệt kiên quyết như vậy nguyên nhân chính là Nhan Mộc, nếu như đồng ý đập thành phim, đến lúc đó tất muốn làm tuyên truyền, chính là hắn là một tác giả không thể xuất hiện trước mặt công chúng, vừa vặn người đương bên cạnh Nhan Mộc là Yên Về, đến lúc đó Nhan Mộc làm như thế nào đối mặt những người kia, chính mình làm như thế nào đối mặt Nhan Mộc đều là vấn đề lớn.

Nếu như có thể cả đời giấu diếm thì tốt rồi. Nhan Tích xoa huyệt Thái Dương, buồn rầu không thôi.

Nhưng mà thường thường người sợ nhất cái gì cái đó sẽ tới.

chữ rất đẹp, a, nét bút trôi chảy có chút hương vị tiêu sái, so với chữ của mình trái ngược, thật sự rất đẹp..... Nhan Mộc kinh ngạc ngồi ở trên mặt ghế, quyển sách trên tay ung dung rơi trên mặt thảm mềm mại, cong lên khoe miệng chậm rãi suy sụp, lộ vẻ tự giễu, hần nghĩ chuyện này để làm gì? Không muốn thừa nhận sự thật sao?

Chữ tốt như vậy, lại viết ra từ hần sợ nhất — Yến Về.

Nhớ lại lần đầu cùng Nhan Tích gặp mặt thì hần kinh dị cùng xấu hổ sau mang một ít cười châm chọc, thì ra lúc đó trong mắt hần mình chỉ là một dạng tôm tép nhãi nhép đáng cười, Nhan Mộc có loại cảm giác thấy thẹn như người lột sạch đứng trước mặt mọi người.

Nhan Tích, Nhan Tích, người rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Lại đem ta thành cái gì?

Nhan Tích lúc về đến nhà đã là buổi tối bảy giờ, vừa xong việc ở công ty, đương nhiên muốn biểu hiện cần cù chút ít, nhưng là dường như không thể vô cùng chăm chỉ đoạt danh tiếng, trong lúc này cũng phải có chừng mực, bất quá dùng tính cách của hần cùng các đồng nghiệp mới tự nhiên như cá gặp nước.

Nhan Tích ngoài ý muốn không thấy Nhan Mộc ở nhà, thoáng cái thất vọng, hần còn muốn dùng Nhan Mộc an ủi mỗi một của mình. Theo lý lúc này hần hần là đã trở lại, có chuyện gì đặc biệt sao? Vậy cũng sẽ có điện thoại a, Nhan Tích gãi gãi đầu, lúc này Bánh Bao đã đi tới, cọ cọ chân Nhan Tích, hướng tới phòng ngủ đi hai bước nhỏ.

Nhan Tích đi theo, chỉ thấy trong phòng ngủ phiếu tên sách tán loạn trên đất, lập tức như bị sét đánh, ầm ầm một hồi nổ, thế giới của mình như nổ ra một cái khe, thần kinh thác loạn bắt lấy Bánh Bao hỏi: "Người đâu?"

Bất đắc dĩ Bánh Bao nói không được tiếng người, hé ra tờ giấy nhẵn Nhan Tích.

Yến Về đại nhân, tiểu nhân không thể trêu vào, ta và người không còn gì nữa, giang hồ gặp lại sau.

Luôn luôn là người ngu ngốc ký tên.

Sững sờ nhìn tờ giấy trong tay, hần lo lắng đúng là cái này, Nhan Mộc biết rõ chân tướng sau tránh xa mình, một cơ hội giải thích cũng không cho, hần có rất nhiều lời muốn nói, Nhan Tích liều mạng gọi điện thoại cho Nhan Mộc, lại dùng tin nhắn oanh tạc, kết quả cuối cùng chính là đầu kia truyền đến thanh âm tổng đài, thực xin lỗi, số điện thoại hiện tại không liên lạc được.

Nhan Tích tâm cũng thoáng cái lạnh đến đáy.

Nhan Mộc phát hiện chân tướng thì bị tức máu làm cho hôn mê não không nghĩ được cái gì liền bỏ chạy đi xa, bởi vì từ ngày mùng một tháng năm nghỉ dài hạn, trong túc xá mọi người đi về nhà, hắn một người đứng ở trong túc xá sợ hãi, nhìn danh tự trên màn hình điện thoại di động không ngừng lặp lại, mặc cho nhạc chuông vang vọng tại ký túc xá trống trải, Nhan Mộc chỉ cảm thấy tâm bất ổn, không có dũng khí nghe.

Bị lừa gạt, thật đáng buồn chính là hắn bất an quá mức lại thành tức giận, lo lắng Nhan Tích trước nay đều chán ghét cùng khinh bỉ hắn như vậy, đến nay càng quan tâm lâu như vậy, Nhan Tích rốt cuộc đem hắn trở thành cái gì?

Nhan Mộc bắt đầu nôn nóng đứng dậy, các loại ý nghĩ không tốt xông tới, có phải là tất cả đồ ngon đồ ngọt đều là gạt người? Có phải là mỗi câu xưng hô thân mật đằng sau đều cất dấu khinh thường cùng cười lạnh?

13. Chương 13

Coi như mình ngàn không đúng vạn không đúng, hắn cũng không cần thiết đùa giỡn mình như vậy, hắn tình nguyện bị ăn đòn, cho dù rằng cửa huyết lệ cũng sẽ nuốt xuống, cũng tốt hơn tâm trạng hiện tại, bị lửa đốt bốn chòm, bị đem miệng vết thương dùng muối thấm.

Nhan Mộc cảm giác mình rất không có tiền đồ, có lẽ đổi lại nên đâm cho Nhan Tích một đâm, sau đó kiêu ngạo nói, lão tử không thèm chơi với ngươi nữa, rút đi cho khuất mắt. Thế nhưng hắn lại không thể, không thể như lúc ban đầu tiêu sái đâm một đâm như trong quá khứ, hắn là sợ, sợ gương mặt cười hì hì của Nhan Tích đột nhiên lạnh, nhàn nhạt nói, đều là lừa gạt người.

Hắn nhu nhược muốn chạy trốn, không dám đi đối mặt, liền dùng khí chất vẫn đều không có, trốn tránh chỉ là nhất thời, có chút giả dối nhớ lại cũng tốt, ít nhất khi đó Nhan Tích cười là thật, ôn nhu là thật.

Tiếng chuông bỗng nhiên ngừng lại, đồng tử Nhan Mộc đột nhiên co rút lại, tim nhảy lên, Nhan Tích có phải là buông tha không? Tiếp theo là âm báo tin nhắn, Nhan Mộc do dự trong chốc lát mới mở ra.

Mộc Mộc, ta sai rồi, thực xin lỗi. Người trở về được không? Chúng ta cùng nói rõ chuyện này, không cần phải buồn bực.

Mộc Mộc? Ngay từ đầu ta thật sự là có mục đích tiếp cận ngươi, có thể ngươi sẽ cảm thấy ta thực ngu ngốc dùng loại phương pháp này bào thù ngươi sao? Cho tới nay ta cũng không dám giải thích với ngươi, ngươi sinh khí cũng tốt hận ta cũng được, nhưng xin tin tưởng ta là thật lòng thích ngươi.

Thực xin lỗi, tha thứ ta được không?

Nói xong lời cuối cùng, Nhan Tích cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thực xin lỗi cùng tha thứ hai ta, không ngừng tuần hoàn lặp lại phát đến điện thoại di động Nhan Mộc.

Nhan Mộc đem tin nhắn một cái tiếp một cái xem hết, tim hết nhảy lên rồi lại chìm xuống, nhìn câu chữ không thay đổi lặp lại trên màn hình, không có giải thích thêm nhiều, người khua môi múa mép hiện nay cũng ỉu xiu, tựa hồ có thể cảm nhận được người nọ hối hận, tiếc cùng uể oải. Điện thoại đột nhiên lại chấn động, Nhan Mộc thoáng cái nhảy dựng, ai ngờ còn chưa kịp nghe, màn hình đã tối đen, hết pin.....

Thèm vào! Như thế nào ngừng lúc quan trọng như vậy! Hung hăng đập đập cái điện thoại, đem bực tức phát tiết, người cho ta đen đầu như tiểu thuyết! Nửa đêm hần tìm ai mượn điện thoại giờ, đồ sạc pin lại ném ở nhà, Nhan Mộc buồn bực nằm trên giường, không có người bên ngoài gọi thật vui sướng.

Cũng như thế này, Nhan Mộc có thể yên tĩnh hảo hảo sửa sang lại suy nghĩ lộn xộn của chính mình, tha thứ hay là không tha thứ?

Nhan Mộc ngơ ngác ghé vào đầu giường nhìn ánh trăng chiếu vào ban công, thoáng cái nhú mây thoáng cái hé miệng, trên mặt biểu tình có thể nói là đủ mọi màu sắc, hồi lâu, lông mày nhú chặt buông ra, phảng phất đẩy ra mây đen gặp trời nắng, khóe miệng Nhan Mộc có chút nhếch lên, mỉm cười lộ ra một tia giảo hoạt, hắc, Nhan Tích người chờ xem, tha thứ là có thể, bất quá sự tình cũng không đơn giản như vậy, dám đùa ta..... Ta giết, ta giết, thanh âm tổn hơi thừa lời của người nào đó.

Trong ngày nghỉ, tất cả các nơi du lịch luôn đầy ắp người, cổ trấn ngày xưa yên lặng trở nên huyền ảo, sóng người như dệt, Nhan Mộc cùng Nhan Tích đã sớm hẹn ngày mùng một tháng năm du lịch, vì tránh đi dòng người, bọn họ không có chọn những nơi nổi tiếng, chỉ cần đi ra ngoại thành một chút, thể nghiệm hương vị đám sương sớm bao phủ, đó là bình tĩnh trong đô thị khó có được.

Hôm nay, Nhan Mộc nhưng lại một mình đứng đó, phía dưới chính là sông chảy qua, Nhan Mộc ghé vào bệ cửa sổ bên cạnh, xem mấy người gài chậm rãi đi qua cầu, nhìn thuyền nhỏ ung dung xẹt qua, người trên thuyền thỉnh thoảng cười nhỏ.

‘Bảy tử báo cáo, có tin nhắn a’ Nhan Mộc liếc điện thoại trên mặt bàn, lại là tin nhắn Nhan Tích, không giống ngày hôm trước, hai ngày này nội dung tin nhắn Nhan Tích biến thành báo cáo cuộc sống, không còn là xin lỗi, mà là tỷ như thời gian đang dùng cơm hỏi câu, có ăn không? Đồ ăn vị thế nào? Hoặc là, dự báo thời tiết nói gần nhất hội hạ Tiểu Vũ, nhớ rõ mặc nhiều áo khoác, không nên xem thường mấy ngày lạnh kiểu này.

Bình thường như lúc trước ở chung, người không biết nhìn những tin nhắn này có lẽ sẽ cho rằng hai người này tình yêu cuồng nhiệt a.

Đối với tin nhắn Nhan Tích, Nhan Mộc là hết thấy không đáp, nhưng nhất định sẽ xem. Hần chính là muốn treo Nhan Tích, làm hắn cũng nếm thử tư vị bất ổn khó có thể bình an, tưởng tượng bộ dáng Nhan Tích mỗi lần gửi tin nhắn thì lại ôm ầm ầm chờ mong sau đó lại thất vọng thở dài, Nhan Mộc thích ý vô cùng a..... Hắn nghĩ thông suốt, sớm tha thứ muộn tha thứ đều là một sự việc, tại hắn lần qua lần lại một năm rưỡi, tất cả mọi người không thoả mái cuối cùng lại vẫn là happy ending, còn không bằng chính mình sớm ngộ ra, cho người nọ nhìn hắn xoay quanh, chính mình thống khoái..... Ha ha ha.....

Hừ hừ, người trên bệ cửa sổ lộ ra 2 cái sừng ác ma.

Coi như là ngày mùng một tháng năm, học sinh cấp ba cũng không thể buông lỏng, Nhan Thanh Vân vẫn là đi sớm về trễ, ngoại trừ trợ giúp thi thử đợt cuối, còn muốn chiếu cố đến tâm lý của bọn chúng, giải đáp thích hợp, cho nên cũng dị thường mệt mỏi, thỉnh thoảng hỏi qua Nhan Tích, Nhan Mộc như thế nào không có trở về, Nhan Tích nói Nhan Mộc vội vàng thi giữa kỳ, Nhan Thanh Vân thì không có hỏi nhiều, đối với con mình hẳn là phi thường yên tâm.

Nhan Mộc không trả lời làm cho Nhan Tích không yên bất an, hẳn cân nhắc không thấu tâm lý Nhan Mộc, chỉ có thể mỗi ngày gửi chút ít tin nhắn chờ đợi ngày nào đó phát sinh kỳ tích..

Nhan Tích ngồi ở trước máy vi tính ngẩn người, trống rỗng quay ra nhìn mấy cuốn tiểu thuyết vừa xuất bản, đây trong đầu đều là Nhan Mộc, bực bội đem máy tính tắt đi, cầm lên sổ tay trên mặt bàn, nhìn địa điểm viết ở trên, nghĩ đến khi đó còn hẹn Nhan Mộc cùng đi.

Bởi vì hai người quen nhau trong trấn nhỏ, cho nên đối với trấn nhỏ có cảm giác đặc biệt, hai người là hẹn tương lai đi khắp các trấn nhỏ, xem như kỷ niệm lần gặp nhau đầu tiên.

Nhan Tích sững sờ nhìn sổ tay du lịch, chuẩn bị nhiều như vậy cũng không thể uống phí, hay là đi a, cũng giải sầu luôn.

Nhan Tích thu thập mấy bộ y phục, lần này cũng không có mang máy tính bảo bối, rời xa thế tục tu tâm dưỡng tính một chút, một mình ngồi xe hơn hai giờ đến y trấn, một trấn nhỏ so với đô thị hàng hóa tràn ngập, trong lúc này tựa như thế ngoại đào nguyên, càng làm cho người ta thích hơn, lại có chút yên tĩnh.

Nước chảy xuyên các mà qua, cầu nhỏ trên làn nước xanh đọng lại hình ảnh ngược, có chút hương vị 24 cầu trắng sáng, trấn nhỏ không chỉ có cầu nhiều, ngõ nhỏ cũng nhiều, mưa bụi mờ mờ lung lung thì nghỉ chân tại đây, mờ mờ nhìn qua đá xanh đường nhỏ, mơ mộng, có lẽ người sẽ ở đâu đó gặp được định mệnh, nữ tử chèo thuyền qua nhẹ cười, càng làm du khách mê đắm cnahr đạp cùng sông nước dịu dàng

Nhan Tích lúc đến đó đã là buổi chiều, đang tìm kiếm chỗ ở, đột nhiên bay tới một hồi mùi thơm thoithối (bó tai đã thơm còn thoithối), chỗ này như hình dung, đó là bởi vì cái này đối với nhiều người chán ghét, thì thoithối không ngửi được, nhưng đối với những người này mà nói đó là nhân gian mỹ vị, thoithối cũng thơm. Nhan Tích tâm vừa động, tìm nơi ‘Mùi thơm’ phát ra, tìm được sạp bán chao tại bên cạnh cầu nhỏ.

Ha ha! Nhan Tích mừng rỡ, từ nhỏ thì hẳn biệt thích ăn cái này, chao bên ngoài giòn trong long long tiên diêm đặc biệt mê người, vui vẻ nói:”Ông chủ cho hai chén.”

“Được rồi.” Ông chủ nhanh nhẹn đưa cho Nhan Tích hai chén.

Nhan Tích ăn chao ngon lành cảm thấy mỹ mãn đi tìm nơi ăn cơm chiều, nhớ rõ lúc đại học, người trong ký túc xá chịu không được hương vị chao, thường xuyên đuổi hắn đi ra ngoài ăn, nói qua nói lại hẳn chính là vẫn vững tâm, hẳn còn thường xuyên cười nhạo ba người trong ký túc xá kia không hiểu ăn, lãng phí.

Nhan Tích chân trước vừa đi, một người tuổi còn trẻ cũng tới trước quán chao,” Ông chủ cho ta chén chao, nhiều ớt.”

“Ai? Tiểu tử lại là người a, mỗi ngày lại đều đến.” Ông chủ Lý nhận ra người trước mắt.

“Ngài nhớ rõ ta a?” Nhan Mộc cười hỏi.

“Người sáng trưa chiều đều đến một lượt, muốn không nhớ rõ cũng khó a.” Ông chủ Lý ăn ngay nói thật, sau đó mang theo giọng điệu người già đặc biệt hiền lành thân thiết nói,” Thích ăn như vậy? lần này sẽ đãi người.”

“Không được, ông chủ ngài cũng là làm ăn nhỏ thôi mà.” Nhan Mộc từ chối, kiên trì trả tiền.

Ông chủ cho Nhan Mộc nhiều hai khối đậu hủ, Nhan Mộc cười cười ngược lại không có cự tuyệt, điện thoại trong túi áo chấn động lên, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là Nhan Tích.

‘Có ăn cơm không? Ta vừa mới ăn chao a ăn thật ngon, lần sau mang người đi, hiện tại ăn lá sen bún thịt cũng rất ngon, đặc biệt thơm.’

Ọc ọc Nhan Mộc nghe được rất rõ ràng tiếng bụng réo, trên mặt nhuộm lên một tầng hồng nhạt, đồng thời chột dạ nhìn mọi nơi vài lần, hắn còn không có ăn cơm chiều, dạ dày thoáng cái đã tin nhắn đánh thức. Bất quá..... Chao, lá sen bún thịt? Nhan Mộc giật mình, tên kia sẽ không cũng tới nơi này đi?

Nghĩ vậy, hì hì, Nhan Mộc không khỏi cười thầm, vậy đại khái đã là duyên phận, tuy nhiên như thế, Nhan Mộc cũng không có hỏi Nhan Tích.

Kiên trúc dân cư sắp xếp tính xảo khéo léo hai bên bờ sông, sắc trời dần tối, mặt trời lặn tỏa ra ánh nắng chiều, cả trấn nhỏ bị nhuộm lên một màu tím than xinh đẹp, biển hiệu giả cổ, bên trên có một chữ trà giả nét bút lông, mái cong cong treo đèn ***g đỏ, lộ ra ánh sáng mỏng lung, ngọn đèn dầu lưu ly chiếu rọi lên mặt nước, trấn nhỏ tăng thêm vài phần xinh đẹp, giống như say như tỉnh.

Nhan Tích ngồi trong quán bên cạnh bờ sông, tựa như đắm chìm trong cảnh đẹp ảo mộng tại đây, ảo tưởng tương lai đầu bạc răng long, đi lại cũng không vững vàng, cùng một người chậm rãi đi dạo ở đây, mưa bụi giữa hành lang, cùng nhau đi từng chút từng chút một.

Chỉ là ngọn đèn hồng hồng lại có điểm làm cho người ta nhìn không được hiểu sai a, Nhan Tích không khỏi thở dài, gửi tin nhắn cho Nhan Mộc, hắn hiện tại chính là nghĩ vô luận thấy cái gì tốt, có ý kiến gì không đều không thể chờ đợi được cùng Nhan Mộc chia sẻ, làm cho hắn chia sẻ yêu ghét thương hận của mình.

Nhan Mộc nhìn này tin nhắn chỉ có một ý nghĩ, đại sắc ma! Sau đó tắt máy đi xuống lầu đi kiếm đồ ăn

Tiếng sáo bi thương lọt vào tai, Nhan Tích theo hướng âm thanh đem ánh mắt quăng hướng bờ bên kia, không đếm xỉa tới thoáng nhìn, một thân ảnh quen thuộc rơi vào đôi mắt, Nhan Tích lập tức sững sờ, trong nội tâm nói không nên lời là ngạc nhiên hay là vui mừng, lập tức đứng dậy trả tiền cơm hướng về phía bên kia sông đi đến, bất đắc dĩ bị nước sông ngăn lại, chỉ có thể dùng ánh mắt tập trung nhìn người đối diện nọ, cấp tốc hướng cây cầu gần nhất chạy tới, trên đường đi cũng không biết đụng phải bao nhiêu người, nói ít nhiều câu thực xin lỗi.

Đợi tới gần người nọ, Nhan Tích vui không tả siết đích hô:” Mộc Mộc!”

Thân ảnh đứng dưới ánh sáng hồng hồng cứng đờ, nhẹ nhàng liếc Nhan Tích, quay đầu bỏ chạy, sau đó hai người bắt đầu truy đuổi đại chiến.

“Nhan Mộc!” Nhan Tích không để ý ánh mắt quái dị của người chung quanh, liều mạng đuổi qua một đường lại một đường nhỏ, thềm vào! Thật không nghĩ tới Nhan Mộc tiểu tử này có thể chạy như vậy! Ngoặt qua mấy cái ngã tư, bóng dáng Nhan Mộc biến mất trong tầm mắt, Nhan Tích uể oải dầm dẫm tường, cái gì trấn nhỏ vùng sông nước, hẩn hiện tại hận chết nơi này khắp nơi đều là nước! Qua vài chỗ rẽ sẽ mất dấu.

Nhan Tích ủ rũ, buồn bực chẳng có mục đích, đi vào một cái ngõ tắt nhỏ lúc chợt nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, vô ý thức đích nghĩ đến cướp bóc, cướp thì cướp, dù thế nào đi nữa hẩn hiện tại không sao cả, tâm tình phi thường hậm hực. Phát giác đối diện người nọ dừng lại, Nhan Tích kỳ quái, khê ngẩng đầu, thấy rõ khuôn mặt người nọ thì hẩn hoàn toàn ngây ra đó, không dám động, sợ có gió thổi cỏ lay, người nọ lại chạy.

Đồng dạng, Nhan Mộc cũng rất kinh dị, đang đi dạo thì gặp được, sau đó chứng kiến Nhan Tích bất động ở đằng kia nghĩ động cũng không dám, trong ánh mắt lộ ra vội vàng hoảng hốt lại đặc biệt..... muốn cười thật to, ha ha ha..... Nhưng bây giờ lại muốn chịu đựng bày ra gương mặt lạnh như băng.

” Mộc Mộc.....” Nhan Tích nhẹ nhàng mà gọi tên của hẩn, trong ánh mắt có thật sâu áy náy cùng kinh hoảng, hoàn toàn không còn tiêu sái như trước kia nữa.

Nhan Mộc là lần đầu tiên chứng kiến thần sắc Nhan Tích như vậy, tuy nhiên mang theo tâm tính trả thù, thật là chứng kiến bộ dáng Nhan Tích lo được lo mất sợ hãi rụt rè, lại có điểm không đành lòng, giống như đùa quá mức phát hỏa..... Nhưng vừa nghĩ tới Nhan Tích biết mình giả mạo bút danh hẩn, không chừng trước kia ở sau lưng cười hẩn, cơn tức lại nổi lên, bấm véo véo trong lòng bàn tay nhắc nhở, lúc này mới vài ngày, Nhan Mộc không cần phải dễ dàng lui bước như vậy, không hung ác chút, Nhan Tích người này không nhớ giáo huấn.

Sắc mặt Nhan Mộc lạnh như băng, đương nhiên chỉ là cố bày ra thôi, khinh thường liếc nhìn Nhan Tích, xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước, chợt nghe đến sau lưng hét thảm một tiếng, cảm thấy cả kinh, không hề nghĩ ngợi chân đá bước đi trước đại não, lập tức quay lại, chỉ thấy Nhan Tích ngồi chồm hổm trên mặt đất, oa thành một đoàn.

Nhan Mộc cúi người đỡ lấy hẩn, không che dấu được ân cần,”Người làm sao vậy? Có nặng lắm không?”

Nhan Tích chậm rãi ngẩng đầu, chứng kiến Nhan Mộc quan tâm, khóe miệng lướt qua ý cười rất nhỏ, nhanh như sao trên trời chọt lóe lên rồi lẩn vào mây mắt, lập tức về mặt đau khổ nói: "Ta sát sinh."

"Cái gì?" Nhan Mộc đầu theo không kịp chuyển đổi quái dị của hắn, con mắt hình cầu đen kịt sáng ngời nhìn hắn, tràn ngập nghi hoặc, bất quá không có việc gì là tốt rồi.

"Giết chết một con kiến."

Ý thức được chính mình bị đùa giỡn, Nhan Mộc tức giận nói: "Người....." Lời còn chưa dứt đột nhiên bị mạnh mẽ tóm lấy, rơi vào ngực Nhan Tích, tựa như khóa cài bị hắn chăm chú ôm eo.

Nhan Tích dùng khóe môi vuốt ve tóc mai Nhan Tích, như vuốt ve cánh hoa mềm mại.

"Người căn bản không có việc gì! Lừa đảo! Gào quỷ gì, làm cho người ta mò mẫm lo lắng, buông tay!" Nhan Mộc tùy hắn, cũng không còn né tránh.

"Tốt lắm tốt lắm, không tức giận, không tức giận." Nhan Tích vuốt lưng của hắn dỗ dành, chết cũng không buông tay.

"Thúi lắm, có tức hay không do là người nói?! Buông lão tử ra." Nhan Mộc như mèo con nổi giận.

Hai tay bỗng nhiên buông lỏng, Nhan Mộc ngược lại có chút kinh ngạc, gặp Nhan Tích dùng cặp mắt sáng ngời thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, bao gồm nhu tình tựa như một vò rượu ngon lâu năm cơ hồ có thể say chết người, Nhan Mộc dần dần tựa đầu thấp xuống dưới, theo mép tóc đen nhánh bên cạnh lộ ra lỗ tai ửng đỏ.

"Mộc Mộc, ta sai rồi, tha thứ ta được không?" Nhan Tích trên mặt hiển thị rõ chân thành tha thiết, thanh âm trầm thấp quanh quẩn bên tai, như vậy có điểm khẩn cầu, có điểm không thể làm gì, hung hăng, nắm chặt tâm Nhan Mộc.

Nhan Mộc chỉ là cúi thấp đầu, không nói tiếng nào, Nhan Tích thử hôn nhẹ lên trán hắn, Nhan Mộc không có kháng cự, trong lòng vui vẻ, lại kéo đi đi lên, dùng gò má cọ mép tóc Nhan Mộc, trong nội tâm vui sướng hài lòng. Nhan Mộc xem Nhan Tích mừng rỡ như mất đồ quý mà tìm lại được, liền tựa ở trên vai của hắn, nhẹ nhàng thở dài, tính, không chơi.

Ánh trăng trong vắt chiều trên mặt đất, tựa như màu sáng bạc của sông, trong ngõ nhỏ hẹp dài, ngẩng đầu chính là ngôi xanh ngần cách ngõ nhỏ với bầu trời màu tím than, trong ngõ nhỏ truyền đến âm thanh rên rỉ vỗ vụn như mèo con.

Nụ hôn nhu hòa cẩn thận rơi vào đầu lông mày, theo đuôi lông mày chuyển tới lỗ tai, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua ốc tai, tựa như tại nơi đây lửa lại dội một đồng mỡ, Nhan Mộc 'Vụt' thoáng cái đốt hồng thấu. Ngón tay nhẹ nhàng điểm trên lưng Nhan Mộc, tựa như đang đàn dương cầm, chọt dừng lại, chậm rãi, như

giảm phải tình cảm mãnh liệt nhiệt tình trơn mịn sống lưng của hắn, khiến cho hắn run rẩy rất nhỏ. Hôn thong thả trượt đến khoe môi, trên môi mềm mại, tựa như bức tượng sứ trắng tinh tể, một số bút dốc lòng phác hoạ, cẩn thận phác hoạ, hai người ánh mắt lưu chuyển quần giao, toát ra chính là thân mật vô tận giữa tình nhân.

Hôn môi như đầu bút lông hết đậm lại sang nhạt, lúc sau lãnh đạm chuyển sang nồng nàn, tiến tới xâm nhập thăm dò, Nhan Mộc nhẹ nhàng hừ một tiếng, sương mù, che chắn ánh mắt giống như sứ trắng Yên Vũ Giang Nam, thanh lệ như mộng, làm cho người ta sa vào.

Hồi lâu, trong ***g ngực tim đã nhảy như sấm, hai người đôi môi quần quít luyến tiếc chia lìa, vẽ ra một đường tơ bạc mập mờ, Nhan Mộc cũng phát hiện, hai gò má lập tức như mặt trời lặn, đỏ thắm trời, lại phẳng phất thanh nhả như dòng nước thần nhiên từ trên núi chảy xuống, nhưng cũng không có vẻ đột ngột.

Nhan Tích nhìn bộ dáng Nhan Mộc ngây ngốc tựa hồ còn không có lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cười, âm sắc nhu tĩnh thấp mị, như làm cho người có thể say rượu, tinh khiết và thơm mê người, ấm như gió xuân, vươn tay sờ lên gò má hồng Nhan Mộc, lại thú vị dường như nhẹ nhàng gõ gõ vành tai của hắn.

Nhan Mộc theo trong hoảng hốt tỉnh lại, nhìn Nhan Tích hơi nghiêng ngấm cười, sờ sờ lỗ tai của mình nữa, vừa rồi trong mắt vài phần mê say tán đi, ngấm lại vừa mới chính mình bị hôn áp đảo, quên hết tất cả, thở phì phì trừng mắt Nhan Tích, như con mèo nhỏ không hề có lực sát thương: "Ban ngày ban mặt lưu manh đùa giỡn!"

"Sách, đây không phải là lưu manh mình người sao, những người khác ta còn không có hứng thú, vừa mới cũng không biết là ai say mê đó." Nhan Tích được tiện nghi còn khoe mẽ, "Giống như người đang quay cuồng, ân....." Nhan Tích sờ cằm cao thấp dò xét Nhan Mộc, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Lưu manh!" Nhan Mộc tức giận đứng lên, chân có chút như nhũn ra, bình thường từ ngữ phong phú cũng bị chuyện vừa rồi rậm 1 phút bốc hơi.

Nhan Tích cười hì hì ôm chầm Nhan Mộc, vô liêm sỉ nói: "Chúng ta đây tiếp tục đùa giỡn lưu manh đi a....."

Nhan Mộc bị lôi đi, lúc này hắn có điểm ảo não, nhanh như vậy tha thứ Nhan Tích, mình cũng thoáng cái đã bị hắn nắm mũi dẫn đi, hoàn toàn không có chủ quyền, buồn bực!

Nhan Mộc đi theo Nhan Tích vào bờ sông bên cạnh, cùng thuyền nươg thuê thuyền, hơn nữa không cần nằng chèo thuyền, hắn hy vọng chỉ có hắn và Nhan Mộc hai người, thuyền nươg chần chờ một hồi, cuối cùng cũng bởi vì Nhan Tích cho nhiều tiền thuê lại cũng đủ tiền thể chấp mà vui tươi hơn hử đồng ý.

"Ngồi thuyền? Không phải trở lại khách sạn sao? Ta còn tưởng rằng..... Cho rằng....." Nhan Mộc có chút ít kinh ngạc, lời phía sau không dám vô duyên nói ra, nhưng vừa nghĩ tới chính mình hiểu sai, không khỏi ngượng ngùng, Nhan Tích kỳ quái, cố ý nói mập mờ như vậy.

"Cái gì? Chẳng lẽ đi thuyền đêm người không hài lòng sao?" Nhan Tích giả bộ quá sợ hãi, sau đó lại tà ác

cười cười, nhìn lướt qua Nhan Mộc xụ vai xuống mang một ít áy náy nói, "Ngô, Mộc Mộc ta sai rồi, làm người thất vọng, ta không biết thì ra người hy vọng ta đùa giỡn lưu manh."

Nhan Mộc gân xanh nổi lên, lấy khuỷu tay đập nhẹ hấn, bắt chắp hình tượng, thẹn quá hoá giận rống: "Cút đi!"

"Hung dữ như vậy, ta chịu được, không có người thèm!" Nhan Tích một bộ dáng thật vĩ đại, không cút đi ngược lại ôm càng căng, ôm lấy hấn xoay người lên thuyền.

"Với người cùng một chỗ, ta nhất định sẽ giảm thọ." Nhan Mộc bùm lấy dạ dày buồn rầu nói.

"Yên tâm, ta đem tuổi thọ của ta cho người, sinh cùng một chỗ sinh, chết cùng chết."

"Người thật đáng ghét! Làm cho ta tức giận."

"Ách." Nhan Tích do dự thoáng cái nói "Mộc Mộc, ngữ khí người vừa nói chuyện giống như mẹ của ta..... A a! Đại hiệp đại bảo bối yêu quý! Tha mạng tha mạng!" Âm điệu chuyển sang hoảng sợ, sau đó người nào đó bắt đầu ăn nói khép nép cầu xin tha thứ.

14. Chương 14

Nhan Mộc không chút khách khí hướng Nhan Tích đá một phát: "Đi vào!" Nhan Tích rất phối hợp ồm một tiếng ngã đi vào, xem như cho Nhan Mộc đủ mặt mũi.

"Người bảo thuyền nương đi, người biết chèo thuyền sao?" Nhan Mộc không khỏi lo lắng.

"Đương nhiên biết!" Nhan Tích vỗ vỗ ngực, tràn đầy tự tin, "Người cũng không nên quên quê là vùng sông nước, từ nhỏ ta về đều mang theo một đám người đi chèo thuyền, cũng đã xảy ra không ít chuyện lý thú."

Nhan Mộc mắt sáng rực lên, hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì?"

Nhan Tích giảo hoạt nhìn hấn một cái: "Muốn biết? Hôn nhẹ một cái sẽ nói cho người biết."

Nhan Mộc trừng mắt liếc hấn một cái, còn lâu mới chủ động hôn hấn để hấn thực hiện được thú tính, một mình tựa ở bên cạnh mũi thuyền nhìn sóng nước tràn ngập màu sắc phía bên ngoài.

Nhan Tích trầm thấp lẩm bẩm một câu, thực không được tự nhiên. Sau đó mặt dày mày dạn đi đến cạ vào Nhan Mộc, Nhan Mộc làm bộ đẩy hấn vài cái thì thôi.

“Đến, ném thử chút quà vật.” Nhan Tích bỏ ra mấy thứ điểm tâm nhỏ.

“Tại sao có thể có những này?” Nhan Mộc cảm thấy thần kỳ, hẳn còn tưởng rằng chính là ngồi thuyền.

“Cái thuyền này thực ra ta đã dự định sẵn rồi, hay là nói chưa đi lần nào, chúng ta là khách hàng đầu tiên, không sai a, cho nên ngay từ đầu liên lạc thì đã bảo chuẩn bị đồ ăn tốt một chút, vốn là nghĩ muốn một người cô đơn.” Nhan Tích vừa nói vừa thở dài, dùng một loại ánh mắt đáng thương nhìn qua Nhan Mộc.

“Tự làm tự chịu, đáng đời!”

“Chỉnh người chút, ta rất không yêu mến ‘Tự, làm, tự, chịu.’” Nhan Tích một chữ dừng lại, chữ cuối cùng càng ngày càng nặng.

“Thèm vào! Đầu người chỉ nghĩ mấy chuyện tình sắc là giỏi!” Nhan Mộc liếc hẳn.

“Cái này muốn cảm tạ Mộ Nhan đại nhân bồi dưỡng.” Nhan Tích cười gian tà, lộ ra một ngụm răng trắng.

Nhan Mộc vừa lúc uống trà, nghe được hai chữ thì một ngụm phun ra, nghĩ chính mình viết gì đó bị Nhan Tích xem, gò má nhện không được nóng lên, Nhan Tích đáng tiếc dường như nhìn những trà kia: “Ai ai lãng phí.”

“Người người xem lúc nào? Xem nhiều hay ít?” Nhan Mộc nói lấp hời, khẩn trương cào cào trong lòng bàn tay, phải biết rằng hẳn viết gì đó cũng không phải là loại thanh thủy, hơn nữa đã từng oán hận Yến Về ra sách bán chạy nhất, hại hẳn không biết bao nhiêu tiền, lại viết ngược một phen, được rồi, hẳn thừa nhận loại này là lòng dạ hẹp hòi.

“Nên xem đều xem hết.” Ánh mắt Nhan Tích chạy trên thân Nhan Mộc, câu nói mang hai ý nghĩa.

A..... Nhan Mộc thất vọng, trở về khóa văn cũng không kịp, hơn nữa nhìn đến Nhan Tích giống như sắc lang hận không thể đập hẳn bẹp dí

“Ta đi ra ngoài chèo thuyền.” Nhan Tích đứng dậy đi đến đuôi thuyền cầm lấy mái chèo, mặt khác trong hòng ngâm nga bài ca mình tự biên, “Mang theo người của ta σ..... Đi bỏ trốn a.....”

“Người hát như ma quỷ múa loạn!” Nhan Mộc bùm lấy lỗ tai, tiếng ca Nhan Tích đưa tới người đi dạo bên cạnh bờ, Nhan Mộc càng thêm quẫn, hoàn toàn co lại ở trong mũi thuyền, làm cho người bên ngoài kia không thấy mặt mình.

“Người không thành thật, ta ở đại học thì chính là top 10 ca sĩ trường, lúc ấy đứng ở trên đài ca hát còn có nhiều em gái xinh tươi ” Nhan Tích đắc ý nói.

“Hừ, người khoe khoang với ta?” Nhan Mộc giận tái mặt.

Nhan Tích lập tức nín nói: “Ngô, đều là hoa dại ven đường.”

Sông nhỏ kéo dài khắp trấn, đảo mắt chính là mặt hồ khoáng đạt, gió nhẹ xen lẫn mùi cỏ cây thơm ngát đập vào mặt, tươi mát hợp lòng người, Nhan Mộc hít thở thật sâu, trong nội tâm có loại cảm giác rộng mở thư thái.

Bên bờ có một cái cầu nhỏ, lại hướng xa xa đó là ruộng lúa của nông gia, bên cạnh bờ khác thì là cây liễu, Nhan Mộc nhớ lại khi đó cùng Nhan Tích xem quảng bá sách thượng thấy hình ảnh này mới quyết định đến nơi đây du lịch.

Nhan Tích khom người chui vào trong thuyền, thân mật cùng Nhan Mộc ngồi một chỗ, chỉ vào mái hiên treo tóp năm tóp ba đèn ***g, tại trong bóng đêm loáng thoáng nói: “Đây là Sông bất hối.”

Nhan Mộc nhìn về phía hấn chờ hấn giải thích.

“Cầu kia có mấy trăm năm lịch sử, nghe nói hai người cùng nhau xuyên qua cái này hơn trăm mét chính là một con sông dài, không thể quay đầu lại, một đường đi xuống đi, chính là đời đời kiếp kiếp.” Nhan Tích nói xong vô ý thức cầm tay Nhan Mộc.

Nhan Mộc tiếng lòng khê nhúc nhích, lúc này điện thoại đột nhiên vang lên âm báo tin nhắn, Nhan Mộc cầm lên xem, là số không có trong danh bạ, “Nhan Tích có ở bên cạnh người không?”

“.....” Nhan Mộc không nói gì, cái này a, Nhan Tích đã ở một bên, liếc qua dây số, “Đây là biên tập chịu trách nhiệm của ta.” Bắt đầu xuất tuyệt chiêu, nhớ rõ trước kia Nhan Tích trốn điện thoại, thần truy biên tập Phù Tử Lê đại nhân sẽ quấy rầy người bên cạnh hấn, không thể không bắt được mình.

“Cắt.” Nhan Mộc đưa di động ném cho Nhan Tích, không biết có phải hay không có chút thông cảm. Nhan Tích buồn cười nhìn biểu tình hấn xen lẫn hăm mộ cùng ghen ghét.

“Chuyện gì? Đi chơi một lát, người không cho người sống yên ổn a.” Nhan Tích trả lời tin nhắn được vài giây, âm điện thoại đã vui sướng vang lên.

Dù sao tiếp nghe không cần phải tiền điện thoại mình, quản người gọi đường dài hay gọi quốc tế, Nhan Mộc cũng rất hào phóng chấp thuận Nhan Tích tiếp nghe. Nhan Tích cầm lấy điện thoại, một câu uy còn không có mở miệng, bên kia đã vội vàng hỏi: “Nhan Tích đại nhân! Tiểu thuyết cải biên phim truyện này người rất cuộc lo lắng cái kiểu gì vậy?”

“Không lo lắng.” Nhan Tích nhàn nhạt cự tuyệt, loại kiên quyết ván đã đóng thuyền.

“Người người người không thể dùng đầu óc tự hỏi sao.....” Phù Tử Lê liền chết nói ra những lời này.

Nhan Tích hừ nhẹ một tiếng, nghe không ra có tâm tình gì, Phù Tử Lê mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Nhan Tích y nguyên bình tĩnh nói: “Chính là dùng đầu óc tự hỏi mới quyết định như thế, người không cần khuyên nữa, nói không.....” Nhan Tích lời của chưa xong điện thoại đã bị Nhan Mộc đoạt mất, loảng quăng nói, “Biên tập đại nhân, cho ta đã thông Nhan Tích chút được không?”

Phù Tử Lê lại nghe ra Nhan Mộc có chút ít nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ lại nghĩ, nếu như Nhan Mộc nói một câu có thể bằng cả trăm câu của mình, liên tục không ngừng nói: “Hảo hảo, người giúp ta khuyên nhủ tên ngốc này, đã làm phiền người.”

Nhan Tích nghi hoặc nhìn Nhan Mộc, người nọ giống như xem quái vật nhìn chòng chọc chính mình, sờ sờ mặt của mình, không có cái gì kỳ quái a, lập tức da mặt dày cười cười nói: “Hắc, ta biết rõ ta mị lực lớn, người nhìn chòng chọc như thế cũng có chút thẹn thùng.”

Nhan Mộc trợn trắng liếc hần, nói thẳng: “Nghe các người vừa rồi ý là muốn chuyển thể tiểu thuyết của người thành phim sao?”

“Ân.”

Nhan Mộc hận quả thực là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dùng ngôn từ giáo huấn nói: “Người sợ não bị hỏng rồi? Cơ hội làm phim tốt như vậy cũng cự tuyệt, còn tự hỏi, ta xem người là dùng chân tự hỏi!”

Nhan Tích ủy khuất: “Ta không phải đều là vì tốt cho người sao.”

“Liên quan quái gì đến ta?” Nhan Mộc dừng lại, tiêu tan chút ít khí.

“Sau khi dựng phim đương nhiên là muốn tuyên truyền, đến lúc đó người ăn nói sao với mọi người? Bọn họ đều nghĩ người mới là Yến Về.”

“Ngô.....” Nhan Mộc choáng váng, khí thế một tiết ngàn dặm, kết quả là mình sai, ủ rũ áy náy vô cùng, “Thực xin lỗi.” Đều là bị mình làm phiền hà, ai ai, Nhan Mộc dĩ thường buồn nản, nhìn hồ nước bên ngoài, hận không thể nhảy xuống luôn cho rồi.

“Cáp, không quan trọng, dù sao ta cũng không quan tâm, sau nói nếu không người ngốc núc ních giả mạo cái bút danh này, chúng ta cho dù quen cũng không chắc chắn phát sinh nhiều chuyện như vậy, cho nên là bởi vì họa được phúc, cùng người ở một chỗ so ra không chuyện gì quan trọng bằng.” Nhan Tích ôm chầm đà điếu Nhan Mộc an ủi.

Đáng tiếc lời này bằng không, tâm tình Nhan Mộc là rớt xuống ngàn trượng ngã đến đáy cốc.

“Nếu không ta lại cùng biên tập thương lượng một chút, xem có phương pháp vẹn toàn đôi bên hay không?” Nhan Tích lo lắng, hần lo lắng Nhan Mộc suy nghĩ, buồn bực không phải một ngày hai ngày, đến lúc đó thật buồn bực chính là mình, lời này thuần túy là vì tạm thời thuận tâm Nhan Mộc.

Quả nhiên Nhan Mộc mắt sáng rực lên, tràn ngập hy vọng nói: “Vậy người cố gắng tranh thủ, đừng buông.”

“Ngô.” Nhan Tích tùy tiện đáp ứng, nhưng cũng không có để ở trong lòng, Tiểu Mộc đầu có thể nghĩ thông suốt, đột nhiên mặt hồ có điểm điểm lục quang bay qua, Nhan Tích chỉ bên ngoài vui vẻ nói, “Đom đóm.”

Hai người trưởng thành, tâm hồn trẻ con, cười đến phát khờ luôn, lục quang lốm đốm trên mặt hồ khoan thai bay qua bay lại, không bằng loại thái dương chói mắt, không có ánh trắng mông lung, lại có cảm giác ban đêm ấm áp lãng mạn.

Đường gần nhà Nhan Mộc trước kia còn có một cái hồ, đến mùa hè còn có hoa sen, khoảng thời gian thích nhất là cùng đám bạn đi bắt đom đóm, lấy nylon bịt kín miệng bình rồi đục vài cái lỗ thông gió, vậy sau, rồi mới hiệu kỳ để sát vào nghiên cứu bụng nhỏ màu xanh biếc.

Đáng tiếc bây giờ không có.

Nhan Tích đem tất cả truyền thuyết về đom đóm mình biết đều kể ra, Nhan Mộc nghe được sững sờ, “Người biết rất nhiều.”

“Ha ha, đương nhiên ” Nhan Tích nếu có thể một điểm cũng sẽ không khiêm tốn.

Hai người sau khi bơi thuyền trở lại khách sạn, Nhan Tích vốn đang nghĩ thân mật một chút, đáng tiếc Nhan Mộc không biết là không hiểu phong tình, hay là cố ý chọc giận người, ngả đầu nằm ngủ, Nhan Tích than thở, chỉ có thể sờ sờ đụng đụng ăn đậu hủ chút, rồi mới theo ngủ.

Sau khi chấm dứt nghỉ dài hạn, cuộc sống lại khôi phục quỹ đạo bình thường, Nhan Tích cùng Nhan Mộc tháo bỏ khúc mắc, ở chung càng thoải mái hơn, còn ngoài ý muốn lợi dụng bút danh nhiều hơn vài phần chế nhạo.

Tỷ như, Nhan Mộc lười biếng thì không nghĩ giữ Bánh Bao, mà Bánh Bao gào khóc kêu đau vây lấy hần, Nhan Mộc lại xông đánh tại trên máy vi tính ngọt ngào lại ân cần gọi Nhan Tích, Yển Về đại nhân..... Cộng thêm bộ dáng tê mi lộng nhãn, Nhan Tích giật mình một cái, ho khan vài tiếng, thì chỉ có thể hành động lao động, đây là phương pháp lúc Nhan Mộc luôn luôn làm.(Không hiểu đoạn này viết gì luôn)

Nhan Tích lúc nào cũng chịu thiệt sao? Không không, hần sẽ ở trên giường đòi lại cả tiền lời.

Ví dụ như muốn làm chuyện đó trên gạch men, sẽ nghe được thảo luận như sau.

“Yêu mến sao?” Mang theo hương vị ác ý trêu chọc.

“Đồ rùa rút đầu chết tiệt, người lại thích cái chuyện biến thái này! Buông tay!” Thanh âm thẹn quá hoá giận.

“Giê? Ta thấy trong tiểu thuyết người viết làm như này rất là vui vẻ mà.”

“Chó má ăn khóp, vậy người viết tiểu thuyết trinh thám chính là rất thích giết người, a a ân bỏ ra, buông ra ân a.....” Cuối cùng Nhan Mộc liều mạng dùng một tia lý trí cuối cùng thề, “Lão tử sau này sửa thành thanh thủy!”

Sau đó tiến hành chuyện không nên để nhiều người biết.....

Theo như trong nhà quy định, rửa chén là thay phiên, nhưng Nhan Mộc lười biếng cũng sẽ đem phần của mình đưa cho Nhan Tích, nghe đến âm thanh mở khóa của Nhan Thanh Vân thì lại vọt chạy vào phòng bếp, đoạt tạp dề cùng chén giả bộ cần cù lao động, Nhan Tích cười cười thì do lấy hấn, mấy lần lần này hậu, Nhan Thanh Vân vì bọn họ mà mặt nhọc nói: “Lừa gạt ai đó, tay tiểu Tích còn đang ướt, còn có người buộc tạp dề sai rồi.”

Bị vạch trần, Nhan Mộc mặt đỏ lên, rồi Nhan Thanh Vân hướng Nhan Tích nói tiếp: “Người như vậy làm hư hấn.”

Nhan Tích vui tươi hơn hử cười khúc khích, nhưng trong lòng một điểm cũng không ngốc, lời của Nhan Thanh Vân nói với hấn về kẻ nằm dưới này, làm hư mới tốt, sau này không có người muốn, cho dù rời đi cũng sẽ muốn trở về. Hướng chi nhạc phụ đại nhân vì mình mà nói, kỳ thật trong lòng vẫn là rất vui vẻ a, nếu không trái lại, hấn khẳng định mặc kệ.

15. Chương 15

Chuyện tiểu thuyết Nhan Tích chuyển thể thương lượng đến cuối cùng cũng thành công, hấn không cần theo phim làm tuyên truyền, bởi vì đạo diễn cùng nhà xuất bản cảm thấy có lẽ thần bí cũng là một kiểu tuyên truyền, thế là Nhan Tích thoát rồi, vì thế Nhan Mộc rất vui vẻ, ít nhất hấn đối với Nhan Tích bớt đi một phần áy náy.

Lúc Nhan Tích đi vào quán cà phê, Phù Tử Lê đã chờ ở đó, khung cảnh nơi này rất tốt, yên tĩnh ưu nhã, các vách ngăn dùng cây cảnh hoa lá, càng làm tăng thêm phần tự nhiên.

“Hôm nay ngoại trừ ngài Lý, còn có tiểu thư Quan Mễ Lâm, nàng chính là độc giả của người, rất thích sách người, người để yên cho ta nói nhá.” Phù Tử Lê trước đó nhắc nhở.

“Ừng đối nàng làm cái gì, cũng không phải người quen.” Nhan Tích không cho là đúng nói.

“Sách, tiểu tử ngươi có biết cái gì là áo cơm cha mẹ, đúng rồi, nghe nói dự định nữ diễn viên là nàng.”

Nghe vậy, Nhan Tích không khỏi nhú nhú mày.

“Không bày ra cái bộ dạng này, ta trước đó gặp qua, chính là cũng có cảm giác giống với nhân vật trong tiểu thuyết, nghe nói hành động cũng không sai, cho nên có thể diễn không đơn thuần bởi vì nàng là tiểu thư nhà tài phiệt.” Phù Tử Lê vỗ vỗ vai Nhan Tích nói, “Đối với chuyện tuyển chọn, đạo diễn Lý sẽ làm tốt, dù sao đây cũng là thành bại mấu chốt, cho nên an tâm.”

Nhan Tích cắt một tiếng, từ chối cho ý kiến, bất quá Phù Tử Lê đã nói như thế, hắn mặc kệ ánh mắt tin tưởng của Phù Tử Lê, nhưng ngay cả như vậy, đối với loại sự tình này không khỏi có điểm chán ghét.

Đột nhiên Phù Tử Lê hướng cửa ra vào quán cà phê vẫy vẫy tay, Nhan Tích ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nam nhân hơn ba mươi cùng một nữ sinh chừng hai mươi hướng bọn họ đi tới.

Lý Ân, trên tạp chí gần đây Nhan Tích thường thấy hắn, đạo diễn tư tưởng mới, hôm nay cảnh tượng vô hạn, một người sắc sảo lóa mắt như vậy hôm nay lại ăn mặc hưu nhân, cũng không chói mắt như trên tạp chí hoặc là TV, cùng ánh mắt Nhan Tích một đôi nhìn lên, liền thân thiết cười cười, xem ra ngược lại rất bình dị gần gũi.

Đến nỗi nữ sinh kia vừa nhìn thấy Nhan Tích mặt liền hiện lên một vạt hồng hồng, Nhan Tích tự động bỏ qua, không đáng đánh giá.....

Phù Tử Lê đầu tiên là giới thiệu ba người, vốn đang nghĩ khách khí nói một chút, Lý Ân lại dừng lại, đối Nhan Tích nói: “Chúng ta trực tiếp tiến vào chủ đề, thương thảo vấn đề tình tiết.”

Nhan Tích mỉm cười gật đầu, không nói nhằm không câu nệ chính là tính cách hắn yêu mến, trận này hợp tác bọn họ có thể rất vui vẻ.

Trong quá trình nói chuyện với nhau, Quan Mễ Lâm thỉnh thoảng giải thích một ít cách nhìn của mình đối với tiểu thuyết, cái này cải biến thành kiến của Nhan Tích trước đây, xem ra thiên kim tiểu thư này đích xác không phải chỉ bằng thân phận mới có thể tham dự diễn xuất, trong mắt nhiều hơn vài phần thưởng thức, thế là cải biến thái độ lạnh nhạt lúc trước.

Lý Ân tựa hồ đoán được Nhan Tích nghĩ gì, hướng Nhan Tích cười cười, chủ quan hắn là người tin tưởng ánh mắt ta, ta cũng không phải là chọn bình hoa không hề thực lực.

Quan Mễ Lâm gặp Nhan Tích thay đổi thái độ đối với mình, trong nội tâm tự nhiên vui mừng, thần thái tươi cười sáng lạn, cũng càng bạo dạn, nói chuyện cũng nhiều chút ít.

Phù Tử Lê vốn xem thái độ Nhan Tích đối Quan Mễ Lâm không khỏi âm thầm đổ mồ hôi, thỉnh thoảng chiếu cố thoáng cái Quan Mễ Lâm cùng nàng nói mấy câu, miễn cho nàng xấu hổ, khá tốt Nhan Tích tiểu tử này sau sửa lại, ba người trò chuyện với nhau thật vui, chính mình đến có vẻ dư thừa.

Đối với chuyện không chụp ảnh đã xong, Nhan Tích rất hài lòng, mà khi bàn luận công việc, hắn sẽ rất chân thành đối đãi, thường xuyên đi ra ngoài cùng Lý Ân thương lượng cụ thể chi tiết, tỉ mỉ, mà lúc bình thường phải đi làm, sẽ hẹn đến cuối tuần, Nhan Tích, Lý Ân, Quan Mễ Lâm nghiêm nhiên thành cuối tuần nhóm ba người, ngoại trừ thảo luận chi tiết tình cảm trong phim, có khi chủ đề cũng sẽ kéo đến phương diện khác, lúc này ba người đã không chỉ là quan hệ hợp tác, càng nói càng như bằng hữu, sau này lại hẹn nhau, cũng không phải thảo luận nghiêm túc, mà biến thành tâm sự bạn tốt.

Nhan Tích ngẫu nhiên biết Quan Mễ Lâm ở trong diễn đàn mình dùng id là Tiểu Rơm Rạ, cái này xem là kinh ngạc vui mừng không nhỏ. Hắn biết đến id này, bởi vì mỗi lần tiểu thuyết xong xuôi đều thấy Tiểu Rơm Rạ tại diễn đàn có chút bình luận văn vẻ, còn trong quá trình lại có thể phát hiện ra những chi tiết nhỏ nhặt người thường không để ý đến, khi đó hắn đối người này rất cảm thấy hứng thú, bất quá hỏi trên diễn đàn vài người bạn thân thiết, cũng không quen biết Tiểu Rơm Rạ, hiện tại người nọ lại ở trước mặt mình, Nhan Tích rất có cảm giác thấy tiếc khi gặp muộn.

Bình thường cuối tuần Nhan Tích cùng Nhan Mộc đều dính dính núc ních, hiện tại Nhan Tích đến bóng dáng còn không thấy đâu, cái này Nhan Mộc có chút không quen. Bất quá hắn cũng an ủi mình, cũng không phải trẻ sinh đôi kết hợp, dù sao cũng phải có không gian riêng, hơn nữa sắp đến cuối kỳ, hắn cũng muốn ôn tập thi, xem như ngoài ý muốn được phần thanh tĩnh.

Nhan Mộc còn phát hiện, gần đây phụ thân nếu không có giờ dạy cũng sẽ trở về rất muộn, còn thường xuyên mất tích, tuy nhiên công tác nặng nề, có chút mệt mỏi, nhưng người mù cũng nhìn thấy đạo gần đây Nhan Thanh Vân có chút rạng rỡ, nhìn đặc biệt dễ chịu, Nhan Mộc nhiều khi muốn hỏi lại thôi.

Nhan Mộc a! Thoáng cái, phòng chường trong nhà vừa sẽ có thêm một đứa con, kế phụ sẽ lại tới. Hắn có điểm không yên bất an cùng chờ mong, khi hắn đem tâm tình phức tạp của mình cùng Nhan Tích chia sẻ thì, Nhan Tích không chút nào đồng tình cười to, bị Nhan Mộc đập một cái vô chân.

Mấy ngày thi cuối cấp gần đây, tất cả mọi người đều điên cuồng làm đề án, Nhan Mộc cũng không ngoại lệ, chỉ có Giang Hiểu Hàn một người thân nhiên nhìn bầu trời bên cạnh mây bay, mỗi lần trước cuộc thi hắn cũng thanh nhàn bình tĩnh như này, khiến cho người trong túc xá hận nghiêng rằng, vì vậy tự nhiên mà tất cả mọi người bắt đầu sai sử hắn.

Hiểu Hàn, đi mua cho ta cốc cola đi, nóng chết. Hiểu Hàn giúp lão tử xới cơm lại đến đấm lưng, Miêu Tử cùng Khúc khúc sai sử Giang Hiểu Hàn.

Sau đó tình cảnh liền như sau.

A a a..... Đáng thương lão đại Miêu Tử bị Giang Hiểu Hàn cố ý dao động cola phun ra tụt hết người, được kêu là bọt nước văng khắp nơi, mát mẻ hợp lòng người.

Thèm vào! Giang Hiểu Hàn người cho độc vào luôn đi, như thế nào tất cả đều là món cay. A a gào khóc, Giang thiếu gia tha mạng, không cần lại xoa bóp. Khúc Khúc đồng dạng cũng kêu thảm thiết không thôi.

Có lần giáo huấn, hai người kia ngoan ngoãn.

Trong tức xá duy nhất không có bị độc hại chính là Nhan Mộc, bởi vì chỉ có hấn hảo tâm không có sai sử Giang Hiểu Hàn, mà Giang Hiểu Hàn thì lúc hai người kia ngoan ngoãn xong, tiếp tục mây trôi nước chảy biểu lộ bí hiểm dừng ở chân trời mây bay. Nhan Mộc thuần túy cảm thấy lão đại cùng lão Nhị là tự tìm khổ ăn, Giang Hiểu Hàn người nói chuyện thì rất tốt, nhưng thật là thâm tàng bất lộ.

“Nhan Mộc, người nghỉ hè muốn đi làm công? Tích lũy kinh nghiệm, từ nay về sau lý lịch bề ngoài ghi tốt chút ít.” Giang Hiểu Hàn ở đằng kia sau khi hai kẻ dở hơi đi ra ngoài kiếm ăn hỏi Nhan Mộc, bởi vì chỉ có hai người bọn họ mới là người địa phương.

“Có mục tiêu?”

“Ân, tỷ tỷ cách vách giới thiệu, làm gấp rút tiêu, nhưng rất mệt mỏi, người đi không?”

Nhan Mộc nhìn qua bên ngoài mặt trời rực rỡ cao chiếu, thở dài nói: “Trời nóng như vậy, muốn đi ra ngoài chúng ta sẽ thành trứng gà nướng luôn.” Nhưng là khổ cũng phải đi, ai bảo hiện tại khó tìm việc, lý lịch bề ngoài trống rỗng càng thêm khó, đang lúc hấn muốn hỏi kỹ càng tình hình thì, Giang Hiểu Hàn không biết tựa ở bên cửa sổ nhìn thấy gì, biến sắc, vội vã nói: “Ta đi thư viện tránh, nếu có một người nhả nhận bại hoại tới hỏi ta đi đâu khi nào thì trở lại, người nói không biết.”

Sau đó oạch, người không thấy bóng.

Nhan Mộc cảm thấy kỳ lạ, thậm chí có người có thể làm cho Giang Hiểu Hàn kinh ngạc, tránh chi như rắn rết, nhân gian khó được vài người a, hấn cũng muốn nhìn xem người tới ba đầu sáu tay như thế nào ha ha ha.

‘Thùng thùng đông’ ba tiếng gõ cửa không nhẹ, Nhan Mộc chẳng hiểu gì mà chờ mong chạy tới mở cửa, chỉ thấy một nam sinh rất tuấn tú đang tức giận đứng ở lối vào, mắt kính viền vàng càng làm hấn có thêm vài phần phong độ của người trí thức, tiểu dung quả thực là hào quang vạn tượng, Nhan Mộc thầm nghĩ, nhả nhận là nhả nhận, như thế nào Giang Hiểu Hàn còn gọi người khác bại hoại, tiêu chuẩn bình phán quá kì quái.

Nhan Mộc lại cảm thấy người này quen mặt, giống như thường xuyên có thể chứng kiến, bên cạnh nghe người này nói chuyện bên cạnh trong đầu tìm tòi.

“Đồng học, xin hỏi Giang Hiểu Hàn có đây hay không?” Đối phương lễ phép lại khách khí, điều này không khỏi làm Nhan Mộc tăng nhiều thiện cảm, thuận miệng nói, “Không, hấn đi.....” Nói đến một nửa vội vàng dừng lại, Nhan Mộc sờ mồ hôi, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thành phản đồ.

“Ân?” Người nọ siêu cấp ôn nhu vô hại cười cười, không biết tại sao, Nhan Mộc lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Người hảo hảo ngẫm lại, có phải là thời tiết quá nóng, nhất thời nóng hồ đồ quên.” Người nọ hảo tâm nhắc nhở, vẫn còn vì Nhan Mộc quạt gió.

A! Nhan Mộc nhớ tới người trước mặt kia là ai, sau đó đáp án căn bản không có trải qua đại não chặn lại, rất không có cốt khí cùng nghĩa khí nói:”Hắn đi thư viện.”

“Cám ơn.” Người nọ cười đến tựa như một trăm Tiểu Thiên sử chuyển a chuyển loại xinh đẹp tràn ngập chói lọi.

Nếu như là thường nhân nhìn thấy loại tươi cười này có thể trực tiếp bay lên thiên đường, sau này Nhan Mộc mới biết rằng vừa theo người này lên thiên đường hắn sau đó sẽ trực tiếp xuống địa ngục. Hắn hiện tại rốt cục có thể hiểu được Giang Hiểu Hàn vì cái gì sợ hắn như vậy, trên cơ bản chọc tới người này sẽ không chạy thoát được.

Hội trưởng hội học sinh Tần, biệt danh ma chú Đại vương, trước kia có thật nhiều nhân sĩ gan dạ sáng suốt không nghe lão nhân nói, người trước ngã xuống, người sau tiến lên đi khiêu chiến, kết quả nguyên một đám anh dũng hy sinh. Người này ngoại trừ tiếng Anh ngoại còn có thể nói tiếng thái (? Không hiểu, qt ghi là ‘còn có thể thái văn’), nhưng ma chú lớn nhất của hắn là trải qua niệm phật, hơn nữa không bài trừ một khi nổi hứng, tiếng Anh thái văn kinh Phật giao nhau niệm, hắn còn có một thể mạnh là dính chặt không tha, hắn dùng 2 phương pháp này đã thành công tra tấn bao nhiêu tâm hồn kiên định, thể xác và tinh thần người gia nhập hội học sinh lúc nào cũng nớp nớp lo sợ, mặc hắn nô dịch.

Nhan Mộc sờ lên cằm, Giang Hiểu Hàn là như thế nào chọc hắn? Bất quá mặc kệ thế nào, hắn đều muốn cúi đầu tỏ vẻ đồng tình, việc duy nhất có thể làm là chúc phúc.

Thi cuối cấp xong chính là khảo sát cuối kỳ (chém bừa, muốn hiểu như nào cũng được), bởi vì muốn ôn tập, Nhan Mộc cuối tuần sẽ không về nhà, hơn nữa trường học của bọn họ cuộc thi đặc biệt tra tấn người, duy trì liên tục hai tuần lễ, Nhan Mộc nói ngày hôm đó đại khái là lấy đao từ từ chém xuống, một đao vẫn còn là nói nhẹ, đại khái cũng đủ hiểu thi cử mệt như thế nào.

Buổi tối tịch tịch, Nhan Tích chỉ có thể mặt dày mở miệng quấy rầy Nhan Mộc.

” Mộc Mộc, ta hảo tịch tịch, thật nhớ ngươi nha,.....[3]” Nhan Tích nhấn tin chỉ có thể dùng từ vô liêm sỉ để hình dung.

“Người là ngựa da, quấy rầy người đang thi muốn chết phải không.”

“Ân, không có người khắp nơi đều ngựa, không thoải mái, tình huống hiện tại đi xuống địa ngục cũng kém không nhiều lắm, Mộc Mộc, chẳng lẽ ngươi không nhớ ta? Còn có, gần đây thật buồn chán, cả ngày như kẻ điên.”

Nhan Mộc trầm mặc thoáng cái, nghĩ nghĩ, nhưng trọng điểm là, “Không thoải mái? Có muốn ta giúp người một tay chọc chọc hay không? Nhe răng tà ác cười.”

“Từ bỏ từ bỏ, chính mình giải quyết.”

“Ồ, nguyên lai Yến Về đại nhân người nói được cái tốt đẹp này.”

“.....”

Hắc hắc, Nhan Mộc sáng khoái đưa di động đặt bên cạnh, đêm nay thức khuya học bài, trong túi xách Miêu Tử hào hứng ngẩng cao liếc Nhan Mộc nói: “Đầu gối, người sẽ không phải là thân hội trưởng đi? Thấy lúc nào gặp ngoài đường xưng đều chào hỏi.” Hắc nói rất đúng hội trưởng hội học sinh Tần, một cái ngoại trừ là trí nhớ tốt nhớ được nhiều người, hai không bài trừ thuận tiện thoáng cái chế nhạo Giang Hiểu Hàn.

Quả nhiên, Giang Hiểu Hàn trực tiếp ném một quyển sách tới.

“Thêm vào, Giang Hiểu Hàn, người quá tồi tệ, đây chính là [Hán ngữ đại tiền đề điển].”

“Sai rồi, người hắc là muốn quyển sách này.” Giang Hiểu Hàn lại ném một quyển tới.

Miêu Tử lập tức tiếp được, cái này mỏng hơn, chỉ thấy trên sách sáng trưng vài chữ to [vô thần luận]. Nhìn về phía Giang Hiểu Hàn, trong ánh mắt kính ý tự nhiên sinh ra, người thật đúng là sách cái gì đều có.....

Thi cuối kỳ sau khi kết thúc, tất cả mọi người đều tự thu dọn đồ đạc về nhà, Miêu Tử cùng Khúc Khúc vốn định ôm Nhan Mộc Giang Hiểu Hàn biểu đạt chính mình lưu luyến, nhưng bị hai người đẩy, kết quả Miêu Tử cùng Khúc Khúc ôm lẫn nhau cùng một chỗ, lập tức đem đối phương như nhiễm vi khuẩn mà ghét bỏ xô bắn ra, hai người đầu sỏ gây nên ở một bên cười làm một đoàn, Miêu Tử cùng Khúc Khúc phẫn nộ, cảm thấy Nhan Mộc cùng Giang Hiểu Hàn quá không biết phân biệt.

Nhan Mộc khiêng hành lý về nhà đã bị Nhan Tích cùng Bánh Bao nhiệt liệt hoan nghênh, phi phốc tới, một bảu lấy người hắc, một bảu lấy chân hắc, Nhan Mộc cảm giác đeo trên người mình chính là hai con cún con, thân thể buông lỏng gian nan di động.

“Khụ khụ, Nhan Tích, người có thể hay không nói lỏng nói lỏng, quá nặng.” Nhan Mộc bị ghì thở không nổi.

“Buông ra buông ra, người quá nặng.” Nhan Tích bên cạnh hơi chút nói lỏng cánh tay bảu lấy Nhan Mộc, đá đá Bánh Bao đang cùng mình cướp người.

Bánh Bao hằm hằm hừ hừ ngồi chồm hồm ngồi ở một bên, hai con mắt quàng ra ánh nhìn ai oán. Nhan

Mộc không nói gì, cái này Nhan Tích quá là cậ thể bắt nạt chó.

“Ta nghĩ người chết bầm.....” Nhan Tích buồn nôn hề hề nói.

Không sai biệt lắm có ba cái cuối tuần không gặp mặt, Nhan Mộc muốn nói không nhớ hoặc là cút đi ... cũng là giả. Vì vậy chết sĩ diện mà nói hần:”Uy, người không có hiểu? Có muốn ta giúp người một tay chọc chọc hay không.”

16. Chương 16

“.....” Nhan Tích nhìn trời, còn bắn khoả lời nói, xem ra Nhan Mộc nghĩ phản công nghĩ điên rồi,”Sách, người nghĩ như vậy đương mở đường cùng sao?”

“Nôn, người tạm thời chán ghét được chưa.”

“Là người suốt ngày thông suốt nghĩ chọc a....”

“Thèm vào, vậy người không phải càng như mở đường cùng.” Nhan Mộc đẩy hần.

Nhan Tích nhúu mày, khuyên nhủ:”Ta nói người có thể hay không đừng như này, làm cho người và lão công có khoảng cách ngăn trở, tuổi già tính phúc sẽ không có cam đoan!”

“Người nghĩ rằng ta và người là cái quái gì! Nói sau, người không được, ta sẽ làm, người nằm xuống là tốt rồi.”

“Lần trước không biết là ai.....” Xem Nhan Mộc sắc mặt không tốt lập tức gió chiều nào che chiều ấy,”Ta không phải cho người mệt mỏi như vậy.”

“Người nói cái gì lần trước? Ta nghe được!”

Bánh bao gấp một cái, chán đến chết được nhìn qua hai người kia, ba chữ, thực nhàm chán. Con người này, cả ngày so đo.

Cuối cùng hai người kia tranh nhau đến chính mình cũng thấy thừa thãi, trao đổi xong, Nhan Mộc mới chợt phát hiện trong nhà ít một người, thi vào trường cao đẳng sớm đã xong, ngoại trừ đoạn thời gian báo danh, hiện tại phụ thân hần là rất thanh nhàn, như thế nào cũng không ở nhà? Nhan Mộc âm thầm buồn bực, lại quét mắt nhìn một lượt trong nhà.

Nhan Tích nhìn ra nghi ngờ của hắn, ý hữu sở nói: "Gần đây ba ba so với lúc tốt nghiệp thì còn bận rộn mệt mỏi hơn." Hắn hiện tại cũng đi theo gọi Nhan Thanh Vân ba ba.

‘Vụt’ con mắt Nhan Mộc sáng như tuyết, hưng phấn mà bà tám hỏi: "Người là nói phụ thân hồi xuân?"

"Mùa xuân dài dòng rất buồn chán, tình cảm mãnh liệt bốn phía, hương hoa khắp nơi trên đất."

"A a, vị kia của cha ta thế nào?" Nhan Mộc như con cừu nhỏ hiếu kỳ kề sát vào cho đã mắt sáng lên tiếp tục hỏi, quả thực so với chuyện chính mình còn muốn quan tâm hơn.

"Chưa thấy qua, thúc thúc giấu rất kỹ, bất quá phỏng chừng đối tượng so với hắn nhỏ hơn."

"Làm sao người biết?" Nhan Mộc nghi hoặc.

"Muốn biết?" Nhan Tích đại sói xám cái đuôi dao động a dao động.

Nhan Mộc có thể nghĩ được một cổ khí tức nguy hiểm, đề phòng vừa lui ra phía sau nửa bước, đã bị Nhan Tích kèm hai bên hướng trong phòng đi, đại sói xám sắc mặt hoàn toàn bạo lộ, "Ta trên giường nói cho người biết."

Bánh Bao cũng đi theo hắn hướng cửa phòng ngủ đi, bị Nhan Tích một cước đạp cánh cửa phòng ngủ nhốt tại bên ngoài, khá tốt hắn ngừng nhanh, nếu không cái mũi yếu ớt gặp nạn, uy, các người còn không có cho ta ăn cơm, không cần phải chính mình khoái hoạt đi a. Bánh Bao nghĩ thầm.

"Cuộc thi hành hạ chết ta, người có thể hay không có điểm nhân tính." Nhan Mộc vô lực nói, một lát sau, giữ quần áo vuốt phẳng thanh âm, sau đó Nhan Mộc rõ ràng lo lắng không đủ thanh âm lại rống lên, "Người nghe không hiểu tiếng người a! Mđ (là một tiếng lóng chữ tục của dân mạng, là gì thì quên rồi) người cũng không phải cầu loạn liếm gì!&%..... % "

Bánh Bao ngồi xổm cửa ra vào, trong nội tâm đề cập nhiều bất mãn, không cần phải so sánh ta với hắn, người trong nhà đều đồng tính mà không có nhân tính. Bánh Bao toái toái niệm một hồi, chính mình chạy đi tìm ăn.

Liên tiếp vài ngày, Nhan Mộc cảm giác mình chính là mềm oặt nằm sấp, chỉ có thể đứng ở trên giường, cái gì cũng không muốn làm, chủ yếu là nghĩ động cũng động không được, nhờ cảm thú nào đó ban tặng, ai..... Nhan Mộc thật sâu thở dài, cảm giác mình đều nhanh thành heo com, mấy ngày nay phụ thân cũng không có trở về, chính là lần đầu tiên. Nhan Mộc tự nhiên không lo lắng, ngược lại rất vui vẻ.

Chuông điện thoại di động vang lên, Nhan Mộc dùng ngón tay nhấn nút nghe, sau đó dán lỗ tai lên điện thoại di động, "A lô?"

Đầu kia trầm mặc sau nửa ngày mới nói: "Rõ ràng chính là chúng khí hư, người làm nhiều hơn."

Có thể nói ra lời này chỉ có Giang Hiểu Hàn, Nhan Mộc tức giận nói: "Ít nói nhảm, chuyện gì?"

Hai người thảo luận thoáng cái, hôm sau đi làm, Giang Hiểu Hàn chần chờ hỏi Nhan Mộc thân thể được không, bị Nhan Mộc hung hăng treo điện thoại, hần tức giận nghĩ, chờ Nhan Tích trở về, hần muốn đánh hần ta cũng mềm oặt nằm sấp.

Mặt trời rực rỡ trên trời, Nhan Mộc cùng Giang Hiểu Hàn đứng ở trên đường làm gấp rút phát, nhìn những người phía sau đang làm trong trung tâm thương mại điều hòa thổi mát rượi, bọn họ nhưng lại phải ở dưới cái trần nhà che được nắng nhưng không che được nóng, trong nội tâm nghiêm trọng không công bằng, bất quá cũng không còn biện pháp, ai bảo bọn họ đến muộn, cơ bản công việc mát mẻ mùa hè đều bị chiếm hết.

Làm vài ngày, hần đều cảm giác mình có thể đạp đất thành Phật, Nhan Mộc một ngày đứng tám tiếng đồng hồ, chờ khuya về nhà thì đi đường cơ bản đều là bay bay, lại nhìn Giang Hiểu Hàn bên cạnh cũng tốt không kém, thừa dịp chủ quản không ở đây, hai người hay dùng giấy các-tông quạt gió, bất quá cũng nâng không đến hiệu quả gì, quạt đi ra cũng là nóng hầm hập. Hai người nhìn chung quanh một hồi, chủ quản không ở đây! Hắc hắc, lập một mồi nhích lại gần cửa trộm mát một lát. Chủ quản loại quỷ dị xuất hiện, trên đường cái cũng không nên răn dạy hai người, một ánh mắt lại hù được hai người bọn họ lập tức đứng ra tử tế bên ngoài, đợi cho giữa trưa, rốt cục đến thời gian nghỉ ngơi, Nhan Mộc cùng Giang Hiểu Hàn hai chân một co quắp gác lên thùng hàng hóa trống không.

"Thực chịu tội." Nhan Mộc lầm bầm, "Nóng chết ta." Nói cái gì cũng tốt, chính là mồ hôi dính dính đặc biệt không thoải mái, chân tê dại tê dại cảm giác không phải bản thân.

"BL chuyển qua BG trời đánh." Giang Hiểu Hàn bật ra những lời này.

"Cái gì?" Nhan Mộc hoài nghi mình không có nghe rõ lời nói, Giang Hiểu Hàn tư duy quá là kích động đi.

"Ừ." Giang Hiểu Hàn Dương lên cái cằm, "Phía trước 100 mét, lầu hai trái người thứ ba cửa sổ."

Nhan Mộc xấu hổ, người đây là con mắt hay là ra đa, theo hướng Giang Hiểu Hàn chỉ nhìn lại, quả nhiên là kinh thiên đại lỗi, tuần nam mỹ nhân, ân, tuy nhiên không muốn thừa nhận, có thể bản chất mỹ nhân cũng sẽ không theo nguyên nhân chủ quan Nhan Mộc mà thay đổi, Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc như thế tự làm khổ, trong đầu không ngừng nhảy ra ý nghĩ muốn làm loạn, điều vô dương oai.

"Người muốn phá đám?" Giang Hiểu Hàn không sợ chết bà tám hỏi.

"Thực phá đám cũng không được tích sự gì nên để nói sau."

"Yên tâm đi, theo lý mà nói, nữ kia đích mới là người phá đám, người là diễn viên Tiểu Cường, trên đường hô hoán là không thể nào, trừ phi tác giả động kinh."

“Ân.” Nhan Mộc gật gật đầu, bắt quá người nói chính là tiểu thuyết a.

“Nhưng, cuộc sống động kinh khả năng càng lớn.” Giang Hiểu Hàn tổng kết.

“Người không thể nói vài lời hữu ích sao.” Nhan Mộc không nói gì, có người như người vừa đánh vừa xoa sao.

Giang Hiểu Hàn nhìn xa xa, bí hiểm nói: “Cuộc sống mới là mẹ ghẻ lớn nhất.” Bỗng dưng, một bóng người ngược xuôi hướng hần chạy tới, Giang Hiểu Hàn sắc mặt bình tĩnh xuất hiện một cái khe, “Mđ, thật đúng là một nữ thành sấm, ứng nghiệm tại trên người của ta.” Nhan Mộc cũng nhìn thấy người nọ, con mắt sáng lên như nhìn thấy người thân, đó là thiên sứ Lý Phúc Âm, cái này cùng tiểu tử đang cùng mỹ nữ uống trà kia không so sánh được, Nhan Mộc ngồi đó liếc liếc người. (chả hiểu gì, chém đại)

Tới người đúng là Tần Tùng Chiêu, mỗi ngày đều từ xa chạy tới đưa cơm cho Giang Hiểu Hàn, cái này là tình nghĩa, nhưng khi nhìn tại trong mắt Nhan Mộc, người nào đó không tự nhiên nhận được mà thôi, bắt quá tính, dù thế nào đi nữa hần có thể chiếm được tiện nghi là tốt rồi, Tần Tùng Chiêu mỗi ngày một tổng nhiều hơn, bụng của hần còn có phúc.

Giang Hiểu Hàn ăn cơm, bên cạnh còn có chó săn cá nhân giúp hần quạt gió, bắt quá sắc mặt đen sẫm vô cùng nhục nhã. Nhan Mộc lại nhìn xa xa ngồi ở có lãnh khí đích trong tiệm cùng người hỉ mĩm cười nói hề đích Nhan Tích, cười cười, người còn cười, cười rơi cái cằm người, sau khi trở về liệt cpu luôn đi; Cặp' hung hăng cắn củ cải ninh như trong phần cơm, bắt nó trở thành cổ người nào đó.

Nhan Tích gần nhất viết tạp văn được lợi hại, viết tay một truyện sau đó tâm tình cũng bức bối theo, tâm tư muốn chết chỉ sợ đều có, bắt quá khá tốt trong nhà có cái làm hần thoáng cái không thể lộ ra tâm tình, nhưng một mực nhịn xuống không phải biện pháp, tự hẹn Quan Mễ Lâm đi ra xem nàng có cao kiến gì, bất tri bất giác hai người nói tới đêm, mặt tiền cửa hàng đều chuẩn bị đóng cửa mới về nhà.

Nhan Tích về nhà sau, nhìn thấy trên ghế sa lon có người ngồi, từ phía sau chỉ có thể nhìn thấy xuất hiện nửa cái đầu màu đen, trong TV hiện lên khuôn mặt ma quỷ, âm hiểm âm thâm. Tiểu tử này nửa đêm xem phim kinh dị, Nhan Tích suy tư về làm như thế nào đi qua, đột nhiên xuất hiện nói không chừng lại dọa đến người nào đó, nhưng nếu cần cần dục dục chính là đi sau đó không chừng bị nói cố ý hù dọa người.

Lúc này, thanh âm phim đột nhiên tháo chạy cao trào, trên màn hình xuất hiện một cái tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch dường như nữ quỷ, Nhan Tích bị âm thanh lại càng hoảng sợ, đầu trên ghế sa lon cũng là hướng bên cạnh nghiêng một cái, không phải đâu, bị sợ hôn mê? Nhan Tích giấy vừa cời trên tay đi, vội vàng bẻ bộn đi qua, “Mộc.....”

Tiếng nói lập tức dứt rồi, Nhan Tích ngốc ở đằng kia, lập tức, trong mắt nhộn nhạo mở ra là bàn giữ nhiệt, người đang ôm gối ngủ rất say, khóe miệng bất đắc dĩ cười lướt qua, mà ngay cả tiếng quỷ kêu kinh thiên động địa cũng không làm hần tỉnh được.

Nhan Tích tắt TV, sau đó đưa tay sờ sờ mặt Nhan Mộc đang ngủ như lợn chết, ai ngờ ngón tay vừa mới chạm vào, Nhan Mộc tự xác chết vùng dậy tỉnh lại, ánh mắt tỉnh táo, biểu lộ có điểm dữ tợn, nghiêng rằng

nghiến lợi.

Nhan Tích lóe lóe mắt, Nhan Mộc đột nhiên bổ nhào tới tại trên người hắn một hồi loạn ngữ, làm cho hắn lui một bước nhỏ, Nhan Tích bị hắn yêu thương nhưng nhớ nhiệt tình dọa sợ, không biết làm sao, phi thường nghĩ nhiệt tình đáp lại, sau đó đến bên ga giường đến thiên hôn địa ám. Đáng tiếc, Nhan Tích cũng biết hắn hôm nay làm việc cả ngày, khẳng định mệt chết đi, vậy tại sao còn có tình cảm mãnh liệt như vậy? Nhan Tích sờ lên đầu của hắn, "Người làm sao vậy?"

Nhan Mộc giống như cún con xác định Nhan Tích trên người không có mùi nước hoa khả nghi, cau mày, bĩu môi hồ nghi nghi nghi, vẫn đang có điểm lo lắng, tiến tới xem xét quần áo. Nhưng động tác lại bị Nhan Tích cuống quýt ngăn lại, thềm vào! Quả nhiên trong nội tâm có điều giấu giếm! Nhan Mộc giận dữ, trừng mắt.

Nhan Tích hiển nhiên đem cơn tức trở thành oán khí, cho rằng Nhan Mộc bất mãn, ho khan vài tiếng, mặt lại nổi lên một tia hồng hồng, bị Nhan Mộc sờ loạn vài cái, dục vọng của hắn thì có xu thế ngẩng đầu, bắt quá hiện nay quan trọng nhất là thủ vững trận.

"Người không thấy phiền à?" Nhan Tích hảo ý hỏi, ý hắn là nên nghỉ ngơi thật tốt.

"Người mệt mỏi a." Nhan Mộc kỳ quái đáp lại.

Nhan Tích là người thông minh, nghe ra hắn nói còn có ý khác, như đang tức giận, đang chất vấn, nhiều nhất là bốc lên mùi dấm chua. Nhưng hắn đầu đầy dấu chấm hỏi, không biết Nhan Mộc muốn nói cái gì, mê hoặc hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Người ngoan ngoãn đứng đứng im đi." Nhan Mộc nói, hắn cũng không thể nhắc nhở Nhan Tích, kiểm tra phải làm bất ngờ mới có hiệu quả.

Không hiểu yêu cầu như vậy là sao, Nhan Tích thở dài, Nhan Mộc thử giơ tay lên, gặp Nhan Tích không có phản ứng, biết hắn là ngầm đồng ý, giật ra nút thắt, nhìn nhìn lại cánh tay nhìn xem ngực nhìn xem vai, trầm tư cẩn thận nghiên cứu, tại sao phải thận như thế cẩn? Bởi vì hắn phân biệt được những dấu vết của mình, những dấu của người khác lưu lại, ân, không có dấu móng tay của người ngoài.

Xem ra Nhan Mộc, hắn làm thật là nghiêm túc kiểm tra, nhưng đối với Nhan Tích, đây là đầy nhiệt tình quấy nhiễu ***, tay Nhan Mộc sờ tới sờ lui, hắn không có phản ứng thì kì quái, toàn thân xao động, nhện không được, 'Lạch cạch' một giọt máu mũi rớt xuống, vừa vắn rơi vào trên tay Nhan Mộc, Nhan Mộc cuối cùng đem chú ý đặt ở trên mặt Nhan Tích, nhìn người rất mất mặt lau máu mũi, mặt đỏ giống như máu.

Quả nhiên tại trước mặt Nhan Mộc, tự chủ thấp rất nhiều. Nhan Tích thâm nghĩ.

Nhan Mộc có chút nheo mắt lại, lại càng dán lại gần hấp dẫn, khí tức quen thuộc đánh tới, so với mặt trời tháng bảy làm cho Nhan Tích còn muốn nóng hơn, khí huyết giống như cột nước cao áp tăng cao, lại giống như ăn thuốc kích thích, lao nhanh.

” Mộc Mộc, ta ta ta.....” Nhan Tích nói năng lộn xộn, đột nhiên, người nọ cả người ngã vào trên người Nhan Tích, tập trung tại Nhan Tích bả vai, hai người thân mật dán không có một tia khe hở, bộ vị quan trọng nhẹ nhàng ma sát thoáng cái, ‘Vụt’ Nhan Tích hoàn toàn hưng phấn, vừa định thú tính quá đáng, lại phát hiện Nhan Mộc có điểm không đúng.

Thanh âm run rẩy hỏi:” Mộc Mộc?”

“Mệt mỗi quá, khổ thật.” Nhan Mộc mơ mơ màng màng, mềm mại vô lực nói, tiểu tử này không có làm cái chuyện gì nên quy cpu, hẳn cũng yên tâm, có thể hảo hảo ngủ, hôm nay đứng bên ngoài tám giờ, muốn lột da.

” Mộc Mộc.....” Nhan Tích vẻ mặt cầu xin, chịu đựng khó chịu a, chẳng lẽ nhiệt tình của người không phải muốn, không phải muốn làm a.

“Người là của ta.” Nhan Mộc không biết có phải đã ngủ hay không, thì thào nói mớ, còn muốn lửa cháy đổ thêm dầu, an tâm lại thỏa mãn ôm eo Nhan Tích cọ cọ.

Người là của ta, Nhan Mộc lần đầu tiên nói lời có tham muốn giữ lấy như vậy, đơn giản bốn chữ tựa như thái sơn nặng nề đặt ở trên người Nhan Tích, tuy nhiên không rõ lắm tiểu tử này là bị cái gì kích thích, bất quá Nhan Tích phi thường hưởng thụ.

Đứng đều có thể ngủ, ai..... Xem ra là thật sự mệt muốn chết rồi. Nhan Tích vịn Nhan Mộc đứng, chậm rãi bình tức một chút dục hỏa, lại dựa vào nghị lực kinh người đem Nhan Mộc vào trong phòng đi ngủ, sau đó dĩ thường bị thương vọt đi tắm nước lạnh.

Nhan Tích lúc tắm, lòng tràn đầy câu nói Nhan Mộc mơ hồ nói ra kia, giống như một lon mật toàn bộ rót vào trong lòng của hắn, Nhan Tích tắm xong, trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Nhan Mộc đem chân gác lên chân, hai tay ôm gối đầu hắn ngủ, liều mạng cắn gối đầu.

Nhan Tích cười cười, sau đem gối đầu lấy ra, Nhan Mộc lại thuận thể quán lên cánh tay Nhan Tích, đem mặt dán lên, chớp chớp miệng, cái gối ôm này hắn càng cảm thấy mỹ mãn, Nhan Mộc trong giấc mộng lộ ra mỉm cười thư thái.

Nhan Tích nhìn hắn như trẻ con ôm tay mình ngủ, tâm lý hoàn toàn buông lỏng, cảm giác quanh thân mình đều là bọt khí hạnh phúc, trong nội tâm tràn đầy, rốt cuộc không làm gì khác, Nhan Tích vươn tay, chỉ nhẹ nhàng lướt qua đuôi lông mày Nhan Mộc, theo gương mặt chậm rãi di động, cẩn cẩn dục dục không dám quấy rầy giấc ngủ Nhan Mộc, tựa như âu yếm vuốt ve một kiện đồ sứ tinh mỹ, cuối cùng đầu ngón tay dừng lại trên môi mềm mại.

Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, như là một khế ước,” Mộc Mộc, người cũng là của ta.”

Đêm đó, Nhan Mộc mơ một giấc mơ, mơ lại lúc hắn và Nhan Tích mới quen, người nọ mỉm cười lần đầu tiên thân mật gọi hắn Mộc Mộc, tiếng nói ôn hòa, có rượu ủ tinh khiết và thơm, lại phảng phất như đêm

khuya tĩnh lặng, cánh hoa ung dung tự nhiên tại lòng của hân nở ra, nổi lên một tia rung động, càng tỏa ra càng lớn, không bao giờ ... có thể yên ả nữa.

Từ nay về sau cuộc sống của bọn hân không bao giờ ... yên ả nữa, bởi vì có đối phương.

Sau đó, bọn họ đời này ai cũng trốn không thoát, chỉ có thể thuộc về đối phương.

17. Chương 17: Phiên Ngoại 1

Trong quán rượu ánh đèn hân ám, tất cả mọi người bị bao phủ trong ánh sáng màu da cam, mọi người biểu lộ có chút mơ hồ, chỉ có tiếng cười trầm thấp mập mờ, hoặc thỉnh thoảng có bóng người trong góc quán lầy nhau.

Nhan Thanh Vân ở nơi này quả thực là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, còn không có uống rượu, mặt đã một mảnh đỏ hồng, ánh mắt phiêu khắp nơi, rơi xuống một chỗ, lại bị động tác mơ hồ trong bóng tối làm sợ tới mức lập tức dời đi, đối tới đối lui, cuối cùng ánh mắt chỉ có thể rơi vào trên tay mình. Lúc này hân có chút ảo não, đến tốt cùng đâu là trúng gió hay làm sao mà lại chạy đến quán rượu.

Bartender liếc nhìn nhận ra ngay người này lần đầu tiên tới quán bar, đại nam nhân hơn ba mươi tuổi lại như loại tiểu nam sinh ngưng ngừng, đứng ngồi không yên, trong nội tâm không khỏi cảm thấy buồn cười. Lớn lên cũng không phải khó nhìn, đáng tiếc chính là tuổi hơi lớn, nếu không đêm nay nhất định sẽ bị người ăn sạch sẽ, bất quá, ánh mắt đảo qua chung quanh, cũng có vài người lớn tuổi bộ dáng kích động.

Nhan Thanh Vân vốn ít bạn, đối với những người tiếp xúc hiện tại bấm ngón tay tính, chỉ có thể uể oải nói thật đúng là không có một người nào, không có một ai, cho nên nhiều năm như vậy, đừng nói một đóa hoa đào, chính là hoa loa kèn cũng không thấy được. Hân bắt đầu nghĩ lại, cân nhắc, cứ như vậy không phải biện pháp, hướng chỉ gần nhất chịu đũa con khuyến khích có chút lớn, nhưng một, hân không có người giới thiệu, hai, những người như bọn họ không phải trên đường tùy tiện lặc lự là có thể gặp được, cho nên đến địa điểm đặc biệt –gay bar tìm kiếm gặp gỡ.

Hân ngồi ở đây một lúc, bởi vì tinh thần không ổn, đang định rời đi. Đột nhiên có người đi tới ngồi ở bên cạnh hân lên tiếng chào hỏi đã ngừng Nhan Thanh Vân rời đi.

Nhan Thanh Vân ngẩn người, dò xét thoáng cái người trước mắt, nhìn về phía trên hào hoa phong nhã, hơn nữa tuổi hân là cùng mình không sai biệt lắm, vì vậy lại ngồi trở về, cái này cũng là cơ hội, thử xem a.

Bartender đứng ở một bên, xem người đầu tiên đến mời Nhan Thanh Vân, trong nội tâm xem thường, một đường oán thăm, cái gì gọi là nhả nhận bại hoại, mặt người dạ thú, chính là loại người trước mặt người này.

Nam nhân mỉm cười mời Nhan Thanh Vân uống rượu, Nhan Thanh Vân không thạo uống rượu, bắt đầu dĩ vì thịnh tình không thể chối từ, hơn nữa dù sao cũng muốn cho đối phương lưu lại ấn tượng tốt. Ai ngờ

vừa uống mấy ngụm, đầu mà bắt đầu ong ong, bởi vì nhin không được nhiệt tình của đối phương, hần uống hơi quá sức, tay người nọ cũng bắt đầu không thành thật.

Tay lạnh như băng chỉ làm cho Nhan Thanh Vân cảm thấy có con rắn nhỏ tại trên người mình uốn lượn bò qua, đến mức đều bị làm cho nổi da gà, Nhan Thanh Vân tựa hồ đối với người này có bản năng kháng cự, hần buông tha cho ý định cùng hần tiến thêm một bước tiếp xúc, mờ mịt nói: "Thả ra, buông ra, ta, ta đi, đi toilet." Giấy dựa thoát ra khỏi tay nam nhân kia, khắc chế cảm giác muốn nôn cuộn cuộn trong dạ dày, lão đảo hướng toilet chạy.

Người nam nhân kia lại như thế nào buông tha cho con mồi tới tay đơn giản như vậy, đi theo đuôi.

Nhan Thanh Vân xông vào buồng vệ sinh, người đang quét dọn bên trong hoảng sợ, người nọ vừa thấy Nhan Thanh Vân động tác cùng thần sắc, lập tức vội nhắc nhở: "Uy! Người cũng đừng....." Âm điệu đột nhiên cất cao, khí thế hào hùng hô, "nôn!"

Nương theo âm thanh nhấn rõ từng chữ, Nhan Thanh Vân cũng khí thế ngất trời ới lên ới xuống, hơn nữa vừa vặn toàn bộ ới lên sàn nhà nam sinh vừa lau sạch sẽ trơn bóng.

Trong nháy mắt, nam sinh tái mặt, xiết chặt chổi lau, liều mạng khắc chế chính mình, không cho công cụ lao động trong tay biến thành hung khí đánh người

Nhan Thanh Vân nôn được trong mồm đều là vị đắng đắng, nghỉ ngơi một lát, cảm giác nước chua khó chịu dần dần biến mất, sau đó hần vô ý thức đi đến bên bồn rửa tay bắt đầu rửa ráy.

"Con ma men thôi!" Nam sinh hùng hùng hổ hổ, phần hận đem giẻ lau ướt nhẹp di tới di lui trên mặt đất, tựa như trên mặt chính là vàng, hần cần phải nạy ra.

Nhan Thanh Vân giật mình, xoay người, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn một chút, tựa hồ ý thức được chuyện mình làm, tựa như tiểu hài tử phạm lỗi cúi thấp đầu ngoan ngoãn đứng ở một bên, vành mắt hồng hồng, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi."

Nam sinh tức giận trừng Nhan Thanh Vân, không nói lời nào, tiếp tục liều mạng lau.

Đúng lúc này, người nam nhân kia cũng theo đến, mắt nhìn người đang lau sàn hiểu rõ, nam sinh cũng nhìn về phía hần, hừ một tiếng, ném chổi lau đi, hần mới chẳng muốn xen vào việc của người khác, cho dù cái con ma men kia bị ăn không còn một mẩu vụn cũng chẳng liên quan đến mình.

Nhan Thanh Vân cảm giác áp bách lại lần tiến lại gần, hần rất không thoải mái, càng làm cho hần chán ghét chính là còn có gì đó nóng ướt tại trên người mình nhúc nhích, tựa như một con sâu đầy mỡ chui lên thân thể, hần vừa áp chế xuống cảm giác không khỏe lại trôi lên.

"Thả ta ra!" Nhan Thanh Vân say mơ mơ màng màng, lấy tay đẩy ra người đang đè nặng trên thân mình,

đáng tiếc hiện tại đầu óc như đang đặc quánh lại tay chân cũng không mấy sức lực, động tác có chút không bị ý chí khống chế, ánh mắt hẩn nửa mở, phủ một tầng sương mù, bộ dáng càng giống như muốn mà còn chống cự.

Nam nhân liều lĩnh cắn, tại trên cổ Nhan Thanh Vân xuất huyết ngân, cùng hẩn bề ngoài nhả nhận hoàn toàn không hợp, giống như một đầu dã thú động tình.

“Đau! Thả ta ra!” Nhan Thanh Vân sợ hãi giãy dựa thân thể, ý đồ giãy khỏi kìm kẹp của hẩn, động tác càng làm cho người nam nhân kia hưng phấn.

“Mẹ kiếp, người nghe không hiểu tiếng người a? Hẩn bảo người buông ra!”

Nam nhân đột nhiên bị một cổ lực đạo mạnh mẽ túm ra, Nhan Thanh Vân mất đi người đỡ, theo tường chảy xuống ngồi dưới đất. Nam nhân nhìn qua nam sinh, hưng phấn mà bị quấy rầy thật là cảm tức:”Chung Hề Dương, con mẹ nó người làm gì vậy?”

“Hẩn không muốn, người không có nghe à?”

“Loại cỏ rác, loại này đánh rắm người cũng trông nom, người vội vã muốn làm người tốt?” Nam nhân dù sao không muốn đem chuyện này làm to ra, cười mỉa thoáng cái,”Huynh đệ, nhường một chút biết không?”

Nhan Thanh Vân vội vàng lôi kéo góc áo nam sinh đứng ở trước mặt mình xin giúp đỡ, như cầu xin cứu mạng không buông tay, trong miệng thì thảo không biết đã nói cái gì.

Chung Hề Dương liếc mắt nhìn nam nhân nghẹn mặt đỏ mề hôi cùng phía dưới khởi động phồng lên, không chút nào dao động, mặt không biểu tình nói:”Chính người hiểu rõ ràng, là sau khi rời đi còn có thể hưởng thụ cho tốt, hay là hiện tại lại chuẩn bị ở lại chơi không thể dùng.”

Nam nhân trên mặt hiện lên một tia âm sắc, hung hăng hướng trên mặt đất nhổ nước miếng:”Người độc ác.”

‘Rầm’ một tiếng vang thật lớn, cánh cửa nhà vệ sinh đáng thương trở thành nơi trút giận.

Chung Hề Dương cúi đầu mắt nhìn nam nhân vô thần ngồi dưới đất, không kiên nhẫn mở tay của hẩn ra, sau đó đem Nhan Thanh Vân kéo ra, vừa đi vừa hỏi:”Đại thúc, chỗ ngủ, nhà của người ở đâu?”

Bartender chứng kiến Chung Hề Dương đem nam nhân thành thật vừa rồi vịn đi ra, xông đến chào hỏi:”Ngày WC..... Anh hùng cứu mỹ nhân ha ”

“Câm miệng chó của người lại, lần sau đánh cuộc thua ta cho người tới thao trường chạy trần truồng bảo ta yêu người!”

Bartender vẽ mặt thụ sủng nhược kinh, thân thiết thành thật nói: "Ta cũng yêu người."

"Cút đi!" Chung Hề Dương mắng một câu, ra quán bar gọi xe taxi, đối với Nhan Thanh Vân ngữ khí càng thêm bất thiện, đầy hằn hối, "Uy, đại thúc, nhà của người rốt cuộc ở đâu?"

Nhan Thanh Vân cố gắng mở to mắt, nhìn đường bên ngoài tối đen như mực chỉ dẫn: "Đi phía trước."

Lái xe hướng ánh mắt dò hỏi về phía Chung Hề Dương, muốn nghe lời của tên say khướt này?

"Nghe hẩn." Chung Hề Dương bắt đầu nói, trừ như này còn có thể thế nào.

Lái xe chậm rì rì đi qua vài cái giao lộ, Nhan Thanh Vân đột nhiên hô to: "Quẹo trái!" Lái xe nghe chỉ thị đánh tay lái, đến đây đột nhiên thay đổi, đem Chung Hề Dương không hề phòng bị hướng một bên, đầu nặng nề đập vào trên cửa sổ, Nhan Thanh Vân thì là đập vào trên người của hẩn, hẩn ngược lại cảm thấy thú vị, ngốc hề hề xông lên bùm lấy đầu Chung Hề Dương cười.

"Mẹ kiếp!" Chung Hề Dương thật muốn đem người này co lại hôn, ngồi thẳng, Nhan Thanh Vân lại dính tại trên người hẩn không chịu xuống, ai, nếu là cái mỹ thiếu niên coi như điểm ngộ, cái này lại tính là cái gì!

Lái xe nghe con ma men Nhan Thanh Vân chỉ đường rẽ trái rẽ phải, nước mắt lưng tròng, hẩn lái xe nhiều năm như vậy, thật đúng là không có lần nào nào kết hợp với xe như lần này, thời khắc lo lắng đột nhiên nhảy ra lời của Nhan Thanh Vân. Rốt cục đến một chỗ, không chỉ Nhan Thanh Vân hô đỗ xe,... mà còn là Chung Hề Dương, lái xe liền cảm thấy giải thoát.

Chung Hề Dương nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, kề bên nơi này cũng không có cư dân khu, vừa định hỏi, chỉ thấy Nhan Thanh Vân ghé vào trên cửa sổ xe, trong mắt lóe đại quang mang chăm chăm vào một gian đèn đuốc sáng trưng của một hàng bánh kẹo, chép chép miệng: "Ta muốn ăn."

"Nhà của người ở đâu hẩn!" Chung Hề Dương lắc tay Nhan Thanh Vân hỏi, ăn cái đầu người.

"Ta muốn ăn bánh trôi." Nhan Thanh Vân bắt mẩn bửu môi, ngoài ý muốn, người hơn ba mươi tuổi làm nâng động tác này một điểm không chán ghét, ngược lại rất đáng yêu, cho dù như vậy, Chung Hề Dương cũng hận không thể bóp chết dục vọng của hẩn.

Nhan Thanh Vân sợ hẩn không rõ, tay chỉ vào cửa hàng lắc lắc, lần nữa dùng ánh mắt kiên định mà chờ mong nhìn chăm chăm Chung Hề Dương. Chung Hề Dương hùng hổ xông vào, mua bánh trôi trả tiền, chủ cửa hàng chết sống không dám lấy tiền, chỉ đơn giản đưa cho hẩn, sắc mặt Chung Hề Dương càng thêm đen, lại hùng hổ xông trở về.

Nhan Thanh Vân sau khi có được bánh trôi, lại ngoài ý muốn im lặng, sững sờ chăm chăm nhìn vào bánh trôi tròn tròn trắng nõn mượt mà trong bát, trên mặt còn điểm hoa quế đường, có sợi sợi mùi thơm ngát tràn ra.

Chung Hề Dương rất kỳ quái, thế nào? Vài cái bánh trôi là xong rồi? Bất quá tốt xấu gì cũng không quấy rầy mình, hướng lái xe báo cái địa chỉ, phỏng chừng đêm nay nam nhân này thật đúng là được ở tạm nhà mình, dùng khước mắt dư quang ngắm, bắt đắc dĩ thử dài, ai..... Nếu là anh giai trẻ tuổi đẹp trai thì tốt.

Ngoài cửa sổ xe đen kịt chỉ có đèn đường tỏa ra chút quang sáng nho nhỏ, đi xa một chút lại chui vào bóng tối, Chung Hề Dương hơi mệt chút, nghĩ chớp mắt, nhin không được lại liếc mắt nam nhân bên người, tầm mắt của hắn đã chuyển dời đến ngoài cửa sổ, có chút cau mày, mắt say lơ dờ mông lung dừng ở thứ tự hiện lên đèn đường.

Nhan Thanh Vân cảm thấy có một bao quanh đích quang tại chính mình chỗ trống đích trong đầu cao tốc xẹt qua, như là đi ở thời không đích đường hầm, chớp mũi nghe thấy được nhàn nhạt đích mùi hoa quế, khơi gợi lên hần xa xôi đích trí nhớ, nhớ tới thật lâu trước kia mình và một người khác cùng một chỗ bao bánh trôi. Nói thật, kỳ thật rất nhiều trí nhớ đã mơ hồ, thậm chí kể cả người nọ đích hình dạng, có thể cùng chè cùng bánh đậu hũ đồng dạng ngọt đích cảm giác nhưng lại in dấu thật sâu khắc vào trong nội tâm.

18. Chương 18: Phiên Ngoại 2

Nhan Thanh Vân trầm mặc nhìn bên cạnh vẫn rất trẻ trung, có khí chất trầm ổn ôn hòa, hần lại có hình dáng thanh lệ, lại làm cho Chung Hề Dương tâm gấp quĩ(nghĩ chuyện xấu xa ^3^), cuống quít quay đầu đi chỗ khác, nhưng vẫn đang khắc chế không ngừng kinh hoàng.

“Trước kia có người.....”

“Ngừng ngừng, đại thúc, ta không có hứng thú nghe lời người thanh xuân nhớ lại.” Chung Hề Dương phát giác được chính mình thất thần, lòng rối loạn, lại càng không muốn nghe Nhan Thanh Vân nói chuyện.

Nhan Thanh Vân đột nhiên bị cắt đứt, mục quang có chút mờ mịt, quay đầu, quyết miệng tràn ngập ai oán chăm chú nhìn Chung Hề Dương.

Vốn có điểm tâm vượn ý mã Chung Hề Dương giả bộ hung thần ác sát che lấp tâm tư thật của mình:”Trừng cái gì trừng, tin hay không lão tử đem người tiền *** hậu sát.”

Chuyện đó mới nói ra, người lái xe hai tay run run tiếng lên phía trước. Chung Hề Dương sau khi nhìn thấy ánh mắt cẩn cẩn thận thận trong gương chiếu hậu,”Nhìn cái gì vậy, người nghĩ tham dự tiến đến chơi 3p?!” Vừa dứt lời, xe hơi đột nhiên tăng tốc, Chung Hề Dương bởi vì quán tính ngã về phía trước, lại nhìn lái xe, sắc mặt trắng bệch.

Cứ như vậy một đường bão táp về đến nhà, tiền xe lấy ít đi rất nhiều, đây là thu hoạch thêm vào của Chung Hề Dương.

Chung Hề Dương đem Nhan Thanh Vân không biết là say hay là ngốc kéo xuống xe, hần còn giận dỗi, vẫn

đang kháng nghị Chung Hề Dương vừa mới chặn họng hắn, bạo lực không giải quyết được vấn đề, Chung Hề Dương chỉ có thể lừa mình dối người nhẹ nhàng một chút.

Đến nhà trọ mới phát hiện thang máy hư, đành phải tự bò lên tầng mười, Chung Hề Dương thổ huyết, "Đi cầu thang." Nói xong đi vài bước, phát giác Nhan Thanh Vân không có theo kịp, hồ nghi dừng bước xoay người lại, hắn chính là xấu xa ngồi dưới đất dùng giọng điệu rất vô lại nói: "Cổng đi."

Chung Hề Dương lập tức huyết áp vọt vọt dâng lên, tốc độ mạnh như cổ phiếu ngã giá, Chung Hề Dương cứng ngắc dắt lấy Nhan Thanh Vân: "Người có đi hay không! Người như thế nào một nam nhân hơn ba mươi tuổi, uống một chén rượu lại hóa thành ba tuổi!" Đánh giá Nhan Thanh Vân hắn đã tỉnh rượu, nhưng lại thích cùng hắn loạn lên, trên đường đi hai người do dự, cái này may mắn là hơn nửa đêm, nếu ban ngày, Chung Hề Dương cảm giác mình có thể lập tức dọn nhà.

Đến cửa nhà, Nhan Thanh Vân lại từ đánh giằng co chuyển sang thiếp thân chiến, như là cái túi thịt dán lên người Chung Hề Dương, dán kín không kẽ hở, còn dùng gò má cọ lên phần gáy Chung Hề Dương, hít mát, trong miệng nói thầm: "Lạnh lạnh thoải mái thật là tốt."

Chung Hề Dương thân thể cứng đờ, hỏa chảy theo gan bàn chân thẳng đốt lên đỉnh đầu, hắn cùng lò xo đồng dạng nhanh chóng đem người đứng phía sau đẩy ra, Nhan Thanh Vân không có phòng bị ngã mông vào thùng đặt ở nhà đối diện, thậm chí lồm vào.

"Á, đau." Nhan Thanh Vân hít 1 ngụm khí lạnh, không biết trong hộp đựng gì thế, đem đập đau cái mông. Chung Hề Dương vội vàng kéo hắn vào nhà, miễn cho bị hàng xóm bắt được.

"Đụng có bị thương không?" Hắn chính là rất có lương tâm.

"Trong lúc này đau, xoa xoa." Nhan Thanh Vân chỉ chỉ phía sau của mình, sau đó dùng một loại ánh mắt kỳ vọng đợi an ủi nhìn Chung Hề Dương.

"....." Dưới cặp mông căng vênh là một đôi chân thon dài, Chung Hề Dương ánh mắt lại dời đi, lần này là từ đầu dò xét đến chân, theo phần cổ trượt xuống dưới qua lưng hình thành một đường cong xinh đẹp trôi chảy, Chung Hề Dương đột nhiên ý thức được nam nhân trước mắt này thành thật thì hình như cũng có một loại mị lực, tuy có điểm lớn tuổi lại vẫn rất có hương vị, nhưng chính hắn hồn nhiên chưa phát giác ra, mà là thông qua hắn ngốc nức ních cử động vô ý thức phát ra.

Chung Hề Dương bên tai có điểm nóng lên, ho khan vài tiếng, đẩy Nhan Thanh Vân: "Nằm sắp xuống ngủ đi!"

Nhan Thanh Vân nói nhỏ bò lên giường, Chung Hề Dương nghe không rõ hắn đang nói cái gì lại biết được là phản nài, đoán chừng là bởi vì vừa mới ngã thoảng cái, bộ vị nào đó rất đau, cho nên Nhan Thanh Vân chỉ dám nằm sắp ngủ, tình trạng kiệt sức không cho phép là lần qua lần lại được, Nhan Thanh Vân chỉ chốc lát sau thì o o ngủ say.

Mà ngay cả Chung Hề Dương cũng mệt mỏi, còn được phục thị hần thoát ý, thuận tiện ăn đậu hũ phúc lợi ha ha, sờ soạng thoảng cái lưng bóng loáng sạch sẽ của Nhan Thanh Vân, hắc, đại thúc này làn da cũng không tệ lắm, lại giúp hần lung tung lau mặt, Nhan Thanh Vân mơ mơ màng màng ngại phiền, một cước đạp đi ra ngoài, may mắn Chung Hề Dương tránh nhanh, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi mắng,xx!

Chung Hề Dương đem khăn mặt hướng trên mặt bàn bên cạnh quăng ra cũng vùi đầu ngủ say, phát giác Nhan Thanh Vân cọt tới, hần cũng chẳng muốn trông nom, chỉ là cảm thấy dán tại phía sau mình thân thể rất nóng, không phải cảm giác nóng bức khó chịu, mà là cảm giác thật ấm áp, thậm chí làm hần trong giấc mộng sinh ra một loại hoảng hốt, ở bên cạnh mình là người yêu ở chung đã lâu, khí tức lảng lảng làm cho người ta cảm thấy uất ức.

Hai người ngủ đến giữa trưa ngày thứ hai, ngược lại Nhan Thanh Vân say rượu là người trước tỉnh, khi hần phát hiện mình nằm ở trong 1 căn phòng lạ, cả kinh ngồi dậy, chần, mền chảy xuống đến thắt lưng, mới phát hiện trên người ngoại trừ nội khố cái gì đều không có mặc, trong đầu tựa như oanh lời nổ tung, trong lỗ tai ong ong một mảnh rung động.

Lúc này, Chung Hề Dương cũng tỉnh, kinh ngạc liếc mắt người ngẩn người ngồi ở đó, nhìn hần biểu lộ thì hiểu rõ hần đang nghĩ gì, khẽ hừ nhẹ một tiếng, cái hừ nhẹ này làm cho Nhan Thanh Vân có chút run rẩy, hần có chút không kiên nhẫn, bèn bộp giải thích:”Uy uy, đại thúc, người cũng đừng miên man suy nghĩ, có hay không phát sinh cái gì chính người cũng tỉnh tường a! Người bị đau chính là tối hôm qua ngã.”

Nhan Thanh Vân bỗng đứng mặt đỏ lên, hần tự nhiên tỉnh tường, tuy nhiên bên ngoài có điểm ẩn ẩn đau, có thể.....

Chung Hề Dương thấy hần thần sắc cổ quái, mây đỏ càng lan tràn đến bên tai, giữa ngu ngốc lộ ra vài phần phong tình, tâm sinh nhộn nhạo, nhưng hần một mực kìm nén cái nhộn nhạo đó, ho khan vài tiếng, đứng dậy đi rửa mặt.

“A người.....” Nhan Thanh Vân thanh âm đến cuối cùng cũng dường như chặt đứt, cuống quýt dời đi ánh mắt, tâm kinh hoàng không thôi.

“Không phải chi là ngủ trần, đừng ngạc nhiên.” Chung Hề Dương tuyên bố trong giọng nói lộ ra một tia không cho là đúng, nhìn xem Nhan Thanh Vân chân tay luống cuống ngồi ở đó, tự nhiên muốn trêu đùa, cố ý tại trước mặt Nhan Thanh Vân chuẩn bị tư thế biểu diễn,”Hắc, đại thúc thân hình của ta rất tuyệt a.”(tự đứng thấy bạn rất có hình mẫu của 1 tay biến thái khoe thân =|)

“Người nhanh mặc vào.....” Nhan Thanh Vân lắp bắp nói.

Cấp thời gian uống rượu vô lại như thế, tỉnh lại đơn thuần vô cùng, đại ma quỷ giăng co một đêm hiện tại nhần nhó như vợ bé, Chung Hề Dương sao có thể không sáng khoái tinh thần, bất quá hần cũng không có biểu lộ ý thích ra ngoài, cầm quần áo vào phòng tắm.

Nhan Thanh Vân lúc này mới dám ngẩng đầu dò xét bốn phía, là một phòng nhỏ, tuy nhỏ nhưng cũng đầy đủ cả, lắp đặt thiết bị dùng màu lam là chính, hơn nữa thu dọn vô cùng sạch sẽ, nam sinh ở một mình mà

có được căn phòng như thế này cũng coi như là hiếm. Sau đó hắn bắt đầu chậm rãi nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, dần dần nhớ ra chút ít.

Chờ Chung Hề Dương đi ra thì, Nhan Thanh Vân bề bộn đứng lên, rất chân thành nói: "Ta nhớ ra rồi, tối hôm qua là người đã cứu ta, cảm ơn người."

"Hừ " Chung Hề Dương từ chối cho ý kiến, ném một cái khăn mặt sạch sẽ cho hắn, "Bàn chải đánh răng là mới." Nói xong khoe miệng ngoéo ... một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia giảo hoạt, "Lấy cái màu hồng phần ấy."

Nhan Thanh Vân choáng váng ngốc, màu hồng phần làm sao vậy? Dù thế nào đi nữa hắn cũng chỉ dùng huy nhất 1 lần.....

Nhan Thanh Vân đứng ở trước gương, nhìn sắc mặt mình có điểm chật vật, ngẫm hạ quyết tâm không bao giờ ... đi gay bar nữa, dùng nước lạnh rửa mặt vài lần, người cũng nhẹ nhàng khoan khoái nhiều, đi ra thì gặp Chung Hề Dương nghênh ngang tay áo ra trận, võ trang đầy đủ, quơ cái xẻng tại nôi bên cạnh gọi tới gọi lui, không giống xào rau, ngược lại như đang khiêu vũ.

"Người làm gì vậy?"

"Trứng rán." Chung Hề Dương cầm cái vung chống đỡ, phòng ngừa mỡ tung tóe bắn lên, cẩn thận đứng xa một chút lại quay đầu lại, đối diện mắt Nhan Thanh Vân tràn ngập vui vẻ, tức giận lại mang một ít ngưỡng ngừng, đem cái xẻng quăng ra, hỏa một cửa, "Không làm nữa."

Nhan Thanh Vân không nói gì, lại liếc mắt trứng đen sì cũng không phải dành cho người ăn.

"Người lại cười." Chung Hề Dương thở phì phì, lòng tự trọng đã bị thương tổn nghiêm trọng, tức giận nói, "Hảo tâm không có hảo báo, nấu cơm cho người ăn người còn cười."

"Ách....." Nhan Thanh Vân vội vàng thu liễm vui vẻ, "Ta nấu nhé." Sau đó dưới ánh mắt Chung Hề Dương hồ nghi mở tủ lạnh ra, ngoại trừ một loạt trứng gà sắp xếp chỉnh tề còn lại đều là bia, không bột đồ gột nên hồ, "Ta đi ra ngoài mua chút gì ăn, người trước tiên chờ một chút."

"A." Chung Hề Dương cũng không phải đói quá, khi Nhan Thanh Vân trở về, thì nhìn thấy Chung Hề Dương như đại gia đồng dạng.

Ngồi ở trên sàn nhà phòng khách chơi game chờ ăn cơm. Nhan Thanh Vân bắt đầu dĩ cười cười, chỉ chốc lát sau người vốn đang chuyên tâm chơi game đã bị mùi thơm trong phòng bếp câu dẫn đến, cười tủm tỉm bước đi thông thả đến phòng bếp đảo quanh bên người Nhan Thanh Vân.

Nhan Thanh Vân nhìn hắn bộ dáng con mèo tham ăn cảm thấy đặc biệt buồn cười, hơn nữa món ăn còn đang trong nôi hắn đã không thể chờ đợi được nghĩ muốn ném thử hương vị, "Người như thế nào giống như

vài ngày không được ăn cơm vậy?”

“Là đã lâu không biết đến hương vị cơm.” Chung Hề Dương chép chép miệng, nhưng rất nhanh vì chính mình cãi cò một câu, kiếm chút mặt mũi,”Nhưng ta chính là tay nghề rất tốt, làm được rất nhiều loại.”

“Người cái gọi là vô cùng nhiều loại sẽ không chính là thả trứng gà cùng thả hành thái khác nhau đúng không?” Nhan Thanh Vân thuận miệng nói, không nghĩ tới không có âm thanh, lại nhìn Chung Hề Dương lại mặt đỏ đung dẩy, xem ra là không cẩn thận chọc người nào đó.....

Chung Hề Dương hoàn toàn bị đồ ăn chinh phục, vài phần không khách khí gọi Nhan Thanh Vân là đại thúc cùng không kiên nhẫn tức thì tan thành mây khói, do con mèo cao ngạo biến thành khuyển ngoan ngoãn, vẫn còn nói ngọt tán dương, dù sao được ăn là quan trọng nhất.

Nhan Thanh Vân mỉm cười nhìn Chung Hề Dương lang thôn hổ yết, người luôn có lòng hư vinh, hẳn làm đồ ăn hợp khẩu vị Chung Hề Dương như vậy, tự nhiên cũng thật là cao hứng, bị khen như vậy cũng có điểm vui.

Gặp chính là duyên phận, có lẽ phát triển thêm nữa cũng không sai, trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy, Nhan Thanh Vân ngẩn người, vội vàng vẩy vẩy đầu, thật sự là, tịch mịch đến loại tình trạng này sao, tuổi chênh lệch lớn như vậy, làm sao có trâu già gặm cỏ non. Người trẻ tuổi ngoại hình điều kiện tốt nhiều như vậy, làm sao có thể vừa ý nam nhân hơn nhiều tuổi như hắn.

“Đại thúc.” Chung Hề Dương trầm trồ khen ngợi vài tiếng liền đều không phản ứng, chỉ thấy Nhan Thanh Vân xuất thần ngây người lại nhú mày, không biết hắn đang nghĩ cái gì, nhưng vô luận nghĩ cái gì, hẳn đều rất bất mãn trước mắt người này đối với chính mình bỏ qua, vì vậy ‘Ba’ một tiếng chụp được chiếc đĩa,”Đại thúc!”

Nhan Thanh Vân giật mình, bị ánh mắt ai oán đối diện nhìn chằm chằm toàn thân không được tự nhiên, như tiểu hài tử nhận lỗi:”Khụ, thực xin lỗi, chuyện gì?”

“Nghĩ đến ai đó, như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, hóa đá luôn rồi.” Chung Hề Dương nói giỡn hởi, hồn nhiên không có phát giác ngữ khí của mình có mùi dấm chua.

“Không có.” Nhan Thanh Vân thề thốt phủ nhận, trên mặt xuất hiện tầng đỏ ửng khả nghi, nếu muốn nói thật ra, hẳn biết giấu mặt vào đâu bây giờ. Chung Hề Dương hừ nhẹ một tiếng, hung hăng chọc lấy một viên thịt,”Ta hỏi ngươi tên gọi là gì.”

“Nhan Thanh Vân.” Nhan Thanh Vân lãnh đạm nói.

Có điểm hương vị đậm bạc nhẹ nhàng, Chung Hề Dương trong miệng ăn thịt hoàn, nghiêng đầu nghĩ, mắt lại nhìn người ăn cơm gấp rau đều chậm rãi, bình thường thanh thanh nhàn nhạ, danh tự ngược lại cùng hắn rất phù hợp.

“Người sao?” con mắt Nhan Thanh Vân chăm chăm nhìn thẳng vào món ăn, giả bộ như không có phát hiện. Chung Hề Dương dò xét mình, không đếm xỉa tới hỏi, kỳ thật trong nội tâm tựa như gỗ trống.

“Chung Hề Dương.”

Nhan Thanh Vân trừng mắt nhìn, cấp, không biết tại sao lại muốn nhớ đến chuyện tối hôm qua trong phòng vệ sinh tại quán bar, hẳn mặc dù là say, chính là cũng chưa quên toàn bộ, đột nhiên có cảm giác phần chần.

Nói tên xong, hai người liền dường như phảng phất định ra khế ước không nói thêm gì nữa, nhưng nội tâm lại không bình tĩnh, Chung Hề Dương là không muốn nói quá nhiều, lưu lại hình tượng mao đầu tiểu tử cái lỗ mãng, Nhan Thanh Vân là không muốn hỏi lung tung này kia, làm cho người ta hiểu lầm mình có gì ghê mà đòi ăn thịt thiên nga.

Vì vậy đồng thời trầm mặc, thẳng đến bữa cơm chấm dứt.

Nhan Thanh Vân theo thói quen muốn thu dọn, bị Chung Hề Dương ngăn cản, “Đại thúc người không cần đâu, thực vượt qua hiền lành ôn nhu tam tông tứ đức vợ bé.”

Tay Nhan Thanh Vân đụng vào chén giống như bị nóng rụi về, mặt cũng cùng giống như bị thiêu đốt, nghe được Chung Hề Dương xưng hô lại nói thắm một câu, đều hỏi tên rồi còn gọi đại thúc..... Lắc đầu cười khổ một tiếng, chính mình thật sự hy vọng xa vời, lần này gặp nhất định là ngẫu nhiên.

Xem Chung Hề Dương nhanh nhẹ thu dọn bàn ăn, Nhan Thanh Vân đứng ngốc ở thấy không phải, đã nói:”, Ta về đây, cảm ơn người ngày hôm qua giúp đỡ.”

“A.” Chung Hề Dương đem khăn lau buông xuống, mở cửa tiễn hân, hai người lại đứng ở trước cửa trù trù trong chốc lát, đều là xấu hổ muốn nói lại không nói lời nào, Chung Hề Dương rốt cục có một câu đánh vỡ loại hoàn cảnh quẩn bách này, “Đại thúc.....” Chính là lời nói đến một nửa rồi im hân, hân muốn giết mình luôn cho xong, nhần nhớ khẩn trương cái gì gì!

“Cái, cái gì?” Nhan Thanh Vân rõ ràng càng khẩn trương hơn.

“Người trên đường đi cẩn thận một chút.” Chung Hề Dương đem câu muốn hỏi lại nuốt về trong bụng, chuyển sang chuyện khác.

“Ân.” Nhan Thanh Vân rõ ràng là thất vọng, còn tưởng rằng Chung Hề Dương muốn từ nay về sau giữ liên lạc, đương nhiên hân không nghĩ nhiều, chỉ là làm bằng hữu, nhưng nhìn xem Chung Hề Dương vẻ mặt bình tĩnh, rất rõ ràng là bản thân tự mình đa tình.

Kỳ thật hân không nhìn thấy, sau khi đóng cửa, Chung Hề Dương vừa mới ra vẻ bình tĩnh vẻ mặt hối hận tự phỉ nhổ mình, rõ ràng là muốn số điện thoại, giả vờ cái quỷ gì!

Ai thở dài một tiếng, nằm ngửa tại trên ghế sa lon nhìn trần nhà ngẩn người, mĩ thiếu niên cái gì cần có đều có, vì sao lại đối với người nhiều tuổi hơn mình nhiều như vậy cảm thấy hứng thú, Chung Hề Dương một mình hỗn loạn, một lát sau, điện thoại vang lên, liếc một cái liền tiếp nghe, "A lô?"

"Hề Dương, có biết trường học ngày mai đi thực tập ở đâu không?"

Chung Hề Dương giả giọng xem thường: "Người đúng thật là ngu ngốc, nói để cho người lại quên, ta đem địa điểm nhân tin báo cho người."

"Cáp cảm ơn....."

Chung Hề Dương thực tập một ban năm nhất (chém đấy, đại khái không quan trọng)), chủ nhiệm lớp lần đầu tiên dẫn hần đến ban, rất nhiều nữ sinh con mắt sáng lấp lánh, nói thực ra, hần lòng hư vinh hay là tìm được thật lớn thỏa mãn, khách quan mà nói, ánh mắt nam sinh sẽ không khách khí như vậy, lớp bên cạnh thực tập lão sư là mỹ nữ, mà bên bọn hần lại là nam sinh, cái này đủ để cho bọn họ thấy không công bằng, lại càng không tốt chính là rất đẹp trai, hừ hừ.

Lão sư chỉ đạo Chung Hề Dương là một phụ nữ trung niên có con cũng tầm tuổi hần, cho nên nhìn Chung Hề Dương đích ánh mắt được xem là từ ái, tràn ngập mẫu tính chói lọi, mà hần chăm chú thành thật chăm chỉ cũng nhận được chúng lão sư nhất trí ủng hộ, đều đặc biệt yêu mến hậu sinh văn bối là hần.

Chung Hề Dương được yêu thích khen là tốt đẹp, bạn học của hần thì hô to không công bằng, cái gì nghe giảng bài chăm chú, hần căn bản không có lần nào nghe bài giảng chân chính, không phải ngồi mơ màng thì chính là vẽ tranh, chính là những lão sư kia bị lừa gạt, tưởng trạng thái hần mơ màng là đang chăm chú nghe giảng, lúc vẽ tranh lại tưởng hần cẩn thận ghi chép.

Mỗi lần chúng bạn bắt mẫn, Chung Hề Dương đều dương dương đắc ý, có ít người trời sinh nhìn giống như là đệ tử tốt, so với đòi trưởng bối yêu mến, không có biện pháp.

Lần này nghe như là lớp số học, lão sư ở phía trên giảng định lý, đại đa số đồng học đều là buồn ngủ, không giống với tiểu học, nếu có người đến nghe giảng bài, bình thường đều ngồi đoan đoan chánh chánh, không dám giở trò, mà cao trung đệ tử đại đa số như cũ, phi thường 'Chất phác' mà đem trạng thái bình thường trưng ra nữa.

Chung Hề Dương cũng là xuất ra trạng thái bình thường, rất thành thật mà ghi chép — vẽ tranh, Bạn tốt Hà Hòa ngồi ở bên cạnh hần cũng liếc mắt nhìn bức tranh, viết tờ giấy nhỏ đưa cho Chung Hề Dương.

Tiểu tử người gần đây đều vẽ một người duy nhất, tương tự? Làm hảo hữu đương nhiên biết tính hướng của Chung Hề Dương, bắt quá hần ngoại trừ có điểm kinh dị ngoại ra đều không phản ứng đặc biệt gì.

Chung Hề Dương giật mình, nhìn nhìn lại bức tranh, cũng không biết vì cái gì vốn nghĩ tiện tay vẽ động vật, không cẩn thận bức tranh lại biến thành Nhan đại thúc vừa gặp mấy ngày trước, mình là mê muội đến thế sao, Chung Hề Dương ảo não vô đầu.

Hà Hòa lại đưa tới một mẫu giấy, bắt quả người nam nhân này nhìn có điểm quen quen.

Có gặp qua? Chung Hề Dương trở về quá khứ, lòng đang bồn chồn.

Không nhớ rõ, có thể là lớn lên có khuôn mặt đại chúng, cho nên cảm thấy nhìn quen mắt a.

Người mới đại chúng mặt! Chung Hề Dương đem tờ giấy ném trở về

19. Chương 19: Phiên Ngoại 3

Thở dài, không sai, người nam nhân này đích thật là tướng mạo bình thường, nhưng ở trong lòng của hắn, khí chất lại đặc biệt, chính là như vậy, mình cũng không đến mức đến già vẫn là ngồi vẽ tranh hắc chứ? Vò đầu nghĩ nghĩ, người nam nhân này ưu điểm còn có tài nấu nướng, hương vị đồ ăn hắn làm chính là ngon nhất trên đời này.

Một hồi linh quang hiện lên, đúng! Là ăn! Cũng là bởi vì cái này, mình mới nhớ mãi không quên, dù sao ăn là tử huyệt của mình, hắn mới không phải tương tự cái quái gì.

“Tiểu tử, giờ cơm tối lén lút lút ở đây làm cái gì.” Chung Hề Dương vỗ vỗ vai nam sinh đáng rình trốn ngoài cửa phòng làm việc.

Nam sinh lại càng hoảng sợ, nhìn lại thấy là Chung Hề Dương mới thở phào, trong mắt chớp động quang mang nhìn thấy cứu thế, vội vàng đem Chung Hề Dương kéo đến một bên, hai tay tạo thành chữ thập khẩn cầu: “Tiểu Chung lão sư, ta van người 1 chuyện.”

“Giết người phóng hỏa, vi phạm pháp luật ta không thể bao che a.” Chung Hề Dương đùa, vài ngày ở chung, hắn và nhũ tiểu tử trong ban này đã thân thiết, xưng huynh gọi đệ.

“Không phải không phải, người có thể giúp ta lừa Nhan lão sư bên trong đi ra ngoài chút không?”

“Làm cái gì?” Chung Hề Dương nghe được họ Nhan, tim đập trống ngực nhảy, ai ai bắt quả là cùng họ, người nhảy cái P.(mông)

“Ta nghe viết thời gian trên đơn từ sai 1 tí, muốn đi vụng trộm sửa lại, hiện tại các sư phụ đều đi ra ngoài ăn cơm, chỉ còn Nhan lão sư hắn cản trở không đi ăn cơm a.”

“Chẳng phải một cái từ đơn.” Chung Hề Dương dùng giọng điệu khinh thường nói.

“Sẽ bị chép phạt 100 bản.....”

“Sáng sớm ngày mai mời ta ăn điểm tâm.”

“Xong, cảm ơn tiểu Chung lão sư ”

“Hừ, có việc muốn nhờ thì lão sư lão sư gọi được ân cần.”

“Hắc hắc.” Nam sinh ở sau lưng khuôn mặt tươi cười.

Chung Hề Dương trong nội tâm tính toán lí do thoái thác như thế nào đem lão sư bên trong kia lừa gạt đi ra ngoài trong chốc lát, chỉ thấy trên mặt bàn hắc chông chất một đồng sách cao như núi, nhìn thấy 1 cái đỉnh đầu, Chung Hề Dương quyết định ý kiến xong, liền đi qua rất có lễ phép kêu một tiếng:”Nhan lão sư.”

“Ân? Có chuyện gì?”

Nghe thanh âm, Chung Hề Dương tim nâng lên cổ họng, đó là thứ hắc mấy ngày nay đều không có quên, thanh âm một mực quanh quẩn tại trong lòng.

Nam nhân ngẩng đầu lên, một lát, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng kinh hô,”Là người?”

Chung Hề Dương đồng dạng rất kinh ngạc, nhưng càng nhiều chính là kinh hãi, vốn là trong đầu tính toán tốt lí do thoái thác trong nháy mắt bốc hơi, không còn gì, lắp bắp nói:”Là, là người,người?”

Nhan Thanh Vân không thể tưởng được rõ ràng nam sinh vài ngày trước chạm mặt tại quán bar lại xuất hiện trước mặt mình, chẳng lẽ hắc là học sinh của trường học này? Hắc trọn tròn mắt, không, vị thành niên?! Nhan Thanh Vân lập tức khấn trương lên, cùng lúc đó xông tới trợn trợn cảm giác tội ác, nói như thế nào hắc cũng là người làm gương tốt, chính là chính mình uống đến say mềm, trò hề làm ra hết, thật sự không phải là tấm gương tốt đẹp.

Chung Hề Dương liếc liền nhìn ra tâm tư ghi trên mặt Nhan Thanh Vân, thẹn quá hoá giận, vì chính mình thanh minh,”Ta đã trưởng thành!”

“Ách.....” Nhan Thanh Vân giật mình, rất từ ái khuyên nhủ,”Người dù sao cũng mới chỉ cấp ba thôi, bây giờ là thời kỳ quan trọng nên cố gắng một chút, tạm thời đừng đi chỗ kia.”

Nhan Thanh Vân chỉ chính là quán bar, Chung Hề Dương tự nhiên cũng hiểu, hắc bị mục quang Nhan Thanh Vân làm cho vô cưng khó chịu, lật ra cái xem thường, hữu khí vô lực nói:”Đại thúc, ta thực tập ở đây.”

Nhan Thanh Vân ngốc nức ních a một tiếng, sau đó cười mĩa gạo gạo đầu nói câu không có ý tứ, động tác ngu dần lại buồn cười tại trong mắt Chung Hề Dương lại sinh ra ngay lúc đó vài phần đáng yêu. Hắn âm thầm thở dài, xem ra ánh mắt hắn thật sự là phải rửa tốt hơn.

Lúc này, nam đệ tử vừa cầu xin lúc này gấp đến độ hoa chân múa tay, vẩy vẩy cánh tay hy vọng khiến cho Chung Hề Dương chú ý, ta là nhờ người đem Nhan lão sư lừa gạt đi, người như thế nào lại đứng đó trò chuyện.

Chung Hề Dương lập tức nhớ tới nhiệm vụ của mình, trải qua vài giây đại não kịp thời thông suốt, hiện tại cũng khôi phục công tác bình thường, liền cũng không còn vài phần khách khí, “Đại thúc, người không đi ăn cơm?”

“Ta muốn nhanh chấm xong đồng này, để nhanh trả cho học sinh.” Nhan Thanh Vân chỉ chỉ một tá vở bày ra trên bàn.

“Trời ơi, người không cần ngược đãi mình như vậy a, đến giờ nào rồi còn sửa tập cho học sinh? Đem chia cho bọn nó tự xem không được sao.” Chung Hề Dương đối với hành vi cẩn thận của hắn không biết nói gì.

“Nhưng sau khi nhìn ta có thể biết rõ bọn chúng không tốt chỗ nào.....”

“Ăn cơm.” Chung Hề Dương không chút do dự cắt đứt lời của hắn, sau đó không để cho phản kháng trực tiếp đẩy Nhan Thanh Vân bước đi, thái độ cường thế làm cho Nhan Thanh Vân ngây ngốc đi theo phía sau hắn, chờ hắn kịp phản ứng đã đứng ở cửa ra vào căn tin.

Chung Hề Dương cảm giác mình có chút buồn cười, một người lớn như vậy, đối mặt trước một người nhỏ hơn lại khúm núm. Rất nhiều đệ tử nhìn thấy Nhan Thanh Vân đều chủ động đi tới chào hỏi, Nhan Thanh Vân cũng sẽ rất thân thiết cười cười, điều này làm cho Chung Hề Dương đối với hắn lại có tiến thêm một bước hiểu biết, đại thúc nhân duyên rất tốt, bình thường cao trung lão sư rất khó được làm được tình trạng này, còn nhiều lão sư bị học sinh không coi ra gì.

Chung Hề Dương ăn vài miếng cơm, tuy nhiên đã ném qua vài ngày, nhưng hắn theo bản năng nhú mào, động tác ăn cũng là chậm rãi, kiểu ăn đó cách đây vài ngày rất khác nhau, Nhan Thanh Vân cẩn thận phát hiện, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“Căn tin trường học mùi vị đúng là trước sau như một, khó ăn chết.” Chung Hề Dương bĩu môi, ngậm lại sau này mình cũng là lão sư, chẳng lẽ cả đời đều chạy không thoát căn tin trường học.

Ha ha, Nhan Thanh Vân thấp giọng cười cười, đồng dạng cũng có chút bất đắc dĩ nói: “Căn tin tinh thần rất ương ngạnh, ta ăn nhiều năm như vậy đều không có thay đổi, bất quá cái này tính đặc biệt a, không có mấy người đệ tử là không mắng căn tin.”

Chung Hề Dương vô vị dùng chiếc đũa bới bới cơm ra, một bộ dáng không muốn ăn, hắn đang tưởng niệm một ít hương vị đồ ăn làm hắn nhớ mãi không quên...

“Người hôm nay chịu khó chút đi, dù sao người thực tập hết là đi rôid, ngấm lại cũng là ta so với người thâm hơn.” Nhan Thanh Vân đem mình ra làm ví dụ, nghĩ an ủi tâm lý cho Chung Hề Dương.

Chung Hề Dương nhân tình sáng lên, sau đó dùng ánh mắt sáng ngời chăm chăm nhìn vào Nhan Thanh Vân, “Vậy ngày mai.....”

“Người muốn cho ta mang cơm đến?”

Rõ ràng chỉ là câu nghi vấn, Chung Hề Dương lại da mặt dày cho thành câu khẳng định, giải quyết dứt khoát, vụn vặt chờ mong, không chút nào do dự nói: “Vậy ngày mai ta toàn bộ nhờ người a, đại thúc.” Sau đó hắn hé miệng cười trộm, cúi đầu ăn cơm.

Nhan Thanh Vân lúc này mới ý thức được, căn bản là Chung Hề Dương cố ý cảm thán thoáng cái, đào cái cái bẫy chờ hắn đi vào, bởi như vậy vừa đi, chính là nghĩ đồ ăn ngon, hơn nữa vừa thành công, cái đuôi lập tức nhếch lên, Nhan Thanh Vân muốn cười, cảm thấy Chung Hề Dương tuy hơn hai mươi tuổi, nhưng lại tánh tình trẻ con.

Hắn đối Chung Hề Dương rất có hảo cảm, có thể là bởi vì lớn lên giống Nhan Mộc, cảm giác như con trai mình không khác là mấy.

Vài ngày sau đó, Chung Hề Dương đều đúng hạn chạy tới theo dõi, làm cho Nhan Thanh Vân muốn tận tâm làm một vị lão sư đáng kính cứng khó. Hơn nữa bởi vì mỗi ngày đều có con cún con Chung Hề Dương chờ mong thức ăn, Nhan Thanh Vân không thể không chú ý đến cơm tối. Chung Hề Dương cũng rất biết chọn vị trí, dưới bóng cây dong hạ mát mẻ yên tĩnh, ngồi ở trên mặt ghế đá ăn cơm nói chuyện phiếm.

Nhan Thanh Vân rất thích chút thoải mái sau một ngày vất vả như thế này, vốn là có chút bị Chung Hề Dương lôi kéo bám lấy, hiện tại hắn ngược lại hết sức quý trọng thời gian nhàn nhã đó, hơn nữa Chung Hề Dương ăn nói có duyên, làm hắn cũng vui lây.

Quan trọng hơn là, đối với Chung Hề Dương, hắn lại nảy sinh cảm giác khác lạ, nhưng Chung Hề Dương đều gọi hắn là đại thúc đại thúc, trong nội tâm hắn hiểu rõ, Chung Hề Dương chỉ xem mình là tiền bối, là sự kính trọng với người lớn tuổi hơn mà thôi.

Nhan Thanh Vân cười khổ, sợ là hắn bộc bạch với Chung Hề Dương, sẽ bị khinh khỉnh, rồi hô hoán mắng mỏ, từ nay về sau đừng có xuất hiện trước mặt ta, nếu như thế, hắn vẫn là đem một ít lời muốn nói vĩnh viễn chôn ở trong nội tâm là tốt nhất.

Thứ bảy chỉ có học sinh cấp ba cần học bù, Chung Hề Dương tự nhiên không cần đến trường học, không biết buổi chiều lúc ăn cơm Chung Hề Dương có thể cứ theo lệ thường đến đòi cơm hay không, Nhan Thanh Vân cả một ngày đều có điểm hoảng hốt, trong lòng của hắn ôm hi vọng lại không dám hy vọng quá lớn, hiện tại hắn mới phát hiện mình không biết cách liên lạc với Chung Hề Dương, có lẽ Chung Hề Dương cũng không muốn cho mình tiến vào cuộc sống của hắn, sau khi kết thúc thực tập liền tự trở lại cuộc sống của mình, không cần bất quá bất luận liên lạc gì, làm bằng hữu bình thường có lẽ là một loại si tâm vọng tưởng.

Tuy trong nội tâm tràn đầy các loại nghi kị, nhưng Nhan Thanh Vân vẫn chuẩn bị 2 cặp ***g đựng cơm, chờ đến thời gian cơm tối, Nhan Thanh Vân chậm rãi bước đi thong thả đến chỗ cũ, không có giống như thường ngày, nhìn thấy người kia xông đến chào hỏi mình, tự nhiên tâm trạng chùng xuống, bước chân cũng chậm đi rất nhiều, nói không rõ là thất lạc hay là cái gì, tình huống như vậy hần hần là đoán được, chính là không chế không nổi tình cảm của mình, trong miệng có chút nổi lên một tia khô khốc.

Nhan Thanh Vân ngồi ở trên mặt ghế đá, dùng chiếc đũa gấp một chút món ăn, nhặt nhẻo vô vị, bắt đầu nhìn cặp ***g đựng cơm ngẩn người. Chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị người từ sau phịch một cái ôm chặt, cả người đọng ở trên người hắn.

“Oa! Đại thúc sắc mặt của người thực thối! Nhìn từ đằng xa, cả người tựa như..... A, lúc ăn cơm kiêng kị.” Nói xong Chung Hề Dương đã trèo qua ghế đá, ngồi ở bên người Nhan Thanh Vân, cảm thấy mỹ mãn mở ra cà men, vẻ mặt cảm động muốn rơi được lệ bộ dáng khoa trương, “Đại thúc, người đối với ta thật tốt.”

Nghe được thanh âm Chung Hề Dương, Nhan Thanh Vân tâm thất lại, nhìn người nọ tùy tiện ngồi xuống, không có lý do đột nhiên mừng rỡ, phần vui sướng chậm rãi bò lên trên khóe miệng, lan tràn ra, đột nhiên hần nhớ tới cái gì, tiểu dung liền cứng lại, nhú mày hỏi: “Người luôn ở đây?” Chính là vì nhìn bộ dạng hần thoáng cái vui vẻ thoáng cái ngu xuẩn? Nhan Thanh Vân nửa câu sau không hỏi ra, nhưng Chung Hề Dương cũng đoán được.

Tuy bị vạch trần, chính là người nào đó biểu hiện vô cùng tinh khiết nói: “Ai làm chuyện ngậy thơ nhảm chán như vậy!”

Nhan Thanh Vân dùng con mắt ‘Người chẳng hạn’ trên dưới đánh giá Chung Hề Dương vài lần, Chung Hề Dương tiếp tục da mặt dày giả bộ vô tội, dùng ánh mắt giao chiến lẫn nhau vài đường, cuối cùng Nhan Thanh Vân sắc mặt hồng giống như phiên gia bại trận, sau đó hoàn toàn là bởi vì hần da mặt mỏng, không dám đối mặt nhìn thẳng ánh mắt người nào đó.

Nhan Thanh Vân bồn chồn nhìn thời gian, vạn phần chờ đợi sắc trời có mau tối một chút.....

“Đại thúc, người ngày mai có việc gì làm không?” Chung Hề Dương cố ý lại sát vào thêm một chút, miết đến bên tai Nhan Thanh Vân cũng nhuộm thành hồng nhạt, đồ bưng vô cùng là đáng yêu, trong nội tâm phun lên một loại ý nghĩ xoa bóp dục vọng. (Ồ)

Nhan Thanh Vân chỉ là cảm thấy Chung Hề Dương cơ hồ dán sát vào mình, rất nóng, rõ ràng chính mình cảm giác có chút là lạ, nhưng lại không nghĩ muốn tránh đi, tựa hồ có điểm muốn nhân cơ hội tà ác sẵn sàng, thật sự là một loại mâu thuẫn tự làm khổ mình, nhưng hiện tại ai đang ăn đậu hũ ai còn không rõ.

Hiện tại đầu Nhan Thanh Vân so với giữa trưa phơi nắng còn muốn loạn hơn, nghe được vấn đề không chút suy nghĩ thành thành thật thật trả lời: “Nghe nhạc đọc sách, lại quét dọn vệ sinh một chút a.”

“.....”

Phát hiện Chung Hề Dương trầm mặc, Nhan Thanh Vân nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Đại thúc, người tuổi không lớn lắm, như thế nào yêu thích kiểu sống như vậy. Chung Hề Dương quả thực là chứng kiến người ngoài hành tinh, nhưng hắn không dám nói ra, sợ Nhan Thanh Vân thẹn quá hoá giận, không phải xoay người đơn giản như vậy, mà là trực tiếp rời đi.

Chung Hề Dương sờ lên cái mũi, tường thành trên mặt cũng mở bao nhiêu vết hồng hồng, ho khan vài tiếng hỏi, "Người ngày mai có thể đi đây một chút không?"

"Làm, làm gì?" Nhan Thanh Vân thẳng lưng, khẩn trương hỏi.

"Cũng không phải đem người đi bán! Chính là muốn gọi người đi chơi, miễn cho người cuối tuần đều ngốc trong nhà mốc meo." Chung Hề Dương hung hăng trả lời, nói xong lại muốn tự tát mình 1 phát, cái này không phải là thái độ muốn hẹn người, nếu ai dám hẹn hắn như vậy, hắn khẳng định đem người nọ đạp đến Sibiri đi.

Nhan Thanh Vân cười ngây ngô thoáng cái, cũng không so đo ngữ khí Chung Hề Dương, có một số người rõ ràng là hảo ý, nhưng là cách biểu đạt không được tự nhiên.

Nhìn Nhan Thanh Vân bộ dáng ngốc nghếch, Chung Hề Dương lại sờ lên cái mũi, thật sự là tính tình tốt, được người bao dung như vậy, tâm tình không phải sướng bình thường, chính là nghĩ lại, Nhan Thanh Vân đối ai cũng là ôn hòa như thế này, không khỏi thấy mặt trời đặc biệt chói lọi, tất cả khó chịu trôi chảy.

"Các người còn trẻ có cách chơi của người trẻ, ta đi theo đi trộn lẫn vào làm cái gì."

"Ngày mai sinh nhật của ta, cho nên muốn bảo người đi chơi, đại thúc người sẽ không làm ta mất mặt mặt chứ?" Chung Hề Dương nói đến đây đã mang vài phần uy hiếp.

"Sinh nhật người?" Nhan Thanh Vân mắt sáng rực lên, thoáng qua lại mờ đi chút ít, "Cám ơn người, nhưng các người một đám người trẻ tuổi, ta chen vào không phải rất ảnh hưởng....."

"Chỉ có hai người chúng ta."

"A?"

"Ân....."

Sau đó chính là hai người đổ hồng ngồi ở trên mặt ghế đá, uốn éo nhăn nhó, như trên mặt ghế đá có đinh.

Chung Hề Dương cũng coi như là người khéo léo, ít nhất ở trường học hắn cùng học sinh lẫn lão sư đều rất

tốt, nhân duyên thật tốt, tốt nghiệp thực tập, cũng rất được đồng nghiệp yêu mến (thực tập sinh ý), có rất ít người làm hấn đụng tới ứng phó không được, trước kia tham gia diễn thuyết tranh luận, tại trước mặt mấy trăm người mặt cũng là không đổi sắc, tự tin thông dong.

Nhưng hấn cũng không thể nghĩ đến, mình ở trước mặt Nhan Thanh Vân, nói thôi mà cũng đỏ mặt nói lắp, tuy biểu đạt có chút vấp vấp, nhưng tốt xấu gì cũng truyền đạt đi được. Chung Hề Dương một đêm đều nghĩ ngày mai sinh nhật nên qua thể nào, trước ăn cơm hát ktv, vậy sau rồi mới say sưa hát thành điên khùng là không thể đi, lật qua lật lại, trái lo phải nghĩ, Chung Hề Dương cảm giác mình căn bản như đang lo lắng tận tâm vì sinh nhật người khác.

Bên kia, Nhan Thanh Vân cũng không an ổn, nghĩ phá đầu cũng không biết tặng cái gì thì tốt, hơn nữa đột nhiên như thế, hấn cũng không kịp chuẩn bị, chạy tới hỏi Nhan Mộc, Nhan Mộc liếc đánh giá hấn, vậy sau, rồi mới cười đến phi thường quý dị, dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đứa con nhà mình Nhan Thanh Vân mặt đỏ tới mang tai, vội đánh trống mà chạy. (ý là lui đi hay gì đó)

Nhan Thanh Vân nằm ở trên giường nhìn trần nhà ngẩn người, hấn cũng không rõ thanh niên thời nay thì thích cái gì, sợ tặng lễ vật quá người lớn, chỉ có thể theo xem Chung Hề Dương bình thường yêu thích cái gì, đột nhiên linh quang lóe lên, có rồi.

Ngày hôm sau, Nhan Thanh Vân dậy rất sớm, đi ra ngoài mua nguyên liệu làm bánh ngọt, mặc dù mình làm bánh ngọt không ngon như trong tiệm, có thể hương vị cũng không bằng nổi thợ bánh chuyên nghiệp.

Nhan Thanh Vân dựa theo địa chỉ Chung Hề Dương đưa cho tìm được nhà hấn, khi hấn nhìn thấy Chung Hề Dương lóa thể người trên ra mở cửa, bá thoảng cái mặt đỏ lên, cuống quýt nhắm mắt lại, ánh mắt lại nhìn không được đi liếc trộm, làn da màu tiểu mạch, ***g ngực rắn chắc, bình thường khẳng định rất chú ý rèn luyện, vậy sau, rồi mới không chế không nổi, ánh mắt còn có xu thế nhìn xuống dưới.

Nhan Thanh Vân thầm kêu khổ, thật muốn móc xuống mắt của mình.

Ngày hôm qua Chung Hề Dương chỉ nói câu ngày mai tới nhà của ta, cũng không nói thời gian, hấn tự chọn lấy một thời gian mà mình cho là phù hợp, chắc là hấn đã đánh già thập một người trẻ tuổi độc thân ngủ nướng.....

Chung Hề Dương gà gât, con mắt nửa mở mơ mơ màng màng khách không mời mà đến quấy rầy giấc ngủ của mình, sau khi nhìn rõ người đang đứng trước mặt mình, gốc ở đằng kia một lát, tựa như rừng cây yên tĩnh bị đập bể bởi hòn đá lớn, hù dọa một phen, buồn ngủ lập tức biến mất không thấy đâu.

Chung Hề Dương vội vàng chạy vào nhà mặc quần áo giữ gìn hình tượng thuần khiết, nhanh chóng mặc xong, rửa mặt, hết thấy trang bị xong, rồi ngấm trong gương lại một lượt mới đi ra.

Chờ Chung Hề Dương từ phòng ngủ đi ra, thì Nhan Thanh Vân đã ngồi ở sô pha, hấn xấu hổ cười:”Người sao tới sớm như vậy?”

Nhan Thanh Vân liếc mắt đồng hồ trên tường, "Đã 11:30." Ngụ ý chính là đã không còn sớm.

Chung Hề Dương ho khan vài tiếng, nhảy qua đề tài khác, nhìn trên bàn trà một hộp bánh gato, khéo léo tinh xảo.

"Cái này tặng cho người làm quà." Nhan Thanh Vân có chút ngượng ngùng, hai má nhiễm tầng hồng nhạt, "Không có thời gian mua quà, tự mình làm chút bánh gato, người đừng chê."

"Không có không có, sao vậy được." Chung Hề Dương vui vẻ lại nâng bảo bối... bánh gato lên, vui tươi hơn hờ cười khúc khích, còn không có ăn cũng đã ngọt đến tận trong nội tâm.

"Trước đây đây đã, chúng ta buổi tối trở về ăn." Chung Hề Dương đối Nhan Thanh Vân nói, kỳ thật hẳn không nỡ ăn, hận không thể dán bánh lên tường, mỗi ngày ngắm.

Nhan Thanh Vân gật gật đầu, hôm nay hết thấy an bài tự nhiên nghe hẳn.

Bởi vì là cuối tuần, nhà ga đợi xe rất nhiều người, cũng phá lệ chen chúc, người đến người đi, khó tránh khỏi phát sinh va chạm, Chung Hề Dương cùng Nhan Thanh Vân hai người quả thực tựa như khuê nữ cổ đại không bao giờ ra khỏi nhà, phát sinh điểm nhỏ tiếp xúc, tựa như cùng điện giật đồng dạng.

Cho đến khi một vị đại thẩm vội đuổi theo xe bus, không cẩn thận đem Nhan Thanh Vân đụng phải thoáng cái, Nhan Thanh Vân lão đảo, Chung Hề Dương bản năng nghiêng thân muốn đỡ lấy, kết quả hai người vừa văng rơi vào lòng nhau. Tức thì, có dòng điện cường đại chạy qua óc Chung Hề Dương, bốn phía tựa hồ yên tĩnh, dòng người như nước cũng như vô hình, trong mũi chỉ có một mùi hương nhàn nhàn, đó là mùi sữa tắm cùng thanh sang thơm ngát, ôm lấy người nọ, chỗ tiếp xúc sau lớp quần áo ấm áp làm hẳn nóng lên, trong tai chỉ còn lại có tiếng tim đập bang bang của mình.

Chung Hề Dương cả người hồn vía bay mất, một cái xe bus đứng ở trước mặt bọn họ. Phía sau có người muốn lên xe, đẩy Chung Hề Dương thoáng cái, hẳn dẫn đến, u mê túm lấy Nhan Thanh Vân lên xe.

Sau khi lên xe cũng là một mực cầm lấy tay người nọ, ngón tay thon dài rất có cảm giác, vô cùng an tâm ấm áp cùng thư thái.

"Người là muốn đi đâu?" Nhan Thanh Vân nhìn Chung Hề Dương còn đang ngẩn người, tay cũng bị một mực cầm lấy, may mắn trên xe nhiều người, cũng không còn người có công phu nhìn bọn họ hai người đàn ông nắm tay, nhưng hẳn vẫn còn có chút không được tự nhiên, yên lặng rút tay về, lúc này mới làm cho Chung Hề Dương tỉnh lại.

"A?" Chung Hề Dương giật mình hoàn hồn, hướng lái xe quét mắt, nhìn trên màn hình ghi trạm tiếp theo, phảng phất giống như sét đánh, quay đầu ngượng ngùng nói với Nhan Thanh Vân, hận không thể chui xuống đất cho xong, "Chúng ta lên nhầm xe rồi"

20. Chương 20: Phiên Ngoại 4

Hai người bắt đầu đứng trên xe bus suy nghĩ xem nên đi đâu.

“Không bằng đi công viên xx a.” Chung Hề Dương đề nghị, bọn họ dứt khoát đâm lao phải theo lao.

Nhan Thanh Vân dù sao cũng tùy ý hần, cười cười nói, “Chỉ cần không xuống nhầm trạm là được.” Tuy trong lời nói không có ý gì khác nhưng đủ để cho Chung Hề Dương xấu hổ nghĩ muốn kéo cửa sổ xe ra nhảy xuống luôn.

“Đại thúc người là cố ý?” Chung Hề Dương nhướn mày.

“Ta không có a.” Nhan Thanh Vân rất vô tội nói.

Chung Hề Dương cao thấp đánh giá hồi lâu, đúng là Nhan Thanh Vân trên mặt tìm không thấy gì sơ hở, chính là một mực bộ dáng chân thành.

Trên xe nhiều người, khoảng cách người với người trong lúc đó tự nhiên là không theo ý mình được sắp xếp, Chung Hề Dương cùng Nhan Thanh Vân đứng đối diện nhau, vừa vặn có một tay vịn, Nhan Thanh Vân nghiêng người tựa ở trên, Chung Hề Dương dùng thân thể ngăn cách hần cùng với người khác, một tay vịn trên ghế, một tay có chút ngăn sau lưng Nhan Thanh Vân.

Nữ sinh ngồi ở bên cạnh bọn họ mở rộng cửa sổ ra, gió o o thổi vào, Chung Hề Dương cũng có chút thanh tĩnh. Mắt nhìn Nhan Thanh Vân như bị hần nhốt trong ngực cũng đang cúi đầu, tựa hồ có chút bộ dáng câu nệ, khéo léo giấu đi lỗ tai phần hồng dưới lớp tóc phủ xuống đáng yêu, sợi sợi tươi mát mùi hương thoang thoảng bay vào trong mũi, trong nội tâm không khỏi có chút rục rịch, nếu không ở nơi công cộng, Chung Hề Dương phỏng chừng chính mình thực sự cần xuống.

Thời cơ thiên thời địa lợi nhân hoà như thế, hiện tại Chung Hề Dương đầu đã không chóng mặt như thế nào có thể buông tha, vì vậy tay cũng bắt đầu tuân theo dục vọng nội tâm, nhẹ nhẹ nhàng nhàng đặt lên eo Nhan Thanh Vân, người cảm thấy bị ôm lưng cứng đờ, Chung Hề Dương cũng có chút bất an, Nhan Thanh Vân xoay người cho hần một bạt tai là không thể nào đi, tất nhiên là tránh được, hần cũng sẽ bị thương a, ô ô.....

Nhưng Nhan Thanh Vân không có giãy dụa hoặc là phản kháng, loại trầm mặc này làm cho Chung Hề Dương trong nội tâm rất là vui mừng, thậm chí đắc ý ca hát.....

Sau đó Chung Hề Dương can đảm tiếp tục tăng lên, tính trẻ con cố ý thổi bên tai Nhan Thanh Vân, Nhan Thanh Vân run rẩy, vội vàng che lỗ tai nóng lên trông người nào đó đang nhếch mép cười.

Thẳng đến lúc xuống xe, Chung Hề Dương không ngừng mờ ám, Nhan Thanh Vân cảm thấy thật bức xúc, thật không thể quay lại cho tên kia một cái tát. Bất quá hắn sợ dĩ một mực chịu đựng, không phải bởi vì tính tình tốt đẹp, con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người, mà là hắn đối với hành vi mờ ám của Chung Hề Dương cũng không bài xích, thậm chí đối với loại thân mật như vậy, trong nội tâm ẩn ẩn có chút mừng rỡ, trên mặt cũng là từng đợt nóng lên, cho phép như vậy cũng là một loại yêu mến.

Nhưng mỗi lần chứng kiến bộ dáng Chung Hề Dương lén lút cười thầm đằng sau, trong lòng đang rung động cũng nguôi đi vài phần, Nhan Thanh Vân tự nhắc nhở chính mình, có lẽ đây chỉ là vui đùa khi nhàm chán, trò đùa dai, muốn thử sức chịu đựng của hắn, qua đi, Chung Hề Dương sẽ ném ra đằng sau đầu, mình thật sự là không thể nào.

Nhan Thanh Vân kỳ thật rất sợ hãi, nếu như là mười năm trước, hắn khi đó còn có thể, có sự bốc đồng cùng ngốc nghếch theo đuổi tình yêu của mình, khi đó tuổi trẻ chính là như thế, bởi vì tương lai còn có nhiều cơ hội, nhưng là bây giờ, hắn chỉ là một người dạy học bình thường không có gì mà thôi.

Trước kia, hắn dám không chỗ nào cố kỵ cùng một người nam nhân bỏ trốn, đi vào thành phố tự dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, ngọt bùi cay đắng đều hưởng qua, vốn tưởng rằng cả đời đều cùng người nam nhân kia chết đi, cuối cùng tình yêu lại thật sự chấm dứt ngay trước mắt.

Hắn hôm nay đã không có nhiệt tình tuổi trẻ, càng không có sức lực truy cầu một tình yêu nữa, muốn không dám muốn, trở nên nhu nhược, hắn chán ghét chính mình, thực sự chỉ có thể chán ghét mà thôi, nếu không có gì chức chán bày ra trước mắt, hắn cho dù yêu mến cũng không dám chủ động biểu lộ ra ngoài.

Công viên XX này đây thực vật cùng động vật có chút ít, Nhan Thanh Vân xem như thở phào nhẹ nhõm, thật tốt là hắn không phải chạy nhảy đi lại nhiều..., nếu không phỏng chừng hắn phải liều cái mạng già luôn. Công viên bên trong rất nhộn nhịp, cầm vé vào cửa ở bên trong vài chỗ có cái để xem thì mọi người bu vào thưởng thức.

Nhan Thanh Vân cùng Chung Hề Dương không có nhìn bản đồ trước cổng vào, hai người tự mò mẫm đi dạo, đi qua vài con đường nhỏ, trước mắt xuất hiện một hồ nước thanh tịnh, xanh như ngọc bích, một chiếc cầu quanh co khom khom ở xa xa, trong hồ mấy thiên nga cùng uyên ương thản nhiên bơi lội, đều là có đôi có cặp, trên cầu hai nữ sinh chỉ vào một đôi chim uyên ương xinh đẹp bơi cùng một chỗ cười tà ác, cùng nhau tế mi lộng nhãn, "Uyên uyên tương bảo."

Người nói cổ tình, người nghe cũng có ý, Nhan Thanh Vân cùng Chung Hề Dương không hiểu sao tự đổ mắt, xấu hổ liếc nhau, lại rời đi đường nhìn, Chung Hề Dương còn giấu đầu lòi đuôi lấy tay quạt gió, một người sợ nóng, Nhan Thanh Vân đầu cũng không còn nào hòa theo.

Hai nữ sinh đi đến đứng bên hồ kỳ kỳ quái quái nhìn hai người, một lát, như là hiểu ra cái gì, mắt hàm ý mập mờ, chằm chằm nhìn vào Nhan Thanh Vân cùng Chung Hề Dương rất không tự nhiên, cuối cùng Chung Hề Dương vội vàng kéo tay Nhan Thanh Vân mà chạy trốn. (đoạn này qt lại ghi là buông lỏng tay, may mà mệnh xem lại raw XD).

Chung Hề Dương chẳng có mục đích nắm Nhan Thanh Vân đi, hai người nắm tay nhau rất ăn ý, một người không có buông ra, một người lỡ đi thuận theo, Chung Hề Dương mặt ngoài trấn định, nội tâm kỳ thật

đã hưng phấn như con ngựa hoang thoát cương chạy trốn trên thảo nguyên, cũng giống như thế, cảm xúc Nhan Thanh Vân cũng không có bình tĩnh như hẳn biểu hiện ra, hẳn khẩn trương tay kia không ngừng toát mồ hôi, lưng cũng cảm thấy nóng lên, gò má cũng bị đốt đến hồng hồng.

Hai đại nam nhân tay trong tay đi ở trong vườn thú đưa tới ánh mắt quái dị của người chung quanh, hoặc dò xét hoặc nghi hoặc, đem bọn họ trở thành động vật quý, có ít người đại khái là suy đoán được cái gì, ánh nhìn lập tức biến thành một loại khinh thường. Đối với cái này loại người, Chung Hề Dương chưa bao giờ khách khí, không hề nhượng bộ chút nào dùng ánh mắt hung ác trừng trở lại, xem cọng lông! Những người kia cuối cùng thường thường cũng sẽ thu hồi ánh mắt của mình.

Kỳ thật làm cho Chung Hề Dương tràn ngập dũng khí đối mặt các loại ánh nhìn như vậy, một phần do tính cách, nhưng quan trọng hơn là Nhan Thanh Vân tại lúc này một điểm cũng không có ý rút tay về, Chung Hề Dương tựa như có động lực cuộn cuộn không ngừng, có can đảm đối mặt tất cả mọi người, đối sự tin cậy với Nhan Thanh Vân giao cho, hẳn lại càng không đơn giản buông ra.

Hai người đi không bao xa lại nhìn thấy hạc trắng tư thế ưu nhã, Chung Hề Dương ngẩn người, cười ha hả với Nhan Thanh Vân nói: "Thiên nga uyên ương tiếp đó lại là hạc trắng, người nói có phải là ám chỉ cái gì?"

Không đợi Nhan Thanh Vân trả lời, một đoàn du lịch dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên đã cuộn cuộn mà đến, hướng dẫn du lịch vung vẩy chiếc cờ nhỏ, trên lưng ghi chữ 'Tiểu ong mật' dùng loa nhỏ giới thiệu, thanh âm trong trẻo, "Hạc trắng là loài chim đơn phối, có người dùng chúng nó biểu tượng hạnh phúc cùng tình yêu trung trinh, chúng ta đến phía trước còn có thể nhìn thấy thiên nga, chúng nó cũng là một loại chim chung thân bầu bạn, nếu như một con chết, một con còn lại sẽ sống một mình đến hết đời."

"Chắc chắc." Một du khách thổn thức không thôi lắc đầu, sau đó cố ý chọc phá hỏi, "Hướng dẫn du lịch tiên sinh, xin hỏi, người có phải là không bằng cảm thú?" Hướng dẫn du lịch ngẩn người, đối mặt với người cố ý trêu chọc như vậy có chút không biết làm thế nào, lỗ tai đỏ lên.

Câu nói kế tiếp bọn Chung Hề Dương không có nghe, rồi đi thì chỉ mơ hồ nghe được hướng dẫn du lịch đã kịp phản ứng trả lời, tuy nhiên bọn họ không có nghe rõ, nhưng cái vấn đề này vẫn quanh quẩn tại trong lòng hai người.

Người tồn tại tại xã hội này, luôn sẽ bị rất nhiều khuôn sáo trói buộc, dù cho có thể không để ý cách nhìn của người chung quanh, thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này, cũng không biết chắc được ý chí có bị lung lay hay không. Tựa như năm đó, hẳn và người kia trốn nhà đi lưu lạc bên ngoài, đã từng thề son sắt như vậy, nhưng về sau chia tay là xong việc.

Chung Hề Dương gặp Nhan Thanh Vân một mực xuất thần, ánh mắt âm đạm, hiển nhiên là nhớ lại chuyện tình không tốt, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, thật muốn đem người vừa hỏi vấn đề ngớ ngẩn kia đánh cho thối đầu, chuyện đang tốt đẹp, người lại muốn phá hoại!

Chung Hề Dương tâm tư chuyển a chuyển, hy vọng đem Nhan Thanh Vân kéo trở về.

"Nghe nói trong lúc này trên núi có một miếu, rất linh, chúng ta đi xem xem?" Chung Hề Dương nói dối,

mặt không đỏ thỏ không gấp, hấn lúc vào có liếc mắt qua bản đồ, nhớ kỹ có một miếu, về phần rút cuộc linh nghiệm hay mất linh nghiệm, trời biết.

Đường đi trên núi là dùng đá trải thành, hai bên là rừng cây um tùm rậm rạp, thỉnh thoảng có mấy con sóc nhỏ lông xù nhảy ra từ bụi cây, còn có một số tránh ở trên cây nhút nhát e lệ lộ đầu ra hướng phía ngoài dò xét.

Trên đường nhỏ trong rừng bóng người rất thưa thớt, Chung Hề Dương càng thêm không chỗ nào cố kỵ, nắm Nhan Thanh Vân bắt đầu không thành thật, gãi gãi trong lòng bàn tay, ngón út tại tay hấn vẽ loạn, tận tâm quấy rầy. Nhan Thanh Vân muốn thu hồi tay, lại bị một mực nắm chặt, liếc Chung Hề Dương, hấn chính là cười đến đắc ý, lộ ra một ngụm răng trắng, ngoại trừ cảm thấy người này được một tác lại muốn tiến một thước, còn có thu hoạch, ân, hàm răng phi thường thích hợp làm quảng cáo kem đánh răng.

Nhưng lần này Nhan Thanh Vân chính là quyết tâm không nuông chiều sắc tâm người nào đó, hai người đang vừa đi vừa giằng co hết sức, sau lưng lại truyền đến tiếng người, trong đó một thanh âm trong trẻo, cũng là vừa rồi Chung Hề Dương cùng Nhan Thanh Vân đã nghe qua, thanh âm của hướng dẫn viên du lịch kia.

Thật sự là không nơi nào không gặp....

Một cái công viên lớn như vậy đi dạo cũng lại gặp, Chung Hề Dương quay đầu lại, nhìn hướng dẫn du lịch kia đang giới thiệu cây cối trên núi, "Các vị du khách, chúng ta bây giờ đang nhìn thấy chính là thông đuôi ngựa, loài tùng chúc, loại cây lá kim, là tùng thụ phân bố phổ biến nhất Trung Quốc, mang ý nghĩa trường thọ cùng tình yêu lâu dài, ở bên kia có loại hoa màu đỏ, như lửa diễm thiêu đốt chính là cây phượng hoàng, bởi vì có danh xưng là "Lá như bay hoàng chi vũ, hoa như Đan Phượng chi quan", tên cổ phượng hoàng, thuộc về loài cây gỗ vang, cũng có người nói nó tượng trưng cho hai con chim cùng nhau sát cánh."

"Phốc....." Chung Hề Dương thật sự nhện không được bật cười, Nhan Thanh Vân kỳ quái nhìn hấn, không rõ có cái gì buồn cười.

"Ta chỉ là cảm thấy hướng dẫn viên du lịch này nói rất đúng ha ha ha....." Chung Hề Dương cảm kích hướng dẫn du lịch, nháy mắt với Nhan Thanh Vân, "Tình yêu lâu dài, hai con chim cùng nhau sát cánh."

Nhan Thanh Vân mặt lập tức hồng không thua hoa phượng hoàng, nhưng trong e lệ lại nhuộm sắc thái ngọt ngào, trong miệng lẩm bẩm, nhưng không có phản bác, lòng của hấn lại bắt đầu xao động, không còn bình tĩnh nữa, đối với một phần cảm tình khát vọng cùng chờ mong càng ngày càng mãnh liệt, hấn chỉ hy vọng, Chung Hề Dương không phải vui đùa.

21. Chương 21: Phiên Ngoại 5

Theo bên hồ đến trên núi, bàn tay ấm áp một mực không buông ra, truyền lại đến cảm giác ôn hòa làm hấn sinh ra một loại tín nhiệm, có lẽ mình thật sự có thể tin tưởng.

Trong lúc Chung Hề Dương nội tâm đối hướng dẫn du lịch thiên ân vạn tạ, một loại thanh âm ác ma lại vang lên, không chỉ có hướng dẫn du lịch, Chung Hề Dương liền đều biến sắc, một chữ có thể khái quát tâm tình lúc này, loạn!

“Hướng dẫn du lịch, ngọn cỏ này tên là gì?” Lại là người cùng hướng dẫn viên du lịch tranh cãi ở chỗ bạch hạc ban này.

Chung Hề Dương vạn phần thông cảm liếc nhìn hướng dẫn viên, thở dài thật sâu, kéo kéo Nhan Thanh Vân, hai người tiếp tục hướng trên núi đi lên.

” Hướng dẫn du lịch thật đáng thương.” Nhan Thanh Vân là người thành thậ như vậy cso điểm nhìn không ra..

“Có ít người phương thức biểu đạt tình khó khăn chút mà thôi.” Chung Hề Dương cười nói.

Nhan Thanh Vân trợn mắt há hốc mồm, “Ngươi ngươi là nói.....”

“Đúng vậy đúng vậy!” Chung Hề Dương khẳng định nói,”Có ít người có lẽ bình thường không như thế, nhưng đối mặt người mình thích thì, thường thường không nói đúng như mình muốn, lời muốn nói ngược lại nói không được.” Chung Hề Dương nói xong câu nói sau cùng, có thâm ý liếc nhìn Nhan Thanh Vân.

“Nhưng có ít người chính là ngốc, ngươi không nói, có lẽ hần sẽ không biết, cho dù hoặc nhiều hoặc ít biết rõ, nhưng bởi vì nhu nhược, hần đứng im tại chỗ chờ đợi.”

Lời nói đến tận đây, hai người đều trầm mặc.

Một tòa miếu Nguyệt lão lớn loáng thoáng lộ ra, bề ngoài rất không thu hút, thậm chí trong điện không có hùng vĩ, hết sức mộc mạc, nhưng mà hương khói tràn đầy, nhiều làn khói trắng lượn lờ.

Hai nam nhân tay trong tay đi dạo vườn bách thú đã đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người, chứ đừng nói chỉ là miếu Nguyệt lão, kỳ thật không nói người khác, mà ngay cả Chung Hề Dương cùng Nhan Thanh Vân đều rất kinh ngạc, Chung Hề Dương có thể thề với trời, hần thật sự không biết tòa miếu trên núi là miếu Nguyệt lão, hoàn toàn là trùng hợp.

Nhan Thanh Vân thấy hần bộ dáng quả thực hận không thể muốn đem đầu mình chặt xuống đảm bảo, buồn cười,”Tốt lắm, ngươi hần là may mắn không phải đến miếu Quan Âm.”

Chung Hề Dương oán thâm, thật muốn là như thế này, phỏng chừng ngươi muốn đem ta đập xuống dưới núi đi.

Hai người trước mặt Nguyệt lão đã bái ba bái, Chung Hề Dương nhìn lão đầu râu bạc khuôn mặt hòa ái,

ngày hôm nay các loại trùng hợp lại một màn màn hiển hiện trong đầu Chung Hề Dương.

“Đại thúc, người có tin truyền thuyết sợi dây tơ hồng của Nguyệt lão không? Trên ngón tay hai người nếu buộc dây tơ hồng thì cho dù có cách nhau rất xa rất xa, cuối cùng nhất cũng sẽ gặp được nhau.”

Chung Hề Dương cũng không phải làm việc ở quán bar, chỉ là bởi vì cùng bạn đánh cuộc thua mới chạy tới quét dọn buồng vệ sinh, sau đó ma xui quỷ khiến thấy việc nghỉ hăng hái cứu con ma men nào đó.

Nhan Thanh Vân bình thường càng là một người hiền lành, còn trẻ hết sức lông bông cũng không bao giờ đến quán bar, mà lần đầu tiên gần đây, liền gặp Chung Hề Dương.

“Cây dong trước miếu Nguyệt lão này đã có bảy trăm sáu mươi năm, cây to hơn 6 mét.....” Ngoài miếu lại truyền đến thanh âm hướng dẫn du lịch, theo hần giảng giải, thanh âm của hần bao phủ trong tiếng thán phục của các du khách.

“Ta dám đánh cuộc, cuối cùng hướng dẫn du lịch kia nhất định sẽ nói, cây dong tượng trưng cho tình yêu trăm năm không thay đổi.” Chung Hề Dương câu nói cuối cùng kia là bắt chước thần thái hướng dẫn du lịch nói, Nhan Thanh Vân nhớ tới theo dưới núi đến trên núi hướng dẫn du lịch nói, thật sự một mực là như thế này, Chung Hề Dương lại bắt chước giống như đức, trong mắt khó nén vui vẻ.

Hai người đi hết công viên chuẩn bị trở về nhà, lúc tham gia gặp thăm trúng thưởng thì rất buồn cười, một người ngẫu nhiên trúng một túi bánh trôi, một người ngẫu nhiên trúng một lọ ngọt rượu.

Chung Hề Dương giơ hai tay ra, ngọt rượu bánh trôi, cơm tối nay giải quyết xong.

“Buổi tối cho người ném thử tay nghề của ta.” Chung Hề nhướng mắt cười.

“.....” Nhan Thanh Vân không nói gì, nấu bánh trôi không cần kỹ thuật gì a.

Chung Hề Dương nhớ tới hai người bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, Nhan Thanh Vân say khướt thần kỳ mang theo hần đi mua bánh trôi, giọng nói liền mang ý trêu chọc nói, “Đại thúc, người tựa hồ đối với bánh trôi thật là thích.”

“Ách, ừ.” Nhan Thanh Vân lập lờ nước đôi nhẹ gật đầu, kỳ thật hần không phải đối bánh trôi có cái gì đặc biệt thích, chỉ là cảm thấy bánh trôi đại biểu cho viên mãn, mà đúng là hần thiếu, cũng là hần muốn, hơn nữa mỗi lần ăn bánh trôi thì, có thể nhớ lại một chút thời gian ngọt ngào trước kia, tuy nhiên đây chẳng qua là trông mơ giải khát, lừa mình dối người.

Nhan Thanh Vân đi theo Chung Hề Dương đến nhà hần, Chung Hề Dương lập tức chạy đến phòng bếp, chuẩn bị thi triển cái hần gọi là tay nghề, Nhan Thanh Vân tại người nào đó da mặt dày mãnh liệt yêu cầu cũng cùng đứng ở bên cạnh, cuối cùng Nhan Thanh Vân thấy thật là may mắn vì đứng bên cạnh hần, bởi vì có người nấu bánh trước hay cho rượu ngọt trước còn không rõ, nấu xong sau thậm chí muốn cho muối.

Vì hương vị thực phẩm cùng an toàn, giám sát là tất yếu

Ăn xong bánh trôi, hai người chạy đến sân thượng đốt pháo hoa, dẫn tới hàng xóm lầu trên lầu dưới gì đó một hồi chờ đợi, hai đầu sở gây nên xám xịt trốn về phòng, nhìn đối phương chật vật, lại là ôm bụng cười to.

Buổi tối 9:30 là sinh nhật Chung Hề Dương, hai người lúc này cùng thấp nên cắt bánh.

Đèn toàn bộ tắt đi, phòng chìm vào trong bóng tối, Chung Hề Dương lần mò nến bày ra trên bàn, vừa đúng lúc này, ngón tay đụng Nhan Thanh Vân cũng đang tìm nến, cả hai chạm tay lập tức giật bắn ra, giống như bọn họ sờ đến ngọn nến đang cháy, hơn nữa quên hai người đã nắm tay cả ngày, phỏng chừng đường vân trên tay đối phương đều động vào rõ ràng.

Cuối cùng ngọn nến thuận lợi đốt lên, Nhan Thanh Vân đếm, mày nhăn lại, bấu môi, "Tại sao là mười bảy cái?" Hồi xong vừa cười cười, "Người còn muốn làm vị thành niên a?"

Dưới ánh nến mờ lung chiếu rọi khóe môi cong lên, mang ý cười, thêm vài phần hấp dẫn, giống như nước mùa thu. Chung Hề Dương tim đập thoáng cái, sau đó kịch liệt nhảy lên.

"Bởi vì....."

"Rng, reng, reng....." Chung Hề Dương đang giải thích thì bị chuông điện thoại cắt ngang, hần tức giận bắt máy điện thoại, khẩu khí thấp phần không tốt, "A lô!? Cảm ơn, biết, ngày mai nhất định mời các người có một bữa cơm no đủ, tốt lắm tốt lắm sẽ không quên." Chung Hề Dương không để cho nhiều lời, cúp điện thoại.

Giương mắt, Nhan Thanh Vân nghiêng đầu, rất bất mãn nhìn hần, Chung Hề Dương cũng không còn phát hiện Nhan Thanh Vân không bình thường, chỉ là cảm thấy hần bộ dáng như vậy thật đáng yêu, gãi gãi đầu chuẩn bị tiếp tục lời nói mới rồi, "Ta....."

"Reng..... reng..... reng....."

"A lô!!! Cảm ơn!" Chung Hề Dương cắn răng mở miệng, cuối cùng cười lạnh nói, "Các người cố ý a! Còn dám gọi tới, ngày mai không phải mời các người ăn tiệc lớn, mà là ta đem các người biến thành tiệc! Không tin? Ta....." Chung Hề Dương lời còn chưa dứt, điện thoại đã bị cướp đi, sau đó hần trở mắt nhìn xem Nhan Thanh Vân không lưu tình chút nào đưa đi động pin rút ra, tiêu sái quăng ra, xong việc.

"Người nói đi." Nhan Thanh Vân như không có việc gì đi tới, trong thanh âm trầm thấp ôn hòa lại có chứa từ tính động lòng người, bởi vì dựa vào cực kỳ gần, lúc hần nói chuyện khí tức ấm áp phun bên cổ Chung Hề Dương, Chung Hề Dương lòng sinh nhột nhạo.

"Bởi vì mười là ngày chúng ta gặp nhau."

Nhan Thanh Vân nghe giải thích thế, khoe miệng có chút gợn lên, hàm chứa một chút mỉa mai, cùng hẳn ngày xưa phi thường không giống.

Lúc này, Chung Hề Dương mới phát hiện không đúng, xem trong mắt Nhan Thanh Vân ngoại trừ xuân ý say lòng người, còn có mông lung không thanh tỉnh, lại liên tưởng đến lúc nãy hắn vứt pin ra, Chung Hề Dương bùm lấy cái trán hò hét, ông trời, không thể nào!

“Người say?”

“Không có!”

“Người uống ngọt rượu cũng say???”

“Không có!!!”

“Người tử lượng kém như vậy còn dám đến quán rượu!” Chung Hề Dương quát.

Nhan Thanh Vân co lại vai, ủy khuất kháng nghị, “Không có say.” Lại sợ hãi liếc nhìn Chung Hề Dương, cái mũi đau xót, nước mắt rất nhanh dơ dáy, “Người dữ quá.”

Chung Hề Dương thống khổ rên rỉ, Nhan Thanh Vân uống rượu sau cũng không phải là bình thường.

Nhan Thanh Vân nhìn Chung Hề Dương sắc mặt khó coi, trái tim bị chăm chú nắm lấy, một hồi một hồi đau đớn, “Người ghét bỏ ta.”

“Không có!” Được, trái ngược.

“Chính là! Nhìn người biểu lộ thì biết!” Nhan Thanh Vân không thuận theo không buông tha.

“Ta không có!”

Nhan Thanh Vân lần nữa để sát vào cẩn thận dò xét Chung Hề Dương, hận không thể mỗi một cái lỗ chân lông đều xem rõ, cuối cùng đưa ra kết luận, “Chính là thế!” Lúc này là ngữ khí tăng mạnh.

“Người không thích ta.”

“Vậy tại sao hôm nay tại trong công viên nói nhiều như vậy.”

“Muốn cho ta ôm hi vọng.” Nhan Thanh Vân hoàn toàn không đếm xỉa người thứ hai, một người ngồi ở trên sàn nhà toái toái niệm, thương tâm thất vọng tự giấu hờn tạp hiển hiện trong mắt.

“Ta đòi.....”

Hai chữ cuối cùng biến mất vì hắn bị xông tới hôn, Nhan Thanh Vân mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin, nụ hôn này quả thực là yêu hận lẫn lộn, Chung Hề Dương muốn đem hắn nuốt luôn, kịch liệt quần hôn làm hắn có loại cảm giác hít thở không thông, nhưng là bị hạnh phúc nồng đậm vây quanh.

Chung Hề Dương trừng phạt tính cắn cắn môi dưới Nhan Thanh Vân, hiểu ra cảm thán, “Ta sẽ không nên dong dài nhiều như vậy, trực tiếp làm!”

Chung Hề Dương vừa nói bàn tay bên cạnh Nhan Thanh Vân theo lưng trượt đến cái mông vung cao, Chung Hề Dương hôn cũng liên tục chiến đấu ở các chiến trường bên tai Nhan Thanh Vân, đầu lưỡi linh xảo không ngừng đùa giỡn vành tai của hắn, khiến cho trận trận rung động, thanh âm hấp dẫn ghé vào lỗ tai hắn uy hiếp nói, “Từ nay về sau không được đi quán bar, nếu không ta đem ngươi làm không ra khỏi cửa được luôn.” Đồng thời tay phải tại cái mông hắn ác ý ngắt thoáng cái.

“Ngô.....” Nhan Thanh Vân rên rỉ một tiếng, sau đau đớn lại là cảm giác tê dại thoải mái, động tác không có tiến thêm một bước làm hắn cảm thấy hư không, hắn khóc lóc vì chính mình giải thích, “Ta về sau không có đi nữa.”

“Ngoan.” Chung Hề Dương ôn nhu sờ sờ đầu của hắn. Nhiệt độ nóng ướt phun vào trong lỗ tai Nhan Thanh Vân lại ngứa lại tê dại, hắn bất an vặn vẹo thoáng cái, bức thiết hi vọng càng nhiều, toàn thân máu đều ở bốn phía xông tới, nhu cầu cấp bách phát tiết một cái.

Nền trên bánh ngọt đã tàn, cuối cùng giấy dựa dường như nháng lên một chút, Nhan Thanh Vân mờ mịt nhìn đốm lửa nhỏ cuối cùng, ngằm trộm nghe đến bên tai có một thanh âm, phảng phất nói ra lời thề, từ nay về sau chỉ có ta nấu bánh trôi cho ngươi ăn, ăn về sau cũng chỉ có thể nghĩ đến ta.

Ân..... Âm thanh mềm mại hờ ra, là hưởng ứng, cũng là bởi vì bộ vị bí ẩn nhất đang bị vuốt ve.

Ngọn nến vô thanh vô tức dập tắt, trong bóng tối chỉ có 2 thân ảnh cùng rên rỉ động tình.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-thuc-biet-bao-chu-oi-dung-chay>